

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Siegfried'in Hikayesi

JAMES BALDWIN

Mitoloji Dizisi

İLYA

SIEGFRIED'İN HİKAYESİ

James Baldwin

İLYA İZMİR YAYINEVİ

İLYA
Adı
Yazarı
Çeviren
Gen. Yayın Editörü
Orjinal Adı
Yayın No.

MİTOLOJİ / TARİH DİZİSİ - 24
Siegfried'in Hikâyesi
James Baldwin
Nisan Benzergil
Sevim Korkmaz Dinç
The Story of Siegfried
184

© Copyright

2009, İlyazmir Yayınevi, İzmir-Türkiye
5846 Sayılı Yasaya göre tüm hakları İlyazmir Yayınevi'ne
ait olup kısmen veya tamamen, izin alınmadan basılamaz.

ISBN

978-9944-260-35-0

Baskı

Birinci Baskı, 2009 - İZMİR
İkinci Baskı, 2010 - İZMİR
Üçüncü Baskı, Ocak 2011 - İZMİR
Dördüncü Baskı, Ağustos 2011 - İZMİR
Beşinci Baskı, Kasım 2011 - İZMİR
Altıncı Baskı, Haziran 2012 - İZMİR

Basıldığı Yer

İlyazmir Yayınevi Matbaası

Adres

İlyazmir Yayın Medya Yapım Dağıtım
Pazarlama Sanayi Tic. Ltd. Şti.
Refik Tulga Cad. No:11 Çamdibi/İzmir
Tel-Pbx : (0232) 462 75 86 - Fax : (0232) 462 32 19
info@ilyayayinevi.com
www.ilyayayinevi.com.tr

SIEGFRIED'İN HİKAYESİ

James Baldwin

**İngilizceden Çeviren
NİSAN BENZERGİL**

MİTOLOJİ DİZİSİ

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

James Baldwin

1841'de Indiana'da doğmuş ve 1925'te Edinburg şehrinde hayata veda etmiştir.

24 yaşında öğretmenliğe başlamış ve Indiana'daki okullarda 18 yıl boyunca yöneticilik yapmıştır. Okul kitaplarının yanı sıra kendi kitaplarını da yazmaya başlamıştır. Yarım asır boyunca Amerika'daki tüm okul kitaplarının kendisi tarafından düzenlendiği veya yazıldığı tahmin edilmektedir.

Nisan Benzergil

1988 Almanya doğumlu olan Nisan Benzergil, Ege Üniversitesi Amerikan Kültürü ve Edebiyatı Bölümü'nden mezun olmuştur. Çevirmenlik yapmaktadır.

***Bu kitap
Çocuklarım Winfred, Louis ve Nellie'ye
atfedilmiştir.***

İÇİNDEKİLER

Önsöz	11
I. Mimer Usta	17
II. Greyfell	33
III. Altının Laneti	47
IV. Canavar Fafnir	63
V. Aegir'in Krallığında	75
VI. Brunhild	91
VII. Nibelung Ülkesinde	99
VIII. Siegfried'i Karşılama	111
IX. Burgonya Ülkesine Yolculuk	117
X. Kriemhild'in Rüyası	123
XI. Baharın Gelişi	127
XII. Kuzey Krallarıyla Savaş	137
XIII. Balder'in Hikâyesi	149
XIV. Gunther'in Brünhild'i Kurnazlıkla Yenmesi	161
XV. Tekrar Nibelung Ülkesinde	173
XVI. Brunhild'in Evde Karşılması	191
XVII. Siegfried'in Nibelung Ülkesindeki Yaşamı	207
XVIII. Kötülüğün Ortaya Çıkışı	225
XIX. Odenwald'da Av	243
XX. Hazinenin Burgonya'ya Getirilişi	255
Sonsöz	263

Hikâyede geçen başlıca özel isimlerin kısaca anlamları:

AEGIR: Deniz tanrısı.

ALBERICH VE ANDVARI: Büyük hazineyi koruyan cüceler.

ASA: İskandinav mitolojisindeki tanrılar için kullanılan isim.

ASGARD: Tanrıların evi.

BALDER: Yaz mevsimindeki Gün Işığı Tanrısı.

BRAGI: Şiir ve Konuşma Sanatı Tanrısı.

DRAUPNER: Odin'in toprağa bereket veren yüzüğü.

FAFNIR: Siegfried'in öldürdüğü canavar.

FENRIS KURDU: Son büyük savaşta Odin'i öldüren canavar.

FREYJA: Aşk Tanrıçası.

GRIPPIR: Siegfried'e bilge öğütler veren dev.

GUNTHER: Eski hikâyelerde Gunnar denir.

HEIMDAL: Kutsal gözcü.

HELA: Ölüm Tanrıçası.

HERMOD: Balder için Hela'ya gönderilen hızlı elçi.

HODER: Kış Tanrısı. Balder'i öldürür.

HOENIR: En yaşlı tanrılardan biridir.

HUGIN: Odin'in kuzgunu. 'Düşünce'

IDUN: Bahar Tanrıçası.

IV ALD: Yetenekli bir cüce.

JOTUNHEIM: Devlerin evi.

KRIEMHILD: Eski hikâyelerde Gudrun denir.

LOKI: Arabozucu. Kötülük Tanrısı.

MIMER: Daha sonraki Alman mitolojisinde yetenekli bir demircidir. Daha eski mitolojide ise zeki bir dev.

NORNLAR: Üç Kader Tanrıçası. (Urd, Verdande, Skuld)

ODIN: Tanrıların başkanı

REGIN: Onu öldüren Sigurd'un öğretmeni.

REY: Barış ve Bolluk Tanrısı.

SIEGFRIED: Eski hikâyelerde Sigurd denir.

SIF: Thor'un karısı.

SLEIPNIR: Odin'in sekiz ayaklı atı.

TYR: Savaş Tanrısı.

THOR: Gök Gürültüsü Tanrısı. Devlerin düşmanı.

VALHAL: Öldürülenlerin sarayı.

VALKÜRELER: Ölecekleri seçenler. Odin'in cariyeleri.

VIDAR: Sessiz Tanrı.

YMIR: Vücudundan dünya meydana gelen iri dev.

Önsöz

Dünya çocukluk çağındayken, insanlar doğanın eserlerine korkuyla karışık bir hayranlık duyuyorlardı. Karadaki, havadaki, sudaki her şeyin kendilerinininki gibi bir yaşamı olduğunu ve gördükleri her görüntüye, duydukları her sese zeki bir varlığın neden olduğunu zannediyorlardı. Muhtemelen hiçbiri şiir yazmasa da, fikirleri ve ifade tarzlarına göre hepsi şairdi. Bu, güneşli güney ülkelerindeki Yunanlılar kadar, soğuk kuzey ülkelerindeki Saksonlar için de geçerliydi. Fakat güneyin yumuşak, ılık havası ve bulutsuz göğü, insanların düşüncelerini ve dilleri üzerinde inceltici bir etki yaparken, kuzeyin sarp görünümü ve kasvetli fırtınaları kuzeylileri kaba, cesur ve enerjik yaptı. Yine de, kültürlü Yunanlılar da, kaba Saksonlar da doğaya, benzer gözlerle baktılar, ayrıca düşünme ve konuşma tarzlarında da garip bir benzerlik vardı. Etraflarında yer alan bütün bu olgularda, sanki bir kanun veya üstün bir varlık tarafından kontrol ediliyormuş gibi belirli bir sistem ya da düzenin olduğunu gördüler. Bu görüntüleri, basit şiirsel yöntemleri ile açıklamaya çalıştılar. Ne yıldızların uzaklıklarını ölçmeyi ne de dünyanın hareketlerini hesaplamayı öğrenmişlerdi. Mevsimlerin değişmesi onlar için iç yüzünü anlamaya neredeyse hiç çalışmadıkları bir gizemdi. Ama bu olaylar hakkında çeşitli yollarla konuştular ve gizemi açıklama

amacıyla değil, çocuksu ama ilginç fikirlerini ifade etmek için, bu olaylarla ilişkili büyüleyici hikâyeler yarattılar.

Bu yüzden, güneyde, kışın gelişinden ve yılın bu mevsiminin kasveti ve sıkıntısından bahsedildiğinde, insanlar, şimdi öğretmenlerimizin okulda yaptıkları gibi, tüm bunları açıklamayı ne biliyor ne de önemsiyorlardı. Fakat bazen, Hades'in, Persephone'yi (yaz) annesi Demeter'den (yer) nasıl çaldığını, onu dört kömür karası küheylanın sürdüğü savaş arabasıyla gölgelerin karanlık ülkesine nasıl taşıdığını ve kızın yokluğunun verdiği acıyla dünyanın nasıl yasa бүрүндüğünü, Persephone artık olmadığı için, ağaçlardaki yaprakların yetişmediğini, bahçelerdeki çiçeklerin açmadığını, kuşların ötmeyi kestiğini anlatırlardı. Ama sonra, birkaç ay içinde güzel kızın bir süreliğine acılı annesine döndüğünü, çiçeklerin açtığını, ağaçların meyve verdiğini ve hasat tarlalarının yeniden altın tahıllarla dolduğunu eklerlerdi.

Kuzeyde, farklı bir hikâye anlatılırdı ama anlamı aynıydı. Bazen, insanlar, Odin'in (Baş Tanrı) Brünhild'e (Baharın Bakiresi) nasıl kızdığını ve onu uyku dikeniyile yaraladığını, Sigurd / Siegfried (Güneş Işını) kızgın ateşin içinden geçip, kızı öperek uyardırana kadar, Brünhild'in uyuduğu kalenin öldürücü bir uykuyla nasıl sarıldığını anlatırlardı. Bazen de, insanlar, Loki'nin (Sıcaklık) Balder'e (Güneş Işığı) nasıl ihanet ettiğini, onu öldürmek için kör ve yaşlı Hoder'i (Kış Ayları) nasıl kandırdığını ve Hela (Ölüm) ona dünyayı bir süreliğine yeniden ziyaret etmesine izin verene kadar, canlı cansız her şeyin nasıl Ulu Tanrı için ağlamaya katıldıklarını anlatırlardı.

Böylece, güneş doğduğunda, gecenin karanlığını ve saklı korkularını kovduğunda, atalarımız korkunç bir ejderhayı öldüren ve sis ülkesindeki altın hazinelerini ele geçiren genç ve asil bir kahramanın hikâyesini düşünürlerdi. Bahar geldiğinde, dünya ken-

di gençliğini yenilediğinde, tarlalar ve ormanlar güzellikle donatıldığında, her yerde müzik duyulduğunda, Idun'dan (Bahar), onun gençlik aşıl原因 elmalarından ve akıllı kocası Bragi'den (Doğanın Müzisyeni) bahsetmeyi severlerdi. Fırtına bulutları ufuktan belli belirsiz görüldüğünde ve gökyüzünü kararttığına, gök gürültüsü gürlediğinde ve şimşek çaktığında, bir keçinin çektiği savaş arabasını bulutların üzerinde süren ve havanın devleriyle savaşan güçlü Thor hakkında konuşurlardı. Dağ çayırları, uzun çimenlerle yeşilken ve mısır orakçılarının orakları için sarıyken, Thor'un altın saçlı karısı, tarlaların ve çayırların kraliçesi Siften bahsederlerdi. Mevsimler ılıman ve hasatlar bolken, barış ve sevinç hüküm sürerken, Tanrıların armağanlarını insanlara veren Frey'e şükrederlerdi.

Onlara göre, her şeyin, kavisli bir raf gibi üzerinde asılı olduğu mavi gök kubbe, Baş Tanrı'nın dünyanın üstüne astığı koruyucu bir kabuktu. Gökkuşağı dünyadan cennete uzanan yanardöner bir köprüydü. Güneş ve ay, iki kurdun dünyanın etrafında sonsuza dek kovaladıkları bir devin çocuklarıydılar. Yıldızlar, tanrıların cennetlerde yaktıkları, güneyin ateş ülkesinden gelen kıvılcımlardı. Gece, parçalarının bazen dünyayı çiyle kapladığı köpükten yapılmış bir atın çektiği bir arabayı süren, esmer ve kötü dişi bir devdi. Gün, Gecenin oğluydu ve yelesinden parlayan ışıklarla yeri ve göğü aydınlatan bir at sürerdi.

Dünyanın eski çağlarındaki insanlar, doğanın eserlerini böyle görür ve konuşurlardı ve birçok mit ve şiirsel fabl bu şekilde oluşturulmuştu. Zamanla, dünya yaşlandıkça, insanoğlu daha az şiirselleşip, daha çok pratikleşince bu hikâyelerin ilk ya da efsanevi anlamları unutuldu ve bunlar artık saf şiirsel imgelemler olarak değil, tarihsel gerçekler olarak görüldüler. Belki de, bir kahraman gerçekten de kahramanlıklar sergilemişti ve etrafındaki

dünyayı daha iyi ve daha mutlu kılmıştı. Onu Sigurd'a ya da bir diğer efsanevi dev katiline benzetmek kolaydı, ama sonra ikisinin de kahramanlıkları birisine atfedildi. İşte böyle, muhtemelen birçok mit hikâyesi, onların temelini oluşturan şiirsel imgelemeler yığınıyla harmanlanmış tarihi gerçekler içerir. Fakat bu gibi durumlarda, gerçek olanı, sadece hayal olandan ayırmak genellikle imkânsızdır.

Bütün ulusların kendi mit hikâyeleri vardır ama benim düşünceme göre, en safları ve en önemlileri kuzeyli atalarımızdan aldıklarımızdır. Onlar, özellikle ilginç gelir bize, çünkü bir zamanlar babalarımız onlara inanıyordu ve çünkü onlar mirashakkıyla bize aittir. Kaba ve barbar çağların bir kaçına eklediği lekeleri kaldırarak, bu hikâyeleri hâlâ bize ait kılabilirsek, onların içindeki birçok şeyin güzel, doğru ve bizi daha akıllı ve iyi yapmak için iyi tasarlanmış olduklarını keşfederiz.

Bu mit hikâyelerinin ilk kez ne zaman ve kim tarafından yazılmaya başlandığı ve şu anda bizim sahip olduğumuz şekillerini ne zaman aldıkları bilinmiyor. Ama 1100 yılları civarında, Bilge Saemund denen İzlandalı bir bilginin birçok şiiri ve şarkıyı şu an "Elder Edda" diye bilinen bir kitapta topladığı ve yaklaşık yüz yıl sonra bir diğer İzlandalı Snorre Sturleson'ın "Younger Edda" denen benzer nitelikte bir düzyazı çalışması yapmış olduğu söylenir. Sakson ve Normandiyalı atalarımızın mitleri ve garip dinleri hakkında bilinen hemen hemen her şeyin korunmasını bu iki kitaba borçluyuz. Ama bunların yanı sıra, merakla ve güzellikle ilgili birçok yarı mitolojik hikâye vardır, hikâyeler kısmen efsanevi, kısmen de eski ve unutulmuş tarihsel gerçekler üzerine kurulmuşlardır. Bunların en eski ve en iyilerinden biri Sigmund'ın oğlu Sigurd'un hikâyesidir. Bu hikâyenin, yazıldıkları tarihlere göre ve hikâyenin anlatıldığı insanların özelliklerine göre farklılık

gösteren birçok biçimi vardır. Sigurd'dan ve onun tuhaf kahramanlıklarından ilk kez, "Elder Edda"daki Fafnir'in şarkısında söz edilmiştir. Daha sonra, "Younger Edda"da, hikâye Niflunglar ve Gjukunglar efsanesinde tekrarlanır. İzlanda'nın "Volsunga Saga"sında tekrar anlatılır. Çeşitli şekillerde ve farklı dillerde sürekli tekrarlanır. Son olarak Yunanlıların İlyada'sıyla kıyaslanabilecek büyük ve eski Alman şiiri "Nibelung Destanı"nda görülür. Bu son eserde, Sigurd'a Siegfried denilmiştir. Hikâye, orta çağlara özgü ve kuzeyli pagan atalarımızca bilinmeyen birçok kavramın tanıtımıyla değiştirilmiş ve renklendirilmiştir. Bizim zamanımızda, bu mit çeşitli birçok biçimde anlatılmıştır: William Morris onu asil şiiri "Sigurd The Volsung"ta somutlaştırmış, ünlü Alman besteci Richard Wagner benzersiz draması "Nibelung Yüzüğü"nü ondan esinlenerek yaratmış, bir diğer Alman yazar, W. Jordan "Sigfrid Destanı"nda onu dünyaya tanıtmış ve Emanuel Geibel "Brünhild'in Trajedisi" eseri için malzemeleri ondan almıştır.

Ve şimdi ben de, gelenekselleşmiş bu efsanenin bir diğer biçimi "Siegfried'in Hikâyesi" ile karşınıza çıkıyorum. Size anlatacağım hikâye, eski mitin aslına her bakımdan uygun bir yorumu değildir; ama akla uygun gördüğüm yerlerde bazı parçalarını değiştirmek ve yeniden biçimlendirme özgürlüğünü kullandım. Bazen hikâyenin bir biçiminden malzemeler aldım, bazen bir diğerinden, bazen de sadece kendi hayal gücümden. Binlerce yıldır eski bir uygarlık tarafından kutsal sayılsa da, zaten birçok farklı şekilde ortaya çıkmış ve birçok değişik kılığa bürünmüş bir hikâyeyi yeniden biçimlendirmek yüzünden uygunsuzlukla suçlanmayacağım; yine de efsanenin önemsiz kısımlarını düzeltmek ve değiştirmek için hayal gücüme ve yargılarıma her ne kadar izin versem de, bu ölümsüz mitin önemli kısımları aynı kalacaktır. Eğer, eski kuzeyli atalarımızın duygu ve düşüncelerini daha akıllıca değer-

lendirmenizi ve daha açık bir şekilde kavramanızı başarırsam, ,
Siegfried'in Hikâyesini yazmaktaki amacıma da ulaşmış olaca-
ğım.

I. MACERA MİMER USTA

Santen'deki alçak bölgelerde bir zamanlar Siegfried adında genç bir prens yaşardı. Babası Sigmund, tembel Ren Nehri'nin muhteşem kuzey denizine ulaşmadan önce kıvrıla kıvrıla içinden geçtiği zengin ülkenin kralıydı ve her yerde kahramanlıkları ve sağduyulu tutumluluğuyla bilinirdi. Siegfried'in annesi, kibar Sigelind fakirlere karşı içten yardımseverliği ve kalbinin güzelliğiyle herkes tarafından sevilirdi. Genç prensi mutlu etmek ve onu hayatın işe yararlılığına uygun kılmak için ne kraliçe ne de kral hiçbir şeyi eksik bırakmadılar. Onun öğretmeni olsunlar diye, uzak ülkelerden bilge kişiler getirildi. Her gün mutluluk ve bilgi hazinesine bir şey eklendi. Savaşa benzer oyunlarda ve askeri gösterilerde beceri gösterdi. Başka hiçbir genç mızrağı o kadar büyük bir güçle fırlatamaz ve oku onun gibi hedefe denk getiremezdi. Başka hiçbir genç bu kadar hızlı koşamaz veya atını bu denli rahat süremezdi. Anlayışlı annesi, ona bulunmaz mücevherlerle donatılmış pahalı giysiler giydirerek onun eşsiz görünüşünün güzelliğine güzellik katmaktan zevk duyardı. Yaşlı, genç, zengin, fakir, alt sınıf, üst sınıf, herkes korkusuz Siegfried'i överdi ve onun sevgisini kazanmak için dostça mücadele ederdi. İnsan, genç prensin yaşamının kuşların şarkı söylediği, çiçeklerin açtığı

ve güneşin onun hatırına sonsuza dek parladığı bir tatilden başka bir şey olmadığını düşünebilirdi.

Ama insan yaşamının görevi sadece eğlence değildir ve bu gerçeği yaşlı bilge Kral Siegmund'dan daha iyi bilen biri yoktu. Siegfried'e, "Bütün işler asildir ve kim ün kazanmayı çok isterse zahmetten kaçınmamalıdır. Prensler bile ellerinin emeğiyle geçimlerini nasıl kazanacağını öğrenmelidir." dedi.

Ve böylece, Siegfried hâlâ genç bir delikanlıyken, babası onu, büyük ormandan fazla uzak olmayan tepelerde bir demirci dükânı olan, Mimer denen bir demirciyle yaşamaya gönderdi. Eski çağlarda, demircilik işine bütün zanaatların en önemlisi olarak bakılıyordu, öyle ki bu iş tanrıların bile utanmadan sürdürdüğü bir işti. Demirci Mimer, gelmiş geçmiş en akıllı ve en marifetli ustaydı. İnsanlar onun, dünyayı eski çağlarda yönetmiş olan, her ilmin onlardan öğrenildiği ve her zanaatta becerikli olan cüce ırkının bir soydaşı olduğunu söylüyorlardı. Ayrıca, onun, Siegmund'ın atalarının ülkesine yerleşmeye geldiği günün hatırlanamayacağı kadar önce olduğu da söylenirdi. Bazıları da, onun muhteşem bir kuyunun ya da akan suyundan içenlere zekâ ve ileriye gören bilgiler bahşeden bir pınarın bekçisi olduğunu söylüyordu.

Siegfried her bakımdan oradaki diğer öğrenciler gibi olsun diye, çalışmanın ve akıllıca düşünmenin öğretildiği Mimer'in okuluna gönderildi. Babasının evinde giydiği pahalı kıyafetlerin yerini, kalın bir gömlek, ağır tozluklar ve deri bir göğüslük aldı. Ayakları kumaşsız tahta ayakkabılara sokuldu ve başı kurt derisinden bir şapkayla örtüldü. Oğlunu güvenli bir şekilde yatırmak için annesinin her gece alışkanlık haline getirip titizlikle önemseydiği kuş tüyü yastıklarıyla nefis yatağın yerini demirci dükânının bir köşesindeki ilkel saman yığını almıştı. Alışkın olduğu

besleyici yiyecekler en adi ve an basit yiyeceklerle yer değiştirmişti. Fakat delikanlı şikâyet etmedi. Demirci dükkânında geçirdiği günler sevinçli ve mutluydu, sabahtan akşama kadar çekicinin sesi neşeyle çınlar, demir ocağından çıkan kıvılcımlar canlı bir şekilde uçuşurdu.

Daha sonra, mükemmel bir demirci oldu. Hiç kimse ondan daha fazla ve daha iyi iş yapamıyordu. Hapishane veya hazine konutu için yapılan en ağır zincirleri ve en güçlü sürgüleri öyle kolaylıkla ve hızlıca şekle sokuyordu ki onun güçlü ellerinde oyuncak gibiydiler. En hassas ve en ince işlerde de aynı şekilde marifetliydi. Usta parmaklarıyla, en nadir mücevherlerle işlenmiş altın ve gümüş takıları da güzel şekillerde biçimlendiriyordu. Mimer'in bütün çıraklarının arasında hiç biri ne ustalarının ilmini bu kadar kolay öğrenmiş ne de ustalarının sevgisini ondan daha çok kazanabilmişti. ⁽¹⁾

Bir sabah Mimer usta, demirci dükkânına yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle geldi. Bir şeylerin ters gittiği açıktı; ne olduğunu çıraklar demircinin kendisinden birazdan öğreneceklerdi. Son zamanlara dek, asla, hiç kimse Mimer'in dünyadaki en saygıdeğer demirci

(1) Siegfried'in Çocukluğu

"Bütün insanlar, Siegfried'in kralın oğlu olduğunu kabul ederler. Burada bilmemiz için iyi bir sebep olduğundan, Hollanda'da, Santen'de, Siegmund ve Sigeline'nin oğlu olarak dünyaya geldi. Hakkında çok değişik söylentiler olan bazı aile şanssızlıkları veya uyuşmazlıkları nedeniyle çocukluğu boyunca pek çok kişisel sıkıntı yaşadı ve çocukluğunu ihtişamlı saraydaki gölgeliklerin altında değil, bir demirci dükkânında kurumlu örsün yanında geçirdi." (Thomas Carlyle, *Nibelungen Destanı*.)

Bu hikâyenin daha eski biçimleri Siegfried'i, Sigurd ismiyle, Danimarka Kralı Hialprek'in sarayında büyümüş olarak anlatır, bu bölümde anlatıldığı gibi, babası Sigmund bir savaşta ölmüştür. Öğrencisine damayı, runik harfleri, dilleri ve daha birçok çeşitli becerileri öğreten bir elf olan Regin veya Regino ona öğretmenlik yapar. (bkz. Vollmer'in *Nibelunge Not* adlı eserinin önsözü, *Elder Edda*'daki *Sigurd Fafnisbane* şarkısı ve İzlanda *Volsunga Söğesi*.)

olduğu gerçeğini sorgulamamıştı, ama şimdi, bir rakip çıkagelmmişti. Tanınmayan bir sonradan görme olan Burgonya ülkesinden Amilias hiçbir kılıç vuruşu iz bırakamaz, hiçbir mızrak darbesi çizemez diye övdüğü bir zırh yapmıştı. Ren ülkesindeki ve diğer başka her yerdeki demircilere kendi eserine eşdeğer bir eser yapmaları için çağrıda bulundu; aksi halde onun çırakları ve hizmetlisi olduklarını kabul edeceklerdi. Mimer günlerce kendi başına, Amilias'ın çok övülen zırhının karşı koyamayacağı kadar keskin kenarlı bir kılıç dövmeye çalışarak boşu boşuna uğraşmıştı. Ama şimdi, çaresizlik içinde, öğrenci ve çıraklarının yardımını istemeye geldi.

"Aranızdan kim böyle bir kılıç yapacak kadar yetenekli?" diye sordu.

Öğrenciler birer birer kafalarını iki yana salladılar. Çırakların ustabaşı Veliant, "Muhteşem zırh ve onun olağanüstü sağlamlılığı hakkında çok şey duydum." dedi. "Bu yüzden, onu kesecek kadar keskin kenarlı ve hakiki bir kılıç yapabilecek bir yetenek olduğundan şüphe duyuyorum. Yapabileceğimiz en iyi şey sertliği Amilias'ın zırhına eşit olan başka bir savaş giysisi yapmaya çalışmaktır."

Delikanlı Siegfried hemen, "İstediğiniz gibi bir kılıç yapacağım." dedi. "Öyle bir kılıç ki hiç bir savaş zırhı ona karşı koyamayacak. Bana biraz zaman verin."

Diğer öğrenciler küçümseyerek güldüler, fakat Mimer onları durdurdu. "Bu çocuğun nasıl konuştuğunu duydunuz; ne yapabileceğini göreceğiz. O kralın oğlu ve onun sıra dışı bir yeteneği olduğunu biliyoruz. Kılıcı yapacak, ama eğer denemeden sonra başarısız olursa, o gün onu pişman edeceğim."

Sonra, Siegfried işe koyuldu. Sekiz gün, sekiz gece boyunca demir ocağından kıvılcıklar çıktı. Örsünün enlemesi ve su ve

ırken sıcak metalin tıslaması sürekli duyuldu. Sekizinci gün kılıç şekillenmişti. Siegfried onu Mimer'e götürdü.

Demirci parlak silahın ustura ağzını hissetti ve "Gerçekten de bu kılıç ateş keskinliğinde görünüyor." dedi. "Hadi, ne kadar keskin, deneyip görelim."

Sonra, devedikenî tüyü kadar hafif olan bir yün ipliğini suya atıldı. Orada su üstünde dururken, Mimer ona kılıçla vurdu. Göz alıcı kılıç incecik ipliği ikiye ayırdı. Parçalar zarar görmemiş bir halde suyun yüzeyinde duruyorlardı.

"Güzel!" diye bağırdı mutlu demirci. "Dağa önce bundan daha keskin bir kenar hiç görmemiştim. Eğer tavı da keskinliği kadar iyiyse, gerçekten de benim işime yarayacak."

Ama Siegfried kılıcı tekrar aldı ve onu parçalara böldü. Üç gün boyunca beyaz sıcak bir ateşte lehimledi ve yulaf ezmesi ve sütle kıvama getirdi. Sonra, Mimer ve alaycı çırakların gözleri önünde inceltilmiş hafif yün topağını dereden akan suya fırlattı. Yün topağı akıntıların hızlı girdaplarına yakalandı ve Mimer'in ellerinde tuttuğu kılıcın havı dökülmüş kenarıyla buluşana kadar kendi etrafında döndü. Dalga dalga yayılan su kadar kolay ve temiz bir şekilde koptu ve en küçük iplik parçası bile yerinden ayrılmamıştı.

Sonra Siegfried yeniden dükkâna gitti. Demir ocağı daha parlak bir ateşle parladı, çekici örsünün üstünde öncekilerden daha neşeli bir sesle çınladı. Ama Siegfried kimsenin yanına gelmesine izin vermedi. Böylece hiç kimse ne büyüü kullandığını öğrenemedi. Fakat sonraları, bazı öğrenci arkadaşları, alacakaranlıkta tek gözlü, uzun sakallı, bulut grisi ceket giyinmiş, gökyüzü mavisi başlık takmış bir adamın Siegfried'le dükkânın kapısında konuştuğunu anlattılar. Yabancıнын yüzünün ilk anda hoşnut gibi göründüğünü, fakat dikkatli bakılınca korkunç olduğunu, bir gözünün

akşam yıldızı gibi alacakaranlıkta parladığını ve Siegfried'in elle-rine, kırık kılıç parçalarına benzeyen parlak kırık çömlek parçaları koyarken aniden gözlerinin önünden kaybolduğunu ve bir daha hiç görünmediğini söylediler.

Yedi hafta boyunca, delikanlı, demir ocağında gece gündüz çalıştı. Sonra, solgun ve bitkin bir halde ama yüzünde mutlu bir gülümsemeyle, ellerinde ışıldayan kılıçla Mimer'in önünde durdu. "Bitti." dedi. "Balmung kılıcına, şu göz alıcı dehşete bakın. Keskinliğini deneyelim ve sertliğini tekrar kanıtlayalım ki senin ona güvenip güvenemeyeceğini öğreneyim."

Mimer silahın al kabzasına, kenarlarına çizilmiş mistik runik harflere ve akşamın karanlığının içinde güneş ışığı gibi parlayan keskin kenarına baktı. Dudaklarından tek kelime çıkmadı, gözleri bulanık ve büyülenmiş gibiydi. Geçip gitmiş günlerin düşüncelerinde kaybolmuş gibi görünüyordu.

Siegfried kılıcı kafasının üstüne kaldırdı, parıldayan kenar, Thor bulutlarının üzerinden geçerken, şimşek gibi her yeri aydınlattı. Sonra aniden efendisinin örsünün üstüne düştü ve kocaman demir kütlesi ikiye bölündü, ama parlak kılıç çarpmayla zerre kadar körelmedi ve kenarı gösteren ışık çizgisi her zamankinden daha parlaklaştı.

Sonra, akan dereye gittiler, on koyun postundan çıkarılmış yün getirildi. Döne döne akan suya atıldı. Akıntı, yığını aşağıya doğru dalgalandırınca, Mimer kılıcı o yönde kaldırdı. Bütün yığın, daha önce yarılan yün topak ve incecik yün iplikler kadar kolay ve temiz bir şekilde ikiye bölündü.

"Gerçekten, artık o sonradan görme Amiliyas'la buluşmaktan korkmuyorum!" diye bağırdı Mimer. "Eğer onun savaş zırhı Balmung gibi bir kılıcın darbesine dayanabilirse, o zaman onun çırağı olmaktan utanmayacağım. Fakat bu güzel kılıç görüldüğü

gibiye, beni yüzüstü bırakmayacak ve ben Yaşlı Mimer, hâlâ demircilerin en bilgisi ve en büyüğü olarak anılabileceğim."

Mimer Burgonya ülkesindeki Amilias'a onunla bir gün buluşacağına ve ikisinden hangisinin usta hangisinin çırak olacağı sorusunun sonsuza dek cevaplanmış olacağına dair haber gönderdi. Haberciler bunu her kasaba ve her eve duyurdular. Kararlaştırdıkları tarih yaklaşıncı, Balmung kılıcını taşıyan ve yanında tüm öğrencileri ve çırakları ile Mimer buluşma yerine doğru yola koyuldu. Ormandan geçip ağır akan bir nehrin kıyısından ilerlediler ve Kral Siegmund'ın ülkesiyle Burgonyalılar ülkesi arasındaki çizgiyi çeken –birçoğuna göre bir fersah olan– arazi tepesine geldiler. Yeteneğin ve metalin sınanacağı yer olan, Mimer'le Amilias'ın dükkânlarının tam ortasındaki yer, işte burasıydı. Vadilerden ve Burgonya'dan gelen birçok insan burada çoktan toplanmış, şampiyonların gelişini endişeli bir biçimde bekliyorlardı. Bir tarafta yaşlı bilge Siegmund ve nazik kraliçe ve onların şövalyelerinden, asil bayanlarından, saray mensubundan oluşan kafilesi vardı. Diğer tarafta ise; üç Burgonya kralı, Gunter, Gernot ve Gizelher ve onların maiyetinde, kralların amcası ve bütün Ren ülkesindeki en uyanık komutan olan yaşlı zalim Hagen tarafından yönetilen savaşçı birlik vardı.

Yarışma için her şey hazır olduğunda, o övülen savaş zırhını giymiş olan Amilias tepenin en yukansına çıktı, büyük bir kayanın üstüne oturdu ve Mimer'in gelmesini bekledi. Orada otururken, insanlara büyük bir kalenin kulesiymiş gibi baktı; çünkü görünüşü neredeyse bir dev gibiydi ve becerikli bir şekilde işlenmiş zırhı orta kalıptaki yirmi adamın sığabileceği veya kendilerini saklayabilecekleri kadar büyüktü. Boy pos olarak cüce gibi olan Demirci Mimer, dik yamaçta zorla ilerlerken, Amilias, metal savaş zırhına karşı savaşan ince ve parlak kılıçtan hiç korkmadığı için, onu görünce gülümsedi. O sırada, şampiyonlarının galip çıkaca-

ğından çok emin olan Burgonyalı ev sahiplerinden zafer çığlıkları yükseldi.

Mimer'in arkadaşları umut ederek fakat yine de korkarak, nefes bile almadan bekliyorlardı. Sadece Kral Siegmund kraliçesine şöyle fısıldadı: "Bilgi, kaba kuvvetten daha güçlüdür. Alim olanın kuyusundan içen en küçük cüce, savaşta, en iri devle güvenle karşılaşabilir."

Mimer tepenin zirvesine ulaştığında, Amilias iri kollarını kavuşturdu ve tekrar gülümsedi, çünkü bu yarışmanın kendisi için sadece bir oyun olduğunu düşünüyor ve Mimer'i şimdiden yenilmiş ve onun esiri olarak görüyordu. Demirci nefes almak için bir an durdu ve düşmanın yanında dururken, çelik grisi bir kulenin yanındaki sade ufak bir kara lekeye benzeyen aşağıdaki insanlara baktı.

"Hazır mısın?" diye sordu demirci.

"Hazırım." diye yanıtladı Amilias. "Saldır!"

Mimer ılık saçan kılıcı havaya kaldırdı ve bir anlığına, ılık başının etrafında dönmüş gibi göründü. Kısa ve kuvvetli kollarındaki kaslar büyük halatlar gibi göze çarptı. Sonra, Balmung alçalarak havayı sağdan sola böldü. Aşağıdaki düzlükte bekleyen izleyiciler birbirine çarpan çeliklerin sesini duyduklarını sandılar. Fakat sıcak kızıl demirin, soğuk su tankının içine atılınca çıkardığı gibi keskin bir tıslama dışında hiçbir şey duymadılar. Kolları hâlâ göğsünde kavuşturulmuş olan dev Amilias hareketsiz durdu, yüzündeki gülümseme gitmişti.

"Şimdi nasıl hissediyorsun?" diye sordu Mimer yarı alaycı bir tonda.

"Sanki soğuk demir değmiş gibi, oldukça garip." diye yanıtladı bayılacak gibi duran sonradan görme.

"Silkele kendini!" diye bağırdı Mimer.

Amilias öyle yaptı ve işte! İki parça halinde yere düştü, çünkü Kılıç doğrudan o övülen zırhı kesmiş ve içindeki vücudu ikiye ayırmıştı. Devinkafası ve hâlâ kavuşuk olan kolları aşağıya düştü, tepenin dibine doğru müthiş bir gürültüyle yuvarlandı. Korkunç derecede su sıçratarak nehrin derin sularına gömüldü. Bugün bile, su berrak olunca orada metrelerce derinde, dipteki kum ve çakıl taşlarının arasında, Amilias'ın başı büyük gri kayalar gibi hâlâ görülebilir. Vücudunun geri kalanı, onu örten zırhla birlikte, hâlâ yerinde dik olarak duruyor ve bugüne kadar nehir üstünde yolculuk eden gezginlere, mehtaplı gecelerde, Amilias'ın yüksek tepenin üstündeki bahtsız zırhı gösteriliyor. Sönük ve belirsiz bir ışıktaki, herhangi biri, onu kolaylıkla feodal zamanlardan kalma eski bir kalenin sarmaşık kaplı kalıntıları sanabilir.

Mimer Usta, kılıcı kınına soktu ve tepeden aşağıya doğru, arkadaşlarının onu keyif çılgınlıkları ve sevinçli tezahüratlarla karşıladığı düzlüğe yavaşça yürüdü. Burgonyalılar şaşkın ve üzgün eve döndüler. Hayal kırıklığı yaşadıkları ve talihsiz şampiyonlarının yenilgisine sahne olan yere dönüp bakmadılar bile.

Siegfried, arkadaşları ve efendisiyle birlikte, dumanlı demirci dükkânına, gürültülü bağrışlara, çınlayan örsüne, basit yemeğine, ilkel sert yatağına ve iş hayatına geri döndü. Herkes Mimer'i, onun bilgili yeteneğini ve güneş ışığından kılıcını, kılıcın parlayan kenarını övüyor, fakat hiç kimse ustalık eserini yapanın Siegfried olduğunu bilmiyordu.

Ama bir süre sonra kılıcı Mimer'in değil, onun öğrencilerinden birisinin yaptığı söylentisi kulaktan kulağa yayıldı. Bu söylentideki gerçeğin ne olduğu sorulduğunda, usta gözlerini kırıpı, ağzının kenarları garip bir şekilde seğirdi ve cevap vermedi. Ama demirci dükkânının ustabaşısı ve palavracıların en büyüğü Veliant, "Balmung kılıcının ates kenarını döven bendim." dedi. Hiç kimse

söylediklerinin doğruluğunu inkâr etmese de, onun nasıl bir adam olduğunu bilen birkaç kişi söylediklerine inandı. Çocuklarım, işte, bu harikulade kılıçtan bahseden eski şarkı ve hikâyelerde, kılıcı işleyenin birçoğu tarafından Mimer, birkaçı tarafından ise Veliant olduğunun söylenmesinin nedeni budur. Ama ben, kılıcın onu daha sonra birçok macerada kullanan kahraman Siegfried tarafından yapıldığına inanmayı tercih ediyorum. ⁽²⁾ Yine de, Veliant'ın bencil ve kaba aklındaki tek şey, şu andan itibaren kör nefreti ve kıskançlığıydı. Delikanlıyı demirci dükkânından nasıl utanç içinde gönderebileceğini araştırıyordu. "Bu çocuk kimsenin yapamadığını yaptı. Daha da büyük işler yapabilir ve kendisini dünyanın en usta demircisi olarak ilan edebilir ve o zaman hepimiz onun önünde çırakları ve esirleri olarak kendimizi alçaltınak zorunda kalırız." diyordu.

Bu fikri kafasına taktı ve suçsuz çocuğa karşı nefret güttü. Ama ustası Mimer'in korkusundan ona zarar vermeye cesaret edemedi. Bu arada, Siegfried, kıvılcımların her zamankinden daha hareketli ve neşeli uçtuğu, aletlerin sabah erkenden akşam geç vakte kadar gürlediği demir ocağında çalışıyordu. Ustasının

(2) Kılıç

"Bu Balmung kılıcının bir hikâyesi de vardır. Şüphesiz ki, şimdiki modern Foxlar, Ferralar ve Toledolar gibi sadece kurşundan yapılmış aletlerle karşılaştırılınca, eskiden Kuzeyli demircilerin ürettiği paha biçilemez silahlardan biriydi. Görünüşe göre, Von der Hagen onu basitçe başka bir isimle, Mimung kılıcı olarak düşünmektedir. Siegfried'in eski ustası Mimer onu yapan kişiydi ve sanki kendi oğluymuş gibi onakendi ismini vermişti." (Carlyle, *Nibelungen Lied*.)

İskandinavya efsanelerinde, Mimer ve Amilias'ın hikâyesi anlatılır. Fakat bu bölümde yorumlanandan biraz farklıdır. (bkz. Weber ve Jamieson'ın *Kuzey Uygarlıkları'nın* açıklamaları.)

Mitin daha eski biçimlerinde, kılıca Gram ya da Wrath denir. Odin hediyesi olan Sigmund'ın kılıcının kırık parçalarından yapılmıştır. Kılıcı, Sigurd'un (Siegfried) kullanması için Regin yapmış ve tavrı burada anlatıldığı gibi denenenmiştir.

kalbinin ona karşı sevgi dolu olduğunu bildiği için, ustabaşının sertliği, zalimliği onu bir an için bile üzmedi.

Çoğu kez, o günün işi bittiğinde, Siegfried ocak ateşinin parlak ışığının yanında Mimer'le oturur ve ustasının dünyanın genç olduğu, cüce halkının ve devlerin birer isimlerinin ve dünya üzerinde yerlerinin olduğu zamanlardaki kahramanlıklarını anlattığı güzel hikâyeleri dinlerdi. Bir gece, yine öyle otururlarken, ustası, sözleri sertleşene ve ruhu söylemeye cesaret edemediği bir şeye olan kızgın özlemiyle dolana kadar, Baş tanrı Odin'den, Asgard'da onunla yaşayan tanrılardan ve onların koruduğu ve yardım ettiği zayıf insan ırkından bahsetti. Delikanlının kalbi garip bir huzursuzlukla kıpırdadı ve

"Sevgili efendim, yalvarırım, en cesur ve en iyi insanlar olduklarını duyduğum güçlü krallardan, babamın atalarından, benim soyumdan bahsediniz." dedi.

Demirci tekrar mutlu görünüyordu. Gözleri parlaklaştı, o uzaklara dalmış bakışı kayboldu ve yaşlı Kral Volsung ve Volsung krallarının kahramanlıklarını anlatırken, yanık tenli yüzünün kıvrıklıkları arasına bir gülümseme yerleşti.

"Uzun yıllar önce, kötü günler ortaya çıkmamışken, Kral Volsung, denizle Gotların ülkesi arasındaki bütün yerlere hükmederdi. Günler altındandı; iyi Frey her yere barış ve bolluk dağıtırdı. İnsanlar rahatça dolaşır ve hiç bir suçtan korkmazlardı. Kral Volsung'un bereketli tarlaları ve meyve veren bahçeleri arasında bir evi vardı. O ev bütün hayallerden daha güzeldi. Çatı altınla örtülüydü ve üstünden küçük kuleler yükselirdi. Büyük ziyafet salonu uzun ve yüksekti, duvarlarında güneş parlaklığında zırhlar asılıydı ve çiviler gümüşlendi. Salonun ortasında Volsungların gururu olan, çiçeklerinin havayı mis kokuttuğu, tavan-
dan sakan güzel yapıların tüm çatıya sarıldığı bir ağaç du-

rudu. Bu Odin'in ağacıydı. Kral Volsung onu oraya kendi elle-riyle dikmişti."

"Bir kış günü, kendisine konuk olan Gotların kralı Siggeir onurunabir şenlik düzenlenmişti. Ateş geniş bacalarda ısıldıyor, müzik ve neşe her yeri sarıyordu. Ama eğlencenin tam ortasında, konuklar bulutsuz gökyüzünden gelmiş gibi görünen ve duvarlardaki zırhları titreten ve çınlatan ani bir gök gürültüsüyle irkildiler. Şaşkınlık içinde etrafa bakındılar. Girişte tuhaf bir adam durdu, güldü ama hiç bir şey söylemedi. Adamın ayakkabı giymediğini o anda fark ettiler, omuzlarında bulut grisi bir pelerin ve başında mavi bir başlık vardı. Yüzü kalın bir sakalla yarı kaplıydı. Yanan kömür gibi parlayan ve kızışlaşan tek bir gözü vardı. Tüm misafirler kapıda duran kişinin varlığından öyle korkmuşlardı ki yerlerinde hareketsiz kaldılar. Çünkü onun tanrıların ve insanların kralı Baş tanrı Odin'den başkası olmadığını biliyorlardı. Odin tek kelime etmedi, salonu dümdüz geçerek ağacın çiçek açan dallarının altına gelene kadar durmadı. Sonra, bulut grisi pelerininin altından parlak bir kılıç çıkardı ve kılıcı ağacın gövdesine öyle derinden sapladı ki, görünürde kılıcın kabzasından başka bir şey kalmadı. Korkmuş konuklara dönerek "Bu ağacın gövdesine sapladığım çok değerli bir kılıçtır." dedi. "Dünya halkı asla bundan daha iyi bir çelik dövmedi, hiç bir erkek daha önce bundan daha sağlam bir kılıç kullanmadı. Aranızdan kim kılıcı ağacın gövdesinden çıkaracak kadar güçlü ve cesursa, onu Odin'den bir armağan olarak alacaktır." Sonra tekrar kapıya doğru yavaşça yürüdü ve onu bir daha gören olmadı.

"Odin gittikten sonra, gördüklerinin hayal olup olmadığını anlamak için, Volsunglar ve konukları, kımıldamaktan korkarak uzun bir süre sessizce oturdular. Ama sonunda, yaşlı kral kalktı ve şöyle bağırdı: "Konuklarım ve akrabalarım gelin, şu al kabza-ya ellerinizi koyun. Odin'in armağanı alıpna yazılmış sahibini bek-

leyerek orda duruyor. Hanginiz Baş tann tarafından seçilmişsiniz, görelim." Önce, Volsung'un konukları Gotların Kralı Siggeir ve kontları kılıcı elleriyle yokladılar, ama kılıç öyle hızlı saplanmıştı ki aralarındaki en iri adam bile hareket ettiremedi. Daha sonra Kral Volsung gülererek, kabzayı tuttu ve bütün gücüyle çekti; fakat kılıç hâlâ Odin'in ağacının gövdesinde durmaktaydı. Volsung'un dokuz oğlu birer birer asıldılar ve zorladılar, ama nafileydi. Her biri koltuklarına utanmış ve yenilmiş olarak giderken bağırış ve kahkahalarla karşılandılar. Sonra, en sonunda, kralın en genç oğlu Siegmund ayağa kalktı ve elini al kabzanın üstüne koydu. İşte o zaman, sanki kılıç ağacın içine öylesine saplanmışçasına kılıcı ağacın gövdesinden çıkardı. Siegmund onu başının üstüne kaldırdı ve salladı; kenarından çıkan parlak alev salonu bir şimşegin parıltısı gibi aydınlattı. Volsunglar ve konukları havayı mutluluk bağırışları ve alkışlarıyla doldurdular. Odin'in armağanına orta dünyanın insanlarından hiçbirisi cesur ve genç Siegmund kadar layık değildi."

Fakat Mimer'in hikâyesinin geri kalanını size şimdi anlatmak çok uzun olur, çünkü o ve genç çırağı yanan kömürlerin yanında saatler boyu oturdular ve Siegfried'in soydaşlarından, eski Volsung krallarından bahsettiler. Mimer, Got Kralı Siggeir'in Volsung'un kalbinin gururu ve yaşlı kralın tek kızı güzel Signy ile nasıl evlendiğini, kızı Gotların ülkesindeki evine nasıl götürdüğünü, kılıçta nasıl gözünün kaldığını ve onu hileyle elde etmeyi nasıl planladığını, arkadaşlıklarını kullanarak Volsung krallarını kendisinin ve Signy'nin misafirleri olarak onu Gothland'de ziyaret etmeleri için davet ettiğini, onlara nasıl ihanet ettiğini, kaçan ve uzun yıllar hain düşmanının ülkesinde sürgün olarak yaşayan Siegmund dışındaherkesi nasıl öldürdüğünü de anlattı. Sonra, daha sonraları Siegmund'ın kendi ülkesine geri döndüğünü, insanların onun nasıl karşıladığını, onun dünyanın daha önce gör-

mediği kadar güçlü bir kral olduğunu, yıllar geçip de onuruyla yaşlandığında yanında kontları ve savaşçılarıyla, güçlü Kral Lingy'nin ev sahiplerine karşı nasıl bir savaşa girdiğini, savaşın ortasında, kılıcıyla birçok düşmanı kesmişken, kavganın sonunda, zafer yakın görünürken, bulut grisi bir pelerin giyen tek gözlü ve sakallı yaşlı bir adamın o karmaşada nasıl önünde durduğunu, kılıcın parçalara bölündüğünü ve Siegmund'ın ölümler yığınının üstüne ölü olarak nasıl düştüğünü anlattı. ⁽³⁾ Sonra, Mimer hikâyesini bitirdiğinde, kara suratı daha da kararmış gibi göründü, çaresizlik ve ümitsizlik içeren ses tonuyla bağırırken, gözleri daha da parladı;

"Geçmiş, cesurların eski ve değerli kahramanlıklarının günleridir! Bugünler ise evden vazgeçmeyenlerin günleridir, akıllı ama güçsüz kalplilerin. Fakat Normlar söylediler, Volsung kanından doğan başka bir kahraman daha olmalı. O eski zamanlardaki soyunun ününü ve adını kurtaracak, benim felaketim olacak, ama kahramanların ırkı onla son bulacak." ⁽⁴⁾

(3) Volsung Sigmund : Volsung Sigmund, *Volsunga Saga*'da Sigurd'un (Siegfried) babası olarak anlatılır. Fakat onunla, sonraki hikâyelerde zeki ve evcimen Kral Siegmund arasında dikkat çekici bir benzerlik vardır. O yüzden onlardan, iki ayrı birey olarak bahsetmeyi uygun buldum. 'Sigmund' ya da 'Siegmund' kelimesi tam olarak zafer ağzı anlamına gelir. Burada Mimer'le ilişkilendirilmesi gereken Volsungların hikâyesi, çoğunlukla *Volsunga Saga*'dan alınmıştır.

(4) Kader Fikri

Eski biçimleri veya en son yorumlarını takip etsek de etmesek de, Nibelungların ve Volsungların, Sigurd ve Siegfried'in hikâyeleri boyunca, yaklaşmakta olan kaderin her zaman var olan fakat tanımlanamayan gölgesi, kaçınılmazı haber veren "kaderin alçak ve anlaşılmaz sesi" duyulur. Her insanın yaşamını kontrol eden ve onu şekillendiren kader hakkında Kuzeyli atalarımızın genel düşünceleri birbirleriyle uyumludur. Bu düşünceler birden fazla eski efsanede belirtilir. Onları eski Anglo-Sakson şiiri Beowulf'ta da görürüz. Beowulf en son savaşında şöyle bağırır; "Kaderimizi yaşayacağız, her insanın hayatını kaderi yönetir. Her insan kadere boyun eğecektir, ölüm gelmeden önce kaderinde yazılı işleri yapabilmesine izin verin!" Benzer düşünceler Yunanlılar arasında da yaygındır. Örneğin, İlyada'daki Hector ve Andromache'nin ayrılışı anlatılan bölümü okuyun ve Hector'un sözlerindeki derin anlama dikkat edin.

Bu eski zaman hikâyesini ve efendisinin can alıcı sözlerini dinlerken Siegfried'in kalbi garip bir şekilde kıpırdadı. Uzun bir süre, sessizce düşünerek oturdu, gecenin karanlığı kaybolana ve sabahın gri ışığı demirci dükkânına gizlice girene kadar, o da Mimer de ne kımıldadı, ne de tekrar konuştu. Sonra, ani bir dürtüyle itilmiş gibi, efendisine döndü ve şöyle dedi;

"Sevgili efendim, siz Normlardan ve onların kehanetlerinden bahsettiniz, fakat kelimeleriniz belirsiz, anlamları da çok muğlak. O kahraman ne zaman gelecek? Kim olacak? Nasıl kahramanlıklar yapacak?"

"Yazık ki, Volsung ırkından geleceği ve benim kaderimin onunla bağlantılı olduğu dışında bir şey bilmiyorum." diye yanıtladı onu Mimer.

"Neden bilmiyorsunuz?" diyerek döndü Siegfried. "Siz dünyanın bütün bilgeliğine sahip olduğu söylenen yaşlı Mimer değil misiniz? Odin'in bile sizin bilgi çeşmenizden bir yudum içmek için gözlerinden birini rehin verdiğini söyleyen hikâyede hiçbir doğruluk payı yok mu? Bu kadar bilgeliğin sahibi geleceğe netlik ve belirlilikle bakamaz mı?"

Tekrar, "Ne yazık ki!" diye cevap verdi Mimer. Kelimeler ağzından zorla ve yavaşça çıkıyordu. "Eski hikâyelerin anlattığı gibi Baş tanrıya bir gözü karşılığında bilgelik veren o Mimer ben değilim. O, devlerden biri ve hâlâ uzaktaki devler ülkesindeki Jotunheim'daki ⁽⁵⁾ çeşmesini gözetliyor. Cücelerle akraba oldu-

(5) Mimer

"*Vilkinasaga* önümüze başka bir demirci olan Mimer'i getirir. Mimer sayesinde sadece Velint zanaatı öğrenmemiş ayrıca, başka bir demirci çırağı olan Sigfrit (Siegfried) yetiştirilmiştir. Zaman zaman Biterolf'un daha sonraki şiirlerinde yaşlı Mime olarak anılır.

Daha eski İskandinav geleneği onu sık sık ve birçok değişik bağlantılarla adlandırır. Bir yerde, bir Mimirgus, bir orman tanrısı ve kılıç ve mücevherlerin

ğum iddiasına sahip çıkıyorum ve bazen elf, bazen de orman perisi diye bilinirim. Bilgim, yeteneğim ve öğrencilerime öğrettiklerim yüzünden, insanlar bana Mimer diyor. Gerçek Mimer'in çeşmesinden içebilseydim, o zaman dünyanın bilgisi gerçekten bende olur ve geleceğin sırları daha fazla gizli kalmazdı. Ama o günü, kahramanı ve Normların öngördüğü o yazgıyı uzun zamandır beklediğim gibi, bekleyeceğim."

Ve o eski garip özlem dolu bakış gözlerine geri geldi, kalktığında, demirci dükkânından ayrılırken, esmer yüzündeki kınışıklıklar acıyla artmış, derinleşmiş gibi göründü. Siegfried için için yanan ateşin önünde yalnız başına oturdu ve duyduklarını iyice düşündü.

sahibi olarak Balder ve Hoder efsanesiyle birlikte anlatılmıştır. *Edda*, Mimer'ine daha yüksek bir konum verir. Mimer'in, içinde bilgelik ve anlayışın saklı yattığı bir çeşmesi vardır. Her sabah ondan içerek, insanların en bilgisi ve en zekisi olmuştur. Odin, Mimer'in çeşmesine gelmiş, çeşmeden içmek istemiş, fakat bir gözünü rehin verene ve onu çeşmede saklayana dek içememiş. Bu Odin'in tek gözülü oluşunun sebebidir. Mimer, Asa değildir, fakat Asaların sohbet ettikleri yüce bir varlık ve bilgeliğinden yararlandıkları muhtemelen eski bir doğa tanrısıydı. Sonraki fabllar onu bir orman perisine veya zeki bir demirciye indirgedi. (Grimm, *Alman Mitolojisi I*, s. 379)

Profesör Anderson, *Edda*'lardaki Mimer'i göz önüne alarak şöyle demiştir; "Mimer ismi 'bilmek' anlamına gelir. Asalardan daha yaşlı olan Devler, geçmişin karanlığına daha derin bakarlar. Tanrıların doğumuna ve dünyanın başlangıcına şahit olmuşlar ve kendi çöküşlerini önceden görmüşlerdir. Bu olaylarla ilgili olarak, tanrılar bilgi için onlara gitmek zorundaydılar. Mimer'in çeşmesinde sakladığı bilgelik buydu." (*İskandinav Mitolojisi*, s. 209.)

Efsanenin daha eski biçimlerinde, Siegfried'e (Sigurd) bakan demirciye, daha önce de fark ettiğimiz gibi, Regin denirdi. Morris tarafından şöyle anlatılmıştır;

"Biliyordu tüm insanların bilgisini,

Becerikliydi her kurnazlıkta, kılıç işleri dışında.

Öyle tatlıydı ki konuşması, insanlar inandılar her lafına,

Arp telleriyle uyumlu eli keyif katıyordu

Sonraki acı günlerine; doğruydu anlattığı bütün hikâyeler,

Demirci zanaatında Ustaların Ustası'ydı o;

Rüzgârla, havayla ve denizin durgunluğuyla uğraştı;

Kimse doktorluk öğretemedi ona, çünkü ölçüp tartmıştı tüm günlerini,

O ırk yaratılmadan ve insan neslinden önce"

II. MACERA GREYFELL

Siegfried'in Mimer'in dumanlı demirci dükkânında geçirdiği günlerin çoğu keyifliydi. Babasının görkemli evini veya evin salonlarında tadını çıkarabileceği rahat hayatı düşünmesine rağmen, asla bir sözle ya da bir hareketle hoşnutsuzluk işareti göstermedi. Çünkü Mimer ona zanaatının bütün sırlarını ve bilge insanların ilmini öğretti. Sıcak demiri dövmek, ateş kenarlı bir kılıcı şekillendirmek, demir savaş zırhları, altın ve mücevherlerden narin bilezikler yapmak; tüm bunların hepsini şimdiden öğrenmişti. Ama daha öğrenecek çok şey vardı. Ve bunları ustası ona gösterdi. Ona bilginlerle sessiz ve görünmeyen dillerle konuşan mistik runik harflerin nasıl kazınacağını öğretti. Diğer ülkelerdeki insanları anlattı ve onların garip konuşma tarzlarını öğretti. Arp yaylarına nasıl dokunulacağını ve o büyüleyici sesin nasıl çıkarılacağını gösterdi. Böylece bedeni şaşılacak derecede güçlenirken Siegfried'in kalbi de gittikçe bilgeleşti. Usta, öğrencisini içtenlikle seviyordu.

Fakat on iki çırak günden güne daha da kıskançlaşmışlardı. Mimer dışarıdayken, Siegfried'le acımasızca alay ediyor, onu demirciden göndermek için tehditler savuruyorlardı. Delikanlı sadece gülümsüyor ve eski dükkânı örsünden çıkan müzikle çınlatıyordu. Mimer'in yolculuğa çıkmış olduğu bir gün, ustabaşı

Veliant neredeyse çocuğa vuracak kadar kendinden geçti. Siegfried ona bir an utandıran bir küçümsemeyle baktı ve sonra çekicini havada sallayarak korkuyla titreyen Veliant'ın kafasına doğru değil, ustabaşının örsüne doğru indirdi. Büyük demir kütle aldığı darbeye titredi ve binlerce parçaya ayrıldı. Sonra gözlelerinden kızgın şimşek parlamaları çıkan Siegfried, iyice korkmuş ustabaşına dönerek:

"Bu şekilde sana vursaydım ne olurdu?" dedi.

Veliant yere çöktü ve merhamet için yalvardı. Siegfried, "Güvendesin." dedi dönüp giderek. "Senin gibi bir varlığa zarar vermeye tenezzül etmem."

Çıraklar korku ve şaşkınlıktan aptala döndüler. Siegfried örsüne döndüğünde hepsi teker teker çekiçlerini attılar ve dükkândan sessizce sıvıştılar. Dükkândan çok uzak olmayan gizli bir yerde hem korktukları hem nefret ettikleri kişiden kendilerini kurtarmanın yollarını planlamak için bir araya geldiler.

Ertesi sabah Veliant yüzünde sahte bir gülümsemeyle Siegfried'in demir ocağına geldi. Siegfried bu gülümsemenin altında korkaklığın, adi dolandırıcılığın ve belanın gizlendiğini biliyordu, ama alışkanlığı olduğu için, ustabaşını kibarca selamladı.

Veliant, "Siegfried tekrar arkadaş olalım." dedi. "Dün o kadar aptal ve düşüncesiz davrandığım için özür dilerim. Kızgın olunca bir daha asla o kadar kaba ve korkak davranmayacağıma dair sana söz veriyorum. İyi kalpli Siegfried, arkadaş olalım! Elini ve bağışlayıcılığını ver, sana yalvarıyorum."

Siegfried genç demircinin elini öyle bir sıktı ki Veliant'ın yüzündeki gülümseme kayboldu ve kasları acıyla gerildi.

Delikanlı "Sana kesinlikle elimi veririm." dedi. "Layık olduğun anladığımda sana bağışlayıcılığımı da vereceğim."

Veliant'ın ağrıyan eli konuşmasına izin verir vermez şöyle dedi; "Siegfried biliyorsun ki ocaklarımız için çok az kömür kaldı ve ustamız yolculuğundan yakın zamanda dönecek. Onun, ateşi soğuk, bizi boş bulması hiç iyi olmaz. Bugün biri orman madenlerine gitmeli ve taze kömür getirmeli. Bu işi yapmayı ister misin? Bu güzel günde madenlere gitmek hoş bir gezinti olur ve bu güzel yaz gününde yeşil ormanın içinde dolaşmak, bu dumanlı dükkânda kalmaktan daha iyidir."

"Dolaşmayı ben de çok isterdim." dedi Siegfried. "Ama daha önce hiç kömür madenlerinde bulunmadım. O yüzden ormanda yolumu kaybedebilirim."

"Bunun bir tehlikesi yok." diye yanıtladı onu Veliant. "Doğruca ormanın kalbine giden yolu takip et. O zaman yolumu kaybetmezsin. Yol seni bütün Ren ülkesindeki en büyük kömürcü, usta Regin'in evine çıkaracak. Mimer'in hatırına seni gördüğüne çok sevinir. Gece onda yatıya kalabilirsin. Sabah arabayı en kaliteli kömür ile doldurur ve sen de acele etmeden eve dönebilirsin. Böylece, ustamız geri döndüğünde, eskisi gibi demir ocaklarımızı yanarken, aletlenimizi gürlerken, örslenimizi çınlarken bulur."

Biraz daha konuştuktan sonra Siegfried, Veliant'ın onu bu işi yapmaya teşvik ederek ona zarar vermeyi planladığını hissetse de işi üstlenmeyi kabul etti. Eşeği demircinin en iyi arabasına koştur ve neşeli bir şekilde ormana giden yola koyuldu. ⁽⁶⁾ Gün açık

(6) Siegfried'in Ormana Yaptığı Yolculuk

"Mimer'in dükkânında, Siegfried kesinlikle havasında değildi, sürekli yaşıtı çiraklarla tartışıyor, çok hızlı vurarak en sert örsleri parçalıyordu; öyle ki birinci sınıf bir demirci olan Mimer Siegfried'le asla yapamazdı. Bu yüzden, Mimer, onu, korkunç bir canavar olan kardeşi Regin ile karşılaşacağını ve Regin'in onu parçalayıp yutacağını farkında olmasına rağmen, onu komşu ormana kömür alıp getirmesi için gönderdi. Fakat beklenenin tam tersi oldu." (Carlyle, *Nibelungen Destanı Üzerine*.)
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ve parlaktı. Siegfried çiçekli çayırlardan ve mısır tarlalarının ortasından sürüyor, bu arada karşısına binlerce görüntü ve ses çıkıyor ve bu onu mutlu ediyordu. Ara sıra, tarlalardaki orakçıları izlemek veya üstlerindeki mavi denizde görüşlerini kaybetmiş cennete süzülen tarla kuşlarını dinlemek için duruyordu. Bir kez, hasat zamanı olduğu için altın tahıl demetleri taşıyan, barış ve bolluk dağıtıcısı Frey'i öven şarkılar söyleyen, güzel giyimli delikanlılar ve genç kızlarla karşılaştı.

"Nereye genç prens?" diye neşeli bir şekilde sordular.

"Derin yeşil ormandaki kömürcü Regin'e." diye yanıtladı Siegfried.

"Öyleyse iyi Frey seni korusun. Bu uzun ve yalnız bir yolculuk." dediler ve geçerken hepsi onun için dua etti.

Çiçekli çayırları ve ılık gün ışığını arkasında bırakarak ormana girerken neredeyse öğle olmuştu. Değerli zamanının çoğunu harcadığını ve Regin'in kömür madenlerine daha bir sürü yolu olduğunu bildiği için eşeği hızlandırdı. Yerler ıslak, hava soğuk ve her şey mezar kadar sessiz olduğundan ağaç gövdelerinin kalın gölgelerinin arasında onu oyalayacak hiçbir şey yoktu. Arada bir karşısına çıkan sessizce yürüyen gri bir kurt ve bir ağacın dalında oturan ve donuk ışıktaki ona göz kırpan kasvetli bir baykuş dışında Siegfried hiç canlı bir varlık görmedi. Sonunda akşam oldu, ormandaki gölgeler derinleşti, ama hâlâ ne başka bir insan ne de kömür yakıcısına ait bir iz görebilmişti. Gece oldu, etrafa koyu karanlık çöktü. Ormanın bütün iblisleri dışarı çıktılar, gürültü ettiler, çene çaldılar, çığlık attılar ve uludular. Ama Siegfried hiç korkmadı. Yarasalar ve vampirler saklandıkları yerlerden çıktılar, yapış yapış kanatlarını Siegfried'in suratına çarptılar. Her ağacın ve çalılığın arkasında onu gözetleyen birçok korkunç yaratık ve insan yiyen dev gördüğünü sandı. Üzerinden sarkan ağaç

tepelerinin arasından yukarıya baktı ve cennetin yıldızlarla donatılmış çatısını, Baş tanrının dünyanın üzerine bir siper olarak astığı mavî örtüyü gördü. Böylece, ona güvenmeye istekli olanlar için Odin'in birçok iyi şey yaptığından emin olarak yoluna cesurca devam etti.

Daha sonra, büyük yuvarlak ay doğudan doğdu ve ormanı korkunçlaştıran dehşetli sesler yok olmaya başladı. Siegfried patikanın biraz aşağısında zayıfça parlayan kırmızı bir ışık gördü. O ışığın kömürkünün madenlerinden geldiğini bildiği için sevindi. Biraz sonra, geniş ve açık bir alan geldi. Kömürçülerin ateşi önünde parladı. Bazı yanık tenli ve isle kirlenmiş işçiler onu karşılamak için öne geldiler.

"Kimsin ve bu geç saatte ormanı geçerek niye geldin?" diye sordular.

"Ben Siegfried'im." diye yanıtladı onları delikanlı. "Mimer'in demirci dükkânından geliyorum. Kömürçülerin kralı Regin'i arıyorum, çünkü efendimin dükkânı için kömür almalıyım."

İçlerinden biri, "Benimle gel, seni Regin'e götüreceğim." dedi.

Siegfried arabasından indi ve yanan madenlerden çok uzak olmayan alçak çatılı bir kulübeye doğru adamı takip etti. Yaklaştıklarında, bir arpı ve onun sesindeki garip ve vahşi müziği duydular. Dinledikçe, Siegfried'in kalbi merakla kıpırdadı. Adam kapıyı yavaşça çaldı ve müzik durdu.

İçerden bir ses, "Kim bu saatte Regin'in dinlenme yerine zorla girmeye gelebilir?" dedi.

"Siegfried denen bir genç." diye yanıtladı adam. "Mimer'in demirci dükkânından geldiğini ve sizi görmek istediğini söylüyor, efendim."

Ses, "İçeri girsin." dedi.

Siegfried alçak kapıdan, arkadaki odaya geçti. Karşılaştığı görüntü o kadar ilginçti ki, bir süre huşu içinde durdu. Çünkü daha önce bu kadar sade bir evin bu kadar çok hazinesi olduğu hiç görülmemişti. Tavanda mücevherler parlıyor, bulunmaz goblinler duvarları kaplıyordu ve yerde hâlâ işlenmemiş altın ve gümüş yığınları duruyordu. Tüm bu servetin ortasında, ormanın kralı, kömürcülerin en büyüğü Regin vardı. O kırış kırış yüzü olan, gri ve sakalsız, garip ve yaşlı bir adamdı. Ama gözlerinden çıkan keskin bakışlar insanca olmayan bir ışıkla parlıyordu. Kalın kaşları ve geniş alnı bilgeliğin ve cin gibi bir zekânın işaretleriydi. Mimer'in hatırına, Siegfried'i kibarca karşıladı. Önüne geyik etinden zengin bir yemek, çam balı, taze beyaz ekmek ve tatlı üzümlerden oluşan bir sofrayı kurdu. Yemek bittiğinde, delikanlı işini anlatacağı ki Regin onu durdurdu.

"Bu gece işin hakkında hiçbir şey söyleme. Çünkü saat çok geç ve sen çok yorgunsun. En iyisi yat ve yarına kadar dinlen, sonra buraya getirdiğin mesele hakkında konuşuruz." dedi.

Siegfried'e, çok uzaktaki Emerald Adası'nda yapılanlar gibi yumuşak beyaz ketenle kaplanmış, baldıran ve mersin ağacının mis kokulu yapraklarından bir sedir gösterildi. Regin'in arından çıkan ve dünyadaki tanrıların genç olduğu zamanları anlatan müziğin tatlı melodileriyle uykuya daldı. Uykusunda rüya gördü. Yüksek bir dağın uçurumunda durduğunu, kartalların çığlık atarak etrafında uçtuklarını, ayağına bitmek bilmeyen karın serildiğini, bütün güzelliğiyle dünyanın bir harita gibi altında uzadığını, onun bolluğuna katılmayı ve insanlar arasında kendisine bir isim yapmayı ne kadar çok istediğini gördü. Sonra, her insan hayatının kumaşını dokuyan, ipliğini eğiren Normlar geldi. Ellerinde onun kader ağını tutuyorlardı. Şimdi, yani Verdanda gökle suyun buluştuğu batı denizinde otururken, Urd, yani Geçmiş, güneşin şa-

fakta yükselmeye başladığı doğu dağlarının tepelerinde oturuyorlardı. Aralarındaki ağı gerdiler, böylece uçları çok uzaktaki sisler arasında kayboldu. Daha sonra, iki Norm bütün güçleriyle, mor ve altın iplikleri eğirdi ve ölümcül kumaşı dokudu. Fakat ağ güzellik ve güç içinde büyümeye ve ihtişamıyla dünyayı gölgelemeye başladığında, Geleceğin merhametsiz Norm'u Skuld onu kaba parmaklarıyla tuttu ve paramparça etti. Ölümün beyaz kraliçesi Hela'nın ayağına attı. ⁽⁷⁾ Kartallar çılgılık attı, dağ sallandı, kayalıklar devrildi ve Siegfried uyandı.

Ertesi sabah, günün en erken saatinde, delikanlı, Regin'i aradı ve işini söyledi.

"Efendim Mimer'in demir ocakları için kömür almaya geldim. Arabam dışarıda hazır duruyor. Yol çok uzun olduğu için sizden onu hemen doldurmanızı rica ediyorum, böylece ben de erkenden geri dönebilirim."

Regin'in kırışmış yüzüne garip bir gülümseme yerleşti ve "Prens Siegfried böyle basit bir ayak işi için mi gelir?" dedi. "Bana ormanın içinden geçerek ıslı bir kömür arabasını eşekle sürerek mi gelir? Atalarının dünyanın en güçlü kralları olduğu günü biliyorum. İnsan ırkının en asil insanları olarak her ülkeye gittiler."

(7) Normlar

Normlar, insanları yaşamları boyunca izleyen kader tanrıçalarıdır. İsimleri Geçmiş Urd, Şimdi Verdande ve Gelecek Skuld'dır. Her yeni doğan çocuğa ulaşır ve onun kaderini söylerler. Uzak doğuda Urd'ün batıda ise Verdande'nin tuttuğu kader ipliğini eğirenler olarak gösterilirler. Skuld onu parçalara bölmeye hazır bekler. (bkz. Grimm, *Cermen Mitolojisi*, s. 405 ve Anderson, *İskandinav Mitolojisi*, s. 209)

Shakespeare'in *Macbeth* Trajedisi'ndeki üç tuhaf kadın, üç Norm'un daha sonraki kavramlarını temsil eder, burada sadece cadılara indirgenmişlerdir.

Normlarla Yunan Mitolojisindeki kader tanrıçalarını karşılaştırın. Onların sayısı üçtür. Beyaz giyinmiş, çiçeklerle süslenmiş ve kader şarkısı söyleyerek otururlar. Geçmiş Clotho eğirir, Şimdi Lachesis böler ve Gelecek Atropos makaslarıyla ipliği kesmek için hazır bekler.

Alaycı sözler, taşlayıcı ses tonu Siegfried'i öfkелendirdi. Kanı damarlarında kaynadı, fakat dilini tuttu ve soğukkanlı bir şekilde cevapladı:

"Prens olduğum ve babamın kralların en bilgisi olduğu doğru. Size gelmemin nedeni de bu. Mimer benim ustam ve babam bana prenslerin bile ustalarının emirlerine uymaları gerektiğini çok erken öğretti."

Sonra Regin güldü ve "Ne kadar zamandır Mimer'in kölesi-sin?" diye sordu. "Onun dumanlı demirci dükkanından başka seni bekleyen bir iş yok mu?"

"Mimer izin verince ve Odin beni çağırınca." diye yanıtladı delikanlı. "İşte o zaman ben de eski günlerde atalarımın yaptığı gibi kendime bir isim, ün ve dünyanın en asilinden bir yer kazan-dırmak için dünyayı gezmeye başlayacağım."

Regin tek kelime etmedi; arpını aldı, tellere dokundu ve üzgün vahşi müzik odayı doldurdu. Tanrılardan, cüce halkından ve za-man içinde geçmiş gitmiş kahramanlıklardan bahseden şarkıları söyledi. Siegfried'in gözlerinin önüne garip bir sis belirdi. Kulağına gelen ve ruhunu dolduran melodiler o kadar büyüleyiciydi ki işini, ustası Mimer'i, babası Siegmund'ı ve aşağı ülkedeki evini unutup sadece gönlünü hoş kılan sesleri düşündü. Daha sonra müzik so-na erdi, büyü kalktı ve Siegfried gözlerini müzisyene çevirdi. Mükemmel bir değişiklik olmuştu. Küçük yaşlı adam hâlâ önünde, ellerinde arpıyla durmaktaydı, ama kırışık yüzü kalın bir sakalla kaplanmış, ince gri bukleleri uzun siyah bir perukla örtülmüştü ve öncekinden daha uzun ve daha iri görünüyordu. Siegfried şaşkın bir halde bakarken, ev sahibi elini kaldırdı.

"Telaşlanmana gerek yok oğlum." dedi. "Regin ve Mimer'in aynı kişi, daha doğrusu Mimer'in Regin'in kılık değiştirmiş hali

olduğunu öğrenme vaktin geldi. ⁽⁸⁾ Dünyadaki yoluna gitmek için beklediğin gün geldi. Mimer sana izin veriyor."

Siegfried o kadar şaşırmıştı ki hiçbir şey söyleyemedi. Efendisinelini tuttu ve derin parlak gözlerine uzun uzun baktı. Sonra ikisi beraber oturdular, Mimer ya da artık onu çağırabileceğimiz adıyla Regin geçmiş günlerden ve onun cesur akıllı atalarından hikâyeler anlattı. Delikanlının yüreği gururlandı, onlar gibi meydan okumayı, onlar gibi yapmayı, onlar gibi acı çekmeyi ve sonunda şerefle kazanmayı diledi. Regin'e döndü ve

"Efendilerin en bilgisi, söyle bana, ün kazanmak ve ataların koruduğu o güzel ülkeyi yönetmeye layık olmak için ne yapmalıyım?" diye sordu.

"Odin'in yardımıyla ve kendi gücünle git." diye yanıtladı Regin. "Yanlış düzeltmeye, güçsüze yardım etmeye, kötüyü cezalandırmaya git ve dünya senin asil kahramanlıklarını öğrenene kadar babanın krallığına geri dönme."

"Ama nereye gideceğim?" diye sordu Siegfried.

"Ben sana söyleyeceğim." dedi Regin. "Bir prenze, uzun zamandır giydiğin isle kirlenmiş kıyafetlerden daha çok yakışan şu giysileri giy. Kendini şüküla, güzel Balmung'la kuşat ve kuzeye doğru git. Denizin bitişiğindeki çorak topraklara vardığında, devlerin sonuncusu Gripir'i bulacaksın. Ondan bir savaş atı iste, sonra Odin geri kalanını sana anlatacak."

Böylece, güneş ağaçların üstünde yükseldiğinde, Siegfried, Regin'le vedalaştı ve bir erkek gibi, yazılmış kaderi ne ise onu

(8) Regin

Daha önce de belirttiğimiz gibi (bkz. I. dipnot), bu mitin eski biçimlerinde Siegfried'in ustası veya öğretmen Regin olarak adlandırılırken, daha sonraki biçimlerinde Mimer olarak adlandırılır. Burada Regin'in, Mimer'in kılık değiştirmiş halini temsil ettiği bir Odin karesinde ayyuunla karşılaşmaya çalışıyoruz.

yaşamaya çıktı. Büyük ormanın arasından geçip kasvetli bozkırları aştı, yolunun karşısında uzayan kara dağları geçti ve beyaz çiftlik evlerinin yayıldığı sarı mısırlarla dalgalanan sevimli bir köye geldi. Fakat her ne kadar oradakiler ona çok kibar davranıp kalması için ısrar etseler de Siegfried orada fazla oyalanmadı. Görkemli denize sınır çeken çorak topraklara ulaşana kadar doğruca ileriye gitti. Orada, dalgaların üstüne sarkan karla kaplı kayalıklarla dağlar yükseliyor, yaz selleriyle köpürmüş muazzam bir nehir vadinin ortasından dalgalanarak akıyordu. Dağların arasındaki derin vadilerde, sığır ve karaca sürülerinin, soylu ge-yiklerin ve yabani atların bozulmamış bir huzur içinde otladıkları, her renkten çiçeğin binlercesiyle renklenmiş, çimlerle yeşillenmiş verimli çayırlar vardı. Siegfried bunları görünce, ihtiyar Gripir'in topraklarına geldiğini anladı.

Gri dağ doruklarının ortasında, yukarda, Gripir'in uzak kuzey ülkesinden devlerin kendi elleriyle getirdikleri iri kaya parçalarından yapılmış muazzam evi bulunmaktaydı. Etrafında yuva yapmış vahşi kartallar ve kapısının yanında çığlık atan dağ ak-babaları vardı. Ama Siegfried korkmuyordu. Daha önce hiç insan ayağı değmemiş dik patika yoluna tırmandı ve duraksamadan yüksek salona doğru yürüdü. Oda o kadar karanlıktı ki, ilk başta, çatıyı tutan cam yeşili sütunlardan ve beyaz duvarlardan başka hiçbir şey göremedi. Ama sonra ışık güçlendi ve Siegfried taş bir kubbenin altında, denizati dışından yapılmış bir sandalyede otu-ran ihtiyar Gripir'i gördü. ⁽⁹⁾ Devlerin oğlu, elinde fildişi bir asa

(9) Gripir

"Gripir az konuşan biriydi, ama tüm kahramanlıkları bilirdi. Babası savaşta öldükten sonra eline hiç kılıç almadı. Katilin yaşamına karşı çiziksiz kalkanını taşıdı: Kalbinde hiç korku yoktu. Hiçbir şey de istemiyordu. Fakat olmuş kahramanlıkları not etti ve olacakları aradı." (Morris, *Völsung Sigurd Bk. 11.*)

tutuyordu. Omuzlarında mor bir ceket vardı, beyaz sakalı dalgalar halinde neredeyse deniz yeşili zemine değiyordu. Çok akıllı görünüyordu, kibar bir gülümsemeyle Siegfried'e baktı.

"Merhaba, Siegfried." dedi. "Merhaba parlayan gözlü prens! Seni tanıyorum, Nomların senin için dokudukları kumaşı da biliyorum. Benim yalnız dağ evime hoş geldin. Gel ve daha önce hiçbir insanın oturmadığı yüksek koltukta yanıma otur. Sana olmuş ve olacak şeyleri anlatayım."

Sonra Siegfried korkusuzca gitti ve yaşlı bilgenin yanına oturdu. Güçlü genç ve ak saçlı ihtiyar uzun saatler boyu konuştular. İkisi de birbirlerinde huzur ve umut kaynağı buldukları için mutluydular. Büyük orta dünyadan, onun üstündeki yıldızlı kubbeden, onu saran denizlerden ve üstünde yaşayan insanlardan bahsettiler. Bütün gece boyunca konuştular ve sabah Siegfried gitmek için kalktı.

Gripir, "Bana işinin ne olduğunu söylemedin," dedi, "fakat ben ne olduğunu biliyorum. Önce benimle gel ve kendin için bu büyük orta dünyayı gör."

Sonra, esasına dayanan Gripir, büyük salondan en yüksek dağ uçurumuna giden yolu gösterdi. Vahşi kartallar üstlerindeki açık ve soğuk havada daire oluşturdular. Çok aşağılarında, beyaz dalgalar dağın ayağına çarptı. Dondurucu rüzgârlar, geçmişteki şöhretleri ve geride kalan günler için inleyen kuzey devlerinin yalnız matemlerini kulaklarına getirerek kontrolsüzce sert esmekteydi. Sonra Siegfried kuzeye baktı ve büyük bir ihtişamla donmuş denize yönelen Norveç'in karanlık sıradağlarını gördü. Dağlar kimi yerlerde korunaklı fiyortlar ve hoş, güneşli vadilerle kesiliyordu. Doğuya baktı ve mavi uzaklıkta gözden kaybolana kadar uzayan büyük bir orman gördü. Güneye baktı ve çiftlikleri ve

üzüm bağları, kasabaları ve sağlam yapılmış kaleleriyle uzanan toprak parçasını gördü. Karla kaplı Alpler'den kuzey denizine ulaşan Ren Nehri beyaz bir yılan gibi kıvrılarak akıyordu. Sonra okyanusun kıyısında babasının, küçük yeşil bir benek gibi duran küçük Hollanda Krallığı'nı gördü. Sonra batıya baktı, sadece hareketli akan suları gördü, bir de çok çok uzaktaki kasvetli sis ve bulutlarla gizlenmiş yeşil bir adayı. Şöyle dedi;

"Dünya çok büyük ve insan hayatı çok kısa."

"Bütün dünya senin önünde." diye yanıtladı Gripir. "Nomların sana ayırdıklarını yaşa. Benim çayırlarımdan bir tane savaş atı al ve insanoğulları arasında kendine isim ve ün kazanmak için hep ileriye sür."

Sonra Siegfried dağın dik yamacından atların otladığı çimenli vadiye doğru koştu. Ama hayvanlar o kadar güzel ve güçlüydüler ki hangisini seçeceğini bilemedi. Kararsız dururken, önünde tuhaf bir adam belirdi. Adam tek gözlü ve yazın şafağı gibi ılık saçı bir yüzü olan uzun ve yakışıklı biriydi. Başına altın yıldızlarla süslenmiş gök mavisi bir başlık takılıydı ve omuzlarında kül grisi bir pelerin vardı. Yabancı, "Bir at seçer misiniz Efendi Siegfried?" diye sordu.

"Sececeğim, ama bu kadar çok atın arasından bir seçim yapmak çok zor." diye yanıtladı delikanlı.

"Çayırdaki geri kalanından çok daha iyi olan bir tane var." dedi adam. "Odin'in Asgard'daki yeşil tepe yamaçlarındaki otlaklarından geldiği ve en asil kişi dışındakimsenin onu süremeyeceği söyleniyor."

"Hangisi?" diye sordu Siegfried.

"Sürüyü nehre götürün, sonra bakın bakalım onu fark edebilecek misiniz," dedi yabancı.

Sonra Siegfried ve yabancı, beraberce atları eğimli kıyıdan aşağıya, salınan akıntıya götürdüler. Ama sel onlar için çok kuvvetliydi. Bazıları çılgınca mücadele ederek, süpürülüp atılarak denize sürüklenirken, diğerleri kıyıya geri döndü. Sadece biri korkusuzca yüzdü. Yelesinden damlayan suları silkeledi, kafasını havada arkaya attı ve akıntıya tekrar daldı. İkinci seferde de sele karşı cesurca ilerledi. Eğimli kıyıya tırmandı ve Siegfried'in yanında durdu.

Yabancı, "Bunun o at olduğunu söylemeye gerek yok." dedi. "Alın onu, o sizindir. Adı Greyfell, Odin'in seçilmiş kahramanlarına gönderdiği parlayan umut."

Siegfried daha sonra, atın yelesinin güneşin binlerce ışını gibi parıldadığını ve ışık saçtığını, postunun dağlara yeni yağmış kar kadar beyaz ve temiz olduğunu fark etti. Yabancıyla konuşmak için arkasına döndü, fakat yabancı görünürde yoktu. Sonra asil Greyfell'e bindi ve çiçekli çayırılara doğru kaygısızca sürdü.

"Nereye sürüyorsun?" diye seslendi ihtiyar Gripir, kayalıklar arasındaki girişinden.

"Büyük dünyaya doğru sürüyorum." dedi Siegfried. "Fakat nereye tam bilmiyorum. Eski zamandaki atalarım gibi, yanlış düzeltereğim, güçsüzlere yardım edeceğim ve dünya üstünde kendime bir isim yapacağım. Yalvarırım nereye gideceğimi söyle çünkü sen bilgesin ve olmuş olacak her şeyi bilirsin."

"Efendilerin efendisi Regin'e geri git." diye yanıtladı onu Gripir. "Sana düzeltilmesi gereken bir yanlış söyleyecek."

Böylece devlerin ihtiyar oğlu tek başına yaşadığı evine çekildi. Siegfried, ışıldayan Greyfell'in üstünde, hızlıca güneye doğru sürdü.

III. MACERA

ALTININ LANETİ

Siegfried ısıldayan Greyfell'in üstünde, geniş orta dünyaya doğru sürdü. Güneş tepede parlıyordu ve hava yumuşak ve açıktı. Dünya hoş, hayat sevindirici görünüyordu. Gelecek günleri, yiğitlik ve sevgi kahramanlıklarını, birçok yanlış düzeltmeyi, insanların övgülerini ve iyi yaşamış bir hayatın şerefini düşündükçe, Siegfried'in içi içine sığmıyordu. Tekrar güne ve Ren'in güzel topraklarına doğru yöneldi. Kıraç bozkırları, güzel çiftlikleri ve verimli kırsal köyleri arkasında bıraktı. Günler sonra, bir kez daha Regin'in ormandaki evine geldi. Çünkü kendi kendisine, "Eski efendim çok akıllı ve daha dünya çok gençken, atalarım insanların en güçlüleriiken yapılmış kahramanlıkları biliyor." demişti. "Ona gideceğim ve sık sık ima ettiği o üzücü bela neymiş öğreneceğim."

Kapısında bir ışık huzmesi gibi duran delikanlıyı ve parlak Greyfell'i görünce, Regin onları sevinçle karşıladı ve Siegfried'i içerdeki odaya soktu. Altının, değerli taşların ve iyi işlenmiş mücevherlerin arasında beraber oturdular.

"Uzun bekleyiş günlerim gerçekten de sona ermek üzere." dedi usta. "En sonunda kahramanlık gerçekleşecek."

Ve sonra özlem dolu o eski bakış gözlerine yine geldi. Acılı yüzü, öncekinden daha karanlık ve daha kırıışmış görünüyordu. Konuşurken ince dudakları heyecanla titriyordu.

Siegfried, "Bahsettiğiniz o kahramanlık ne?" diye sordu.

Regin, "Üzücü bir yanlış düzeltmek ve söylenmeyen hazineleri kazanmak." diye yanıtladı. "İşte, yıllarca bu günün gelmesini bekledim. Kalbim bana, uzun süredir beklenen o kahramanın şimdi burada olduğunu ve dünyanın bilgisinin ve servetinin benim olacağını söylüyor."

Siegfried, "Düzeltilmesi gereken yanlış ne?" diye sordu. "Size ait olduğunu söylediğiniz şu hazine de neyin nesi?"

"Hazine aslında benim." dedi Regin. "Ne yazık ki, haksız yere benden alındı. Bir süreliğine eski günlerden bir hikâye dinle, o zaman hazinenin ve düzeltilecek yanlışın ne olduğunu öğreneceksin."

Arpını aldı ve tellere dokundu. Bulanık geçmiş, suya düşmüş umutları ve olmuş olabilecek şeyler için isimsiz ve hep hoşnutsuz olan hasreti anlatan yumuşak ve pes bir melodi çaldı. Sonra Siegfried'e bu hikâyeyi anlattı;

REGİN'İN HİKÂYESİ

Dünya hâlâ gençken, insanlar sayıca az ve güçsüzken, cüceler sayıca çok ve güçlüyken, Asa halkı, yeni kurulmuş orta dünyayı ziyaret etmek ve kısa ömürlü insanoğlunun ne yaptığını görmek için cennet yüksekliğindeki Asgard'daki konaklarından sık sık ayrılmaya alışkınlardı. Bazen, kendi tanrısal ihtişam ve güçleriyle bazen de, bütün insan zayıflıkları ve tutkularıyla güçsüz insanların kılığına bürünerek gelirlerdi. Odin, bazen yardım dilenen bir dilenci olarak ülkeden başka ülkelere dolaşır, bazen de zanaatçı

olarak, doğruluk için savaşmaya giderdi. Ya ozan olarak, kapı kapı dolaşır, ünlü insanların salonlarında tatlı şarkılar çalar, ya da avcı olarak, çalılık ve bataklıklar arasından, karanlık ormanlara koşar ve av hayvanı arayışı içinde dik dağlara tırmanırdı. Veya denizci olarak gemiye biner ve bilinmeyen yerlerde yeni olaylar arardı. Bu yüzden, insan ırkı farkında olmadan onu pek çok kez eğlendirmişti.

Bir seferinde, Hoenir ve Loki'nin eşliğinde, orta dünyaya gelmişti. Üçü birçok ülkeyi ve diyarı gezmiş ve her biri gittikleri yerlere hediyeler vermişti. Odin bilgi ve kuvvet vermiş ve insanlara mistik runik harflerin nasıl okunacağını öğretmişti. Hoenir mutluluk ve neşe vermiş ve rahatlatıcı varlığının coşkusuyla birçok yüreği aydınlatmıştı. Fakat Loki'nin dolandırıcılıktan ve adi fikirlerden başka vereceği hiçbir şey yoktu. O yüzden, arkasında şiddetli kavgalar ve birçok yaralı kalp bıraktı. Sonunda, insanların arkadaşlığından yorulan üç Asa, ormanın ıssızlığını aradılar ve avcı olarak, dağlar ve Hunaland'ın ormanlık tepeleri arasında uzun uzun dolaştılar. Geç bir öğle vakti, bir akarsuyun kayaların çıkıntılarından üzerinden akarak aşağıdaki taşlı vadiye çiseleyen bulutlar içinde düştüğü bir yere geldiler. Hayranlıkla şelaleye bakarlarken, kıyıya yakın bir yerde, yakaladığı som balığını yemeye hazırlanan bir su samuru gördüler. Şeytanlık yapmaya her zaman istekli olan Loki, zararsız hayvana taş attı ve onu öldürdü. Sonra da, önemli bir iş yapmış gibi böbürlendi. Su samuru ve onun yakaladığı balığı aldı ve zafer ganimetleri gibi taşıdı.

Gece olduğunda, üç avcı vadideki tek çiftlik evine gelmişlerdi. Yemek ve gece için barınak istediler.

İsmi Hreidmar olan çiftçi; "Barınağınız olacak, çünkü toplanan bulutlar fırtına kopacağına habercisi." dedi. "Ama size verecek yemeğim yok. Yetenekli avcılar kesinlikle yemek istemezler. Çünkü orman av hayvanı kaynıyor, ayrıca dereler de balık dolu."

Sonra Loki susamuruyla balığı yere attı ve "Hem derede hem ormanda aradık ve tek vuruşla hem kırmızı et hem balık aldık." dedi. "Bize söz verdiğin barınağı ver, biz de yemek için senin canını sıkmayalım."

Çiftçi su samurunun cansız bedenine dehşetli gözlerle baktı ve "Su samuru sandığınız ve soyup öldürdüğünüz bu yaratık, sadece eğlence için kürklü hayvan kılığına girmiş oğlum Oddar'dı!" diye bağırdı. "Siz hırsız ve katilsiniz."

Sonra yüksek sesle yardım çağırdı. Cüce ırkının güçlü ve cesur soydaşlarından olan oğulları Fafnir ve Regin telaşla içeriye girdiler. Üç avcıyı yakalayıp ellerini ve ayaklarını bağladılar. İnsan kılığına girmiş üç Asa'nın bir insandan daha fazla güçleri yoktu. O yüzden onlara karşı koyamadılar.

Odin ve arkadaşları kötü kaderlerinden yakındılar. Loki, "Biz ne diye aptal gibi kendimizi zayıf insanlara benzettik ki?" dedi. "Kendi gücüme bir kez daha sahip olursam asla onu insanların zayıflıklarıyla değişmem."

Hoenir iç çekti ve "Doğrusu şimdi, karanlık kazanacak." dedi. "Reimthursen devlerinin dondurucu nefesleri günışığı ve sıcaklığın güzel eserlerini mahvedecek. Çünkü, hayat, ışık ve sıcaklık verenler, bu şeytan ve affetmez zindancıların ellerinde çaresiz mahkûmlar."

Odin, "Elbette en yüksek olan bile, cennetin emirlerine ve doğruluk yasalarına itaatsizlik edemez." dedi. "İnsanların Hayatın Koruyucusu dedikleri ben, kötü bir topluluk içinde bulunarak kendimi küçük düşürdüm. Başka hiçbir hata yapmasam da, arkadaş olmak için kendimi alçalttığım bu arabazucunun yaptıkları yüzünden haklı olarak acı çekiyorum. Çünkü herkes olduğu gibi değil, görüldüğü gibi bilinir ve dostlarının taşıdığı kötü ismi onlar da taşır. Şu an, yüksek itibarımdan düşmüş durumdayım. Ölüm-

süz gerçek benden daha yüksek. Tanrıların son savaşında korunç kurt Fenris'le muhakkak buluşmak zorundayım. En sonunda, dünya yeniden oluşacak ve parlayan Balder günışığı görmesinde sonsuza dek hükmedecek."

Sonra Asalar, zindancıları Hreidmar'a özgürlükleri için nasıl bir kefarete ödeyeceklerini sordular. Onların kim olduğunu bilmeyen Hreidmar, "Önce nasıl bir kefarete verebileceğinizi bilmeliyim." dedi.

"İsteyeceğin her şeyi veririz." diye alelacele cevapladı Loki.

Hreidmar oğullarını çağırdı ve su samurunun bedenindeki postu çıkarmalarını emretti. Söylediği yapıldığında, kürklü postu getirdiler ve yere serdiler. Sonra Hreidmar, "Bu su samuru postunun her bir kısmını kaplayacak kadar parlayan altın ve değerli taş getirin." dedi. "Bu kadar fazla kefarete ödediğiniz zaman özgürlüğünüzü kazanacaksınız."

Odin, "Tamam, bunu yapacağız." dedi. "Fakat içimizden biri onu getirmek için ayrılmak zorunda. Diğer ikisi şafak sökene kadar bağlı kalır. Eğer o zamana dek altın burada olmazsa bize istediğinizi yapabilirsiniz."

Hreidmar ve iki oğlu Odin'in teklifini kabul ettiler, zarlar atıldı ve gidip hazineyi getirmek Loki'ye düştü. Onu bağlayan ipler gevşeyince, orta dünyanın en uzak sınırlarından, toprakların ve denizin üstünden geçmesini sağlayan sihirli ayakkabılarını giydi. İşini yapmak için aceleyle çıktı. Esmer perilerin ve kumaz cüce Andvari'nin yaşadığı yere gelene kadar ışık hızıyla tepelerin ve ormanlık yamaçların, derinkoyu vadilerin ve tarlaların, ormanların, uyuyan köylerin üzerinden geçti. Orada, artık bir çayır dere-sinden daha geniş olmayan Ren Nehri vardı ve nehir buzdağının altından kollara ayrılıyordu. Buz devleri ve kış kralı yaşlı ve kör Hoder, nehri hemen kaynağında sınırlayabileceklerini umdukları

için bu buzdağını yıllar önce inşa etmişlerdi. Fakat küçük dere donmuş kütlenin altında yolunu tüketmiş ve hapishanesinden fişkırırmıştı. Böylece sıçrayarak, gülerек ve günüşiğini öperek Burgonya ve denize doğru genişleyen akışına devam etmişti.

Loki bu yere geldi, çünkü burasının orta dünyanın en büyük hazinelerini istifleyen elflerin ülkesi olduğunu biliyordu. Dikkatli gözlerle dağ tarafını, derin ve kayalı mağaraları ve küçük derenin içinden aktığı boğazı inceledi. Fakat sönük ay ışığında derenin sessiz anaforlarında yüzen tembel bir som balığı dışında hiç canlı bir varlık göremedi. Loki dışında kim olursa olsun, hazineyi burada en azından şafaktan önce bulma umudunu, çoktan kaybetmiş olurdu. Ama onun zekâsı kıvrak ve gözleri çok keskindi.

"Bir som balığı bizi bu belaya sürükledi, bir diğeri de bundan kurtulmamıza yardım edecek!" diye bağırdı.

Sonra, düşünce hızıyla tekrar havaya sıçradı. Sihirli ayakkabılar onu öncekinden daha hızlı bir şekilde Ren vadisinin aşağısına, Burgonya ülkesinden ve alçak çayırların üzerinden büyük kuzey denizinin sahillerine taşıdı. Loki okyanus kralı yaşlı Aegir'in konağını aradı, ama nereye gideceğini bilmiyordu; kuzey denizinin karşısındaki Isenland'e doğru mu yoksa anakara ve Britanya ülkesi arasındaki dar kanal boyunca mı gidecekti? Nereye sapaacağını bilemez bir halde duraksamışken, sahilde ay ışığında oynayan beyaz duvaklı dalgaları, yani yaşlı Aegir'in sarı saçlı kızlarını gördü ve onlara Aegir'in konağına giden yolu sordu.

"Babamızın evi, batıya doğru yedi günlük yürüyüş mesafesinde, yeşil Erin Adası'nın ötesindedir." dediler. "Babamızın evi, kuzeye doğru yedi günlük yürüyüş mesafesinde, rüzgârlı Norveç kıyısındadır."

Oyunlarına hiç ara vermediler, ama dalgalandılar, eğimli kumsalda dans ettiler ve kıyıya doğru hızla koşuştular.

"Okyanus Kraliçesi anneniz Ran nerede?" diye sordu bu kez Loki.

"Derin deniz mağaralarında,
Yankılanan kıyıda,
Çarpan dalgalarda,
Vahşi fırtınalar gürlediğinde,
Soğuk yeşil çardaklarında,
Kuzey fiyortlarında,
Pusuya yatar ve öfkeyle bakar,
Yakalar ve toplar,
Ve avı için yayar sağlam ağını." diye cevap verdiler.

Loki onları daha fazla dinlemek istemedi. Havaya sıçradı ve Okyanus Kraliçesini ararken sihirli ayakkabılar onu suyun üzerinden taşıdı. Daha çok uzağa gitmemiştii ki, keskin gözleriyle onun, dev dalgaların müthiş bir hiddetle vurduğu kayalık kıyının kenarında pusuya yatmış olduğunu fark etti. O, karanlık ve derin suyun içinde yarı gizlenmiş olarak bekliyordu. Daha sonra, şeytan ağını dalgaların üzerine serdi ve yakınına gelebilecek her türlü ganimeti tutmak için açgözlü uzun parmaklarıyla uzandı.

Uyanık kraliçe Loki'yi görünce, aceleyle ağına yanaştı ve sarkık bir kayanın gölgesine saklanmaya çalıştı. Fakat Loki ona ismiyle seslendi;

"Ran kardeş, korkma!" dedi. "Ben, bir keresinde Aegir'in altınla aydınlatılmış salonlarında misafir olarak ağırladığın arkadaşın Loki'yim."

Sonra, Okyanus Kraliçesi parlak ay ışığına çıktı ve Loki'yi karşıladı. "Loki neden Asgard'dan bu kadar uzakta, hiç kimse-nin uğramadığı suların üzerinde böyle dolaşmakta?" diye sordu.

Loki, "Dalgaların üzerine serdiğin ve gözlerine bir kere yakalanan hiçbir yaratığın asla kaçamayacağı ağını duydum." diye yanıtladı onu. "Ren pınarının dağların altından fişkırdığı yerde bir som balığı buldum. Öyle kurnaz bir balık ki hiçbir sıradan yetenek onu yakalayamaz. Yalvarırım gel ve o harika ağını balığın olduğu dereye at. Kurnaz balığı benim için al. Böylece, karaya oturmuş gemilerinin enkazlarından bir yılda aldığından daha fazla altının olacak."

"Buna cesaret edemem." dedi Ran. "Ötesine geçmeyi göze alamayacağım bir sınır var. Dünyadaki bütün altınlar teklif edilse bile, gidemem."

"O zaman ağını bana ödünç ver." diye üsteledi Loki. "Ben de onu sana yarın altınla dolu bir halde geri getireyim."

"Altını çok isterim." diye yanıtladı Ran. "Ama ağımı ödünç veremem. Eğer yaparsam, kocamın krallığına gelecek en pahalı ganimeti kaybederim. Çok büyük zenginliğe ve pahalı zırhlara sahip soylu bir mürettebatı olan ve altınlarla donatılmış bir gemi üç gündür bu denizde dikkatsizce ilerliyor. Yarın kızlarımı ve büyüleyici deniz kızlarını gemiyi kayaların arasına çekmeye göndereceğim. Sonra, gemi, cesur savaşçılar ve onların bütün zırhları ve altınları ağıma düşecek. Çok değerli bir ganimet olacak. Bir saatliğine bile ağımdan ayırlanamam."

Fakat Loki pohpohlayan sözlerin gücünü biliyordu.

"Güzel kraliçe, dünyada, Asgard'da bile senin bilgeliğine ve öngörüne sahip hiç kimse yok. Sana söz veriyorum; eğer ağını bana gün ağarınca kadar verirsen, senin olacağını söylediğin gemi, mürettebat ve onların tüm altın hazineleri denizin dibindeki masmavi evlerini süslüyor olacak."

Böylece Ran dikkatlice ağı katladı ve Loki'ye verdi. Tek söylediği, "Sözünü unutma." oldu. Loki de, "Bir Asa asla unutmaz." diye cevapladı.

Sonra Loki yüzünü tekrar Ren ülkesine doğru çevirdi. Sihirli ayakbılar onu yukarıya kaldırdılar ve az önce ayrıldığı küçük derenin, boğazın ve buzdağının üzerinden bir an içinde geriye taşdılar. Som balığı hala yerinde dinlenmekteydi. Loki'nin kısa süren yokluğunda yerinden hiç kıpırdamamıştı.

Loki ağı açtı ve derenin içine attı. Kumaz balık, ağın gözlerine yakalanmamak için çok uğraştı, ama atıldığı her yönde us-taca örülmüş iplerle karşılaştı. İpler etrafını sardı ve onu hızlıca yakaladı. Sonra Loki ağı sudan çekti. Çaresiz balığı sağ eliyle tuttu. Fakat işte! Çırpınan yarattığı havaya kaldırmış tutarken, elindeki artık bir balık değil, kumaz cüce Andvari olmuştu.

"Elflerin Kralı!" diye bağırdı Loki. "Kumazlığın seni kurtaramadı. Hayatın üzerine söyle bana, saklı hazinelerin nerede?"

Akıllı cüce, onu bir mengene içinde böyle tutanın kim olduğunu biliyordu. Dürüstçe cevap verdi, çünkü bu onun tek kaçma şansıydı. "Üzerinde durduğun taşı devir, aradığın hazineyi orada bulacaksın." dedi.

Loki daha sonra omzunu kayaya yasladı ve bütün gücüyle itti. Fakat kaya bir dağ kadar sert görünüyordu, kıyılamadı.

"Seni kumaz cüce, yardım et bize!" diye bağırdı. "Yardım et ki hayatın senin olsun."

Cüce, omzunu kayaya yasladı. Kaya sanki büyülenmiş gibi hemen devrildi. Altından duvarları güneşten daha parlak, zemininde hiç kimsenin görmediği altın hazineler ve göz alıcı değerli taşların olduğu harika bir oda ortaya çıktı. Loki büyük bir aceleyle hazineyi kaptı ve Okyanus Kraliçesinden ödünç aldığı sihirli ağı

içine yerleştirdi. Sonra, odadan dışarıya çıktı. Andvari omzunu girişte duran kayaya tekrar yasladı. Kaya sessizce yerine oturdu.

"Parmağındaki de ne?" diye bağırdı Loki. "Hazineden bir parça mı sakladın yoksa? Yüzüğü bana ver."

Fakat cüce kafasını salladı ve "Sana dağ perilerinin dünya kurulduğundan beri topladıkları bütün zenginliği verdim." diye yanıtladı. "Bu yüzüğü sana veremem. Çünkü bunun yardımı olmadan bir daha asla beraber hazine toplayamayız."

Loki cücenin bu sözlerine öfkelen-di. Yüzüğü tuttu ve Andvari'nin parmağından zorla kopardı. Yüzük, kuyruğu ağzına doğru kıvrılmış yılan şeklinde harika bir parçaydı. Pullu kenarları birçok ufak elmasla ışıltıyor, kırmızı gözleri şeytani bir ışıkla parlıyordu. Cüce, Loki'nin yüzüğü aslında çaldığını anlayınca onu ve ona sahip olacak herkesi lanetledi;

"Bu gece aldığımız belalı hazine sizin felaketiniz olsun. Adil yollarla veya hileyle ona sahip olan herkesin yıkımı olsun. Elimden kopardığın yüzük, onu takana acı ve uğursuzluk, arkadaşlarının kaybı ve çok kötü bir ölüm getirsin. Normlar son sözü söyledi, böyle olacak."

Loki bu sözlere ve cücenin altının üzerine ettiği karanlık lanetlere memnun oldu. Çünkü hiçbir lanetin hayatını öncekinden daha çok karartamayacağını biliyordu. Bu yüzden, lanetleri, hazineleri ve sihirli ağı omzuna attığı için Andvari'ye teşekkür etti. Havaya sıçradı ve çok hızlı bir şekilde Hunaland'e geri döndü. Şafak doğuda görünmeden biraz önce, Odin ve Hoenir'in hâlâ sıırımlarla bağlı olduğu ve Fafnir ve Regin'in nöbet tuttuğu çiftlik evinin kapısına indi.

Daha sonra çiftçi Hreidmar su samurunun postunu getirdi ve yere serdi. Ve işte post, yerin dört bin metrekaresini kaplayana

dek genişledi ve her tarafa yayıldı. Sonra çiftçi, "Şimdi sözünüzü yerine getirin!" dedi. "Bu postun her tüyünü altın ve değerli taşlarla örtün. Eğer bunu başaramazsanız, anlaştığımız gibi ceza olarak hayatlarınızı kaybedeceksiniz. Böylece biz de size istediğimiz her şeyi yapacağız."

Odin sihirli ağı Loki'nin omzundan aldı ve açarak dağ perilerinin hazinelerini su samuru postunun üzerine döktü. Sonra Loki ve Hoenir sarı parçaları tüylü postun her kısmına dikkatlice eşit şekilde yaydılar. Her parça yerleştirildikten sonra, Hreidmar su samurunun ağzının yanında tek bir tüyün örtülmemiş olduğunu gördü. Bu tüy de örtülmezse, pazarlığın yerine getirilmemiş olacağını, mahkûmların yaşamlarını ve hazinelerini kaybedeceğini bildirdi. Asalar korku içinde birbirlerine baktılar, çünkü özenle aramalarına rağmen ağda başka altın ve değerli taş bulamamışlardı. En sonunda Odin, Loki'nin cüceden çaldığı yüzüğü göğsünden çıkardı. Onu saklamıştı, çünkü şeklini ve işçiliğini çok beğenmişti. Ayrıca kefaretin ödenmesi için ona ihtiyaç duymayacaklarını ummuştu. Fakat yüzüğü açık kalmış tüyün üzerine koymak zorunda kaldı. İşte şimdi su samuru postunun hiçbir kısmı görünmüyordu. Fafnir ve Regin kefaret ödendiği için, Odin ve Hoenir'in zincirlerini gevşettiler ve üç avcıya yollarına gitmelerini söylediler.

Odin ve Hoenir insan kılıklarından hemen kurtuldular ve tekrar kendi şekillerini aldılar. Hızla Asgard'a doğru yola koyuldular. Fakat Loki bir süre oyalandı, Hreidmar ve oğullarına şöyle dedi;

"Açgözlülüğünüz ve yalanlarınızla Dünyanın Lanetini kazandınız! O sizin felaketiniz olacak. Ona her kim sahip olursa onun yıkımı olacak. Babayla oğul, ağabeyle kardeş arasında anlaşmazlıklar alevlendirecek. Sizi adi, bencil ve çirkin yapacak. Sizi canavarlara dönüştürecek. İnsan ırkındaki en soylu kral bile

lanetini hissedecek. Altın böyledir ve kendisine tapanlara karşı da hep böyle olacaktır. Aldığınız yüzük sahibini kendisine ben-zetecek. O kişi doyumsuz, hain, soğuk ve insafsız biri olarak ya-sayacak ve ihanetle gelecek ölüm onun kötü kaderi olacak."

Sonra döndü ve Andvari'nin lanetini Hreidmar ve oğullarına bırakmış olduğu için sevindi. Kuzeye, denize doğru yol aldı. Çün-kü Okyanus Kraliçesine sihirli ağını geri getireceğine ve bir servet yüklü gemiyi onun tuzağına düşüreceğine dair verdiği sözü tut-mak istiyordu.

Garip avcılar görüş mesafelerinden çıkar çıkmaz, Fafnir ve Regin babalarından göz alıcı defineyi onlara bölüştürmesini iste-meye başladılar.

"Bu büyük hazine bizim gücümüz ve tavsiyelerimiz sayesinde senin ellerine geldi." dediler. "Onu üç eşit parçaya bölelim ve sonra herkes kendi payını alsın ve gitsin."

Çiftçi buna çok öfkelen-di. Yüksek sesle, bütün hazineyi ken-disinin saklayacağına ve oğullarının onun hiçbir parçasını alma-maları gerektiğini ilan etti. Böylece, hayal kırıklığı yaşayan Fafnir ve Regin koyunlarını gözetlemeye tarlalarına gittiler. Fakat baba-ları henüz elde ettiği hazinesine bekçilik etmek için oturdu. İşilda-yan yılan yüzüğü eline aldı. Onun o soğuk ve kırmızı gözlerinin içine baktı. Ona bakarken bütün düşünceleri altınlarda toplandı. Kalbinde ne arkadaşlarına, ne kahramanca eylemlere, ne de Baş Tanrıya karşı bir sevgi vardı. Ve işte; yılan yüzüğe bakmaya de-vam ettikçe korkunç bir değişiklik oldu. O ana kadar damar-larından akan ve ona hayat, güç ve insani duygular veren ılık kır-mızı kan, soğuk, hareketsiz ve mor oldu. Bencillik yılan zehri gibi kalbine doldu. Daha sonra, önünde yatan hazineye bakmaya devam ettikçe, insan şeklini kaybetmeye başladı. Bedeni pullu kıvrımlar halinde uzadı. Ve çok uzun bir süre gözünü ayırmadan

baktığı yüzüğe benzer halde; o çok sevdiği hazinesinin etrafında kıvrıldı.

Gün bitmek üzereyken Fafnir koyun sürüsüyle tarlalardan geri döndü. Babasını sabah bıraktığı gibi hazineyi korurken bulacağını düşünüyordu. Fakat onun yerine, uyuyan ve pullu altın yüzük gibi hazineyi çevrelemiş kocaman ısıllı ısıllı bir yılan gördü. İlk aklına gelen bu canavarın babasını yediği fikri oldu. O yüzden, hemen kılıcını çekti ve tek vuruşla yılanın kafasını gövdesinden ayırdı. Canavar hâlâ can çekişirken hazineyi topladı ve Hunaland'ın tepelerinin ötesine kaçtı. Yedinci günde evlerden çok uzaktaki çorak bir fundalığa geldi. Hazineleri parlayan bir öbek halinde buraya yerleştirdi. Üzerine hazinenin içinden bulduğu harika bir altın zırh giydi. Sonra kimsenin bir eşini daha görmediği, bir zamanlar orta dünyayı korkutan Dehşet Miğferi'ni taktı. Doyumsuz gözlerle uğursuz yüzüğe bakarken, o da, soğuk ve iğrenç bir sürüngen, bir canavara dönüştü. Hazinenin çevresine dolandı ve sürekli açık canlı gözleriyle o çok sevdiği hazinesine bakarken her gün şeytani bir zevk alıyor ve kimse yanına gelip onu soymasın diye gözünü bir an için bile hazineye ayırmıyordu. Bu yıllaryıllar önceydi, ama o hâlâ Işıldayan Fundalıkta servetinin içinde yuvarlanıyor ve Andvari'nin istiflenmiş zenginliğine eskiden olduğu gibi bekçilik ediyor. ⁽¹⁰⁾

Küçük kardeş, Regin yani ben akşam geç saatte babamın evine döndüğümde, hazinenin götürülmüş olduğunu gördüm. Onun yerinde yatan ölü yılanı baktığımda, Andvari'nin lanetinin bir kısmının gerçekleştiğini anlamıştım. Sonra garip bir korku beni sardı. Her şeyi arkamda bırakarak, bir daha asla dönmek üzere o

(10) Hazine

Bu hikâye hem *Elder*'da hem de *Younger Edda*'da bulunur. Gerçekten Sigurd (Siegfried) efsanesinin dayandığı temel kaynaktır. (bkz. 18. dipnot)

evden kaçtım. Daha sonra dünyanın gördüğü en soylu kralların, senin babanın atalarının yaşadığı Volsung'ların ülkesine geldim. Fakat altınlara ve hazinelere aç ve asla tatmin olmayan bir arzu ruhumu kaplamıştı. Bir süreliğine bu arzuyu unutmaya çalıştım. Günlerimi, bilgi edinmek ve insan ırkına cücelerin, yani benim soydaşlarımdan eski ilmini öğretmekle geçirdim. Onlara sarı tahılları dikmeyi, ekmeyi ve biçmeyi öğrettim. Onlara değerli madenlerin nerede saklandığını, demirin cevherlerinden nasıl antılacağını, sabanın, küreğin, mızrağın ve savaş baltasının nasıl şekillendirileceğini gösterdim. Onlara otlaklardaki yabani atların nasıl evcilleştirileceğini, boyundurukla bağlanmış hayvanları toprağı sürmeleri için nasıl eğitileceğini, muhteşem evlerin ve güçlü kalelerin nasıl yapılacağını, yaşlı Aegir'in sulak krallığında gemiyle nasıl yolculuk yapılacağını öğrettim. Fakat onlar, yaptıklarım için bana hiç teşekkür etmediler ve yıllar içinde, öğretmenlerinin kim olduğunu unuttular. Onlara bilgi ve yetenek verenin Frey olduğunu söylediler. Ben genç kızlara pahalı elbiseler yapmak, goblen ve nakış işlemek için örmeyi ve dokumayı, iğneyi beceriyle kullanmayı öğrettim. Ama onlar da beni unuttular ve onlara öğretenin Freyja olduğunu söylediler. Sonra insanlara mistik runik harflerin nasıl doğru okunacağını ve dünyayı aydınlatan, kalpleri büyüleyen tatlı şiir içkisinin nasıl yapılacağını gösterdim. Ama onlar, şimdi bunların Odin'in hediyeleri olduğunu söylüyorlar. Onlara eski hikâyelerin nasıl zengin ahenkli şarkılara dönüştürüleceğini ve müzikle, tatlı dille arkadaşlarını nasıl etkileyebileceklerini öğrettim. Ama onlar bunu Bragi'nin öğrettiğini ve beni sadece peri öğretmen Regin ya da demirciler ustası Mimer olarak hatırladıklarını söylediler. En sonunda, insanların nankörlüğü ve ilgisizliği karşısında kalbim acıyla büyüdü. Andvari'nin hazinesine olan eski özlemim yeniden canlandı. Ben de becerilerimin ve ilmimin

çoğunu unuttum. Fakat yaşamaya devam ettim, kısa ömürlü insan nesilleri doğdular ve öldüler. Ve hazine hâlâ bana ait değildi. Çünkü ben zayıftım ve hiç kimse bana yardım edecek kadar güçlü değildi.

Daha sonra, her canlının yazgısını dokuyan kader tanrıçaları Nomların bilgeliğine danıştım. (*)

"Dünyanın zenginliğinin ve çağlar boyu biriken bilginin benim olacağı günün umuduyla daha ne kadar ümit etmeli ve beklemeliyim?" diye sordum.

Cadılar yanıt verdi; "Volsung ırkından, seni demircilik işinde geçecek olan ve Baş tanrının yardımcı olarak Parlayan Umudu vereceği bir prens gelince, işte o zaman seni usandıran özlem dolu günler sona erecek."

"Bu zenginliğin ve bilgeliğin tadını çıkarmak ve insanlar arasında tanrı gibi yürümek için ne kadar yaşayacağım?" diye sordum. "Son savaşa kadar dünyada yaşayacak ve Asa ırkı gibi uzun ömürlü olacak mıyım?"

"Sakalsız bir gencin senin ölümünü göreceği yazılı." diye yanıtladı Skuld. "Ama şimdi git ve zamanını bekle."

Regin hikâyesini burada bitirdi. Siegfried ve o uzun süre sessiz ve düşünceli oturdular.

Sonunda Siegfried, "Ne dilediğini biliyorum." dedi. "Kader tanrıçalarının söylediği prensin ben olduğumu düşünüyorsun. Bana canavar Fafnir'i öldürtecek ve Andvari'nin hazinesini getirteceksin."

"Aynen öyle." diye cevapladı Regin.

"Ama hazine lanetli." dedi delikanlı.

(*) Bkz. 4. ve 7. dipnotlar.

"Bırak lanet benim olsun." oldu Regin'in yanıtı. "Yılların bilgeliği benim değil mi? Lanetten kaçamayacağımı mı düşünüyorsun? Bütün bilginin ve dünyadaki bütün zenginliğin emrinde olduğu o lanete karşı gelebilecek hiç kimse var mıdır?"

Siegfried, "Nornların sözünden ve Baş tanrının iradesinden başka yoktur." diye yanıtladı.

Regin neredeyse vahşi bir ciddiyetle, "Bana yardım edecek misin?" diye sordu. "Hakkım olanı kazanmak ve dünyayı korkunç bir şeytandan kurtarmak için bana yardım edecek misin?"

"Andvari'nin hazinesi neden Fafnir'den daha çok senin hakkın olsun ki?"

"O bir canavar. Hazineyi onun parıldayan zenginliğinden zevk duyduğu için saklıyor. Bense onu dünyada kendime bir isim kazanmak için kullanacağım. Onu daha fazla saklamayacağım. Ama ben zayıfım, o ise güçlü ve iğrenç. Bana yardım edecek misin?" diye sordu Regin yeniden.

Siegfried, "Yarın benimle birlikte Işıldayan Fundalığa gelmek için hazır ol." dedi. "Hazine senin olacak ve onunla birlikte lanet de."

"Ve onunla birlikte lanet de." diye tekrarladı Regin.

IV. MACERA CANAVAR FAFNİR

Regin arpını aldı. Parmaklarıyla tellere vurdu. Çıkan müzik, ormandaki ölü ağaç tepeleri arasından gelen kış rüzgârının uğultusuna benziyordu. Söylediği şarkı da, olmamış şeylere olan sinirli, umutsuz bir hasret ve acı doluydu. Durduğunda, Siegfried şöyle dedi;

"Bu aslında umutlannın gerçekleşmesine çok az kalan bir kişi için oldukça kederli bir şarkı. Neden bu kadar üzgünsün? Kendi üzerine aldığın lanetten korktuğun için mi yoksa o kadar büyük bir hazineyle ne yapacağını bilemediğin ve onun sahibi olmak şimdiden canını sıktığı için mi?"

"O hazineyle yapacağım birçok şey var!" diye yanıtladı Regin. Gözleri çılgınca parladı. Suratı kızardı ve soluklaştı. "Kışı yaza döndüreceğim. Çölleri ferah yerler haline getireceğim. Altın çağını geri döndüreceğim. Kendimi tanrı yapacağım. Böylece dünyanın bilgeliği ve birikmiş zenginliği benim olacak. Fakat yine de korkuyorum."

"Neden korkuyorsun?" diye sordu Siegfried.

"Yüzükten." diye yanıtladı Regin. "Yüzük lanetli! Nomlar da söylediler. Benim kötü kaderim biliniyor. Ondan kaçamam."

Siegfried, "Nomlar her insan yaşarının kumaşını dokudular." diye yanıtladı Siegfried. "Yarın Işıldayan Fundalıkta olacağız ve son, Nomların söylediği gibi olacak."

Ve böylece, ertesi sabah erkenden, Siegfried, Greyfell'e bindi ve çorak sıra dağların ve ormanın ötesinde uzanan çöle doğru sürdü. Gözleri tutkuyla parlayan ve ayakları hiç yorulmayan Regin ise yanında zorla yürüyordu. Yedi gün boyunca kalın ağaç gövdeleri arasından gittiler. Kurtlar ve ormanın diğer vahşi hayvanları havayı korkunç ulumalarıyla doldururken, onlar ağaçların altında uyudular. Fakat Greyfell'in parlayan yelesinden çıkan göz alıcı ışıklardan korktukları için, hiçbir kötü yaratık yanlarına gelmeye cesaret edemedi. Sekizinci gün, toprağın siyah kaya parçalarıyla kaplı ve genişleyen yarıklarla parçalanmış olduğu tepeye, açık bir alana geldiler. Burada hiç canlı görünmüyordu; bir böcek, hatta bir çimen yaprağı bile yoktu, etrafta sadece mezar sessizliği vardı. Yer kuru ve kavruktu. Güneş üzerlerinde, mavi siyah gökte boyalı bir kalkan gibi asılı duruyordu. Görünürde ne bir gölge ne de su vardı. Fakat Siegfried, Regin'in gösterdiği yöne doğru sürdü ve susuzluktan ve dayanılmaz sıcağın bitkin düşmüş olmasına rağmen duraksamadı. Ertesi gün akşamüzeri iki yönde de gittikçe uzayan ve üzerlerinde yükselen, onların ileriye geçmesini engellemek için yolu kapatan dik ve karanlık bir dağ sırasına geldiler.

Regin, "Sıradağ işte bu!" diye bağırdı. "Işıldayan Fundalık, yani benim umutlanımın hedefi de bu dağın arkasında."

Siegfried ve Greyfell hâlâ dağın ayağında kayaların arasında zorla ilerlemeye çalışırken, yaşlı küçük adam ileriye koştu ve dağın dik tarafını tırmandı, zirveye ulaştı. Siegfried'le Greyfell de bazen bir kayalığın kenarında kıvrılan dar bir patikayı izleyerek, derin geçitlerin üzerinden veya kayadan kayaya atlayarak, ba-

zen de kayalıkların ve uçurumların arasından yollarını seçerek yavaşça ve zorlukla dik yamacı tırmandılar. Güneş sonunda battı, yıldızlar birer birer çıktı. Siegfried, Regin'in yanında durup, dağın doruğundan, ötede uzanan Işıldayan Fundalığa bakarken, kırmızı ve yuvarlak ay doğmaktaydı. Gözüne garip ve esrarengiz bir görüntü takıldı. Dağın eteğinde, beyaz, soğuk ve durgun bir nehir vardı. Nehrin ötesinde ise ay ışığında sessiz ve ıssız gözüken düz ve boş bir ova vardı. Ama uzakta, sürekli değişen, titrek bir alev çemberi görünüyordu. Parlaklaşıyor, kayboluyor, ateşböceğinin yaydığı zayıf ışık gibi mat ve soğuk bir ışık yayıyordu. Siegfried bu manzaraya bakarken, sürekli hareket eden ve bu belirsiz ışıktaki daha da iğrenç görünen korkunç bir canavarın bulanık ana hatlarını gördü.

"Bu, o." diye fısıldadı Regin. Dudakları kül gibi solgundu ve dizleri titriyordu. "Bu Fafnir. Dehşet Miğferi takıyor. Büyük ormandaki demirciye, yaşamlarımızın orda güvende ve rahat olabileceği yere geri dönmeyecek miyiz? Yoksa sen ileriye gitmeye ve dehşetle onun yerinde karşılaşmaya cesaret edebilecek misin?"

"Korkaklardan başka hiç kimse bir kere başlamış olduğu işi bırakmaz." diye yanıtladı onu Siegfried. "Sen korkuyorsan, Ren ülkesine geri dön, ama yalnız gitmek zorundasın. Beni bu kadar uzağa fundalık canavarıyla karşılaşmam, esmer cücelerin hazinesini ele geçirmem ve dünyayı bu korkunç şeytandan kurtarmam için getirdin. Güneşin bir dahaki doğuşundan önce, yapmam için beni zorladığın kahramanlık gerçekleşmiş olacak."

Sonra, Greyfell'i ve korkudan titreyen Regin'i arkasında bırakarak, dağın doğu yamacına doğru atıldı. Az sonra, dağ ve fundalık arasından akan beyaz nehrin kıyısında durmaktaydı. Nehir derindi ve ağır ağır akıyordu. Kanal çok genişti. Bir an duraksadı ve karşıya nasıl geçeceğini düşündü. Hava müthiş bir buharla

ağırlaşmış, su ise koyu ve soğuktu. Düşüncelere dalmış öylece dururken, sislerin içinden bir kayık sessizce geldi ve kıyıya yanaştı. Kayıkçı ayağa kalktı ve onu çağırdı.

"Bu ıssız ve korkunç topraklara girmeye cesaret eden de kim?" diye sordu.

Delikanlı, "Ben Siegfried'im." diye yanıt verdi. "Korkunç Fafnir'i öldürmeye geldim."

Kayıkçı, "Kayığımı atla." dedi. "Seni nehrin karşısına geçireyim."

Siegfried kayıkçının yanına oturdu. Küçük kayık, kürek kullanılmadan ve onu ileriye sürecektir bir esinti bile olmadan döndü ve sessizce karşıdaki kıyıya doğru ilerledi.

"Canavarla nasıl dövüşeceksin?" diye sordu kayıkçı.

"Sağlam kılıcım Balmung'la öldüreceğim onu." diye yanıtladı Siegfried.

Kayıkçı, "Ama o Dehşet Miğferi takıyor." dedi. "Ölümcül zehirler soluyor. Gözlerinden şimşekler fırlatıyor. Onun kuvvetine hiçbir insan direnemez."

"Onun üstesinden gelecek bir yol bulurum." dedi Siegfried.

"O zaman akıllı ol ve beni dinle." dedi kayıkçı. "Nehrin üst tarafına gidince, suyun kıyısından başlayan ve bozkıra doğru kıvrılan, derince aşınmış ve dümdüz bir yol bulacaksın. O Fafnir'in patikası. Her günün şafağında, susuzluğunu nehirde dindirmeye geldiği yol. Bu yola dar ve derin bir çukur kaz ve içine saklan. Sabah, Fafnir onun üstünden geçerken, ona Balmung'un kenarı ile dokun."

Adam konuşmasını bitirince, kayık kıyıya yanaştı. Siegfried yere atladı. Tanımadığı arkadaşına teşekkür edecekti ki arkasına döndüğünde ne kayık ne de kayıkçıyı gördü. Sadece nehrin

soğuk yüzeyinden yavaşça ince beyaz bir duman yükseldi ve yukarıya, dağ doruklarına doğru süzüldü. Sonra delikanlı, garip kayıkçının altın yıldızlarla pullanmış mavi bir başlık taktığını, omzunda gri bir pelerin olduğunu ve tek gözünün insanüstü bir ışıkla parladığını anımsadı ve konuştuğu bu kayıkçının Odin olduğunu fark etti. Daha sonra, öncekinden daha cesur bir kalple, nehrin kıyısı boyunca ilerledi ve sonunda Fafnir'in izlerine kadar geldi. Derin, geniş izler nehrin kıyısından başlayıp, karanlıkta artık görünmeyene dek, fundalık boyunca kıvrıla kıvrıla ilerliyordu. İzlerin tabanı yumuşak ve çamurluydu. Kenarları ise, Fafnir üzerinden sık sık geçtiği için düzleşmişti.

Siegfried, bu yolun nehre yakın bir noktasında, sağlam kılıcı Balmung'la, Odin'in yönlendirdiği gibi, dar ve derin bir çukur kazdı. Gri şafak doğuda görünmeye başladığında, bu hendeğe saklandı ve canavarın gelmesini bekledi. Beklemeye başlayalı çokta fazla olmamıştı ki gökyüzü doğan güneşin ışıklarıyla kızıllaşınca, ejderhanın harekete geçtiğini duydu. Siegfried saklandığı yerden dikkatlice gözetliyordu. Fafnir'in susuzluğunu ağır akan nehirde gidersin ve hemen altınlarına geri dönsün diye, bütün hızıyla patikadan aşağıya doğru geldiğini gördü. Çıkardığı ses birçok zincirin çınlamasına ve bir sürü ayağın çiğnemesesine benziyordu. İğrenç yaratık, kanlı gözleri, açık ağzı ve alevler çıkan burun delikleriyle koşarak geliyordu. Keskin ve çarpık pençeleri yumuşak toprağı derin bir şekilde deşiyordu. Yarıyı yerde sürünen, yarıyı havada çırpılan yarasanınkine benzer kanatları, Thor'un kuyruğu fırtına bulutları üzerinde keçilerin çektiği arabasını sürerken duyulan sesle aynı sesi çıkartıyordu. Siegfried için çok kötü bir andı, fakat hâlâ korkmuyordu. Saklandığı yerde yere çömeldi, sağlam Balmung'un bıçağı sabah ışığında parlıyordu. Hızlı ayakları ve çırpıdığı kanatlarıyla gelen canavarın alevler saçan burun deliklerinden çıkan kırmızı ışık Siegfried'in olduğu çukuru ay-

dınlattı. Ormanda çıkan bir hortum sesine benzeyen bir kükreme ve sıçrama sesi duydu. Sonra, kara, kapkara bir kütle üzerine yuvarlandı. Ve her şey karardı. Bu Siegfried için bir fırsattı. Bir an Balmung'un parlak kenarı ışıldadı. Ve sonra Fafnir geçerken onu kalbinden vurdu. Bazıları, Odin'in çukurda Siegfried'le beraber oturduğunu, onu cesaretlendirdiğini, kılıcını yönlendirdiğini, yoksa Siegfried'in canavarı böyle öldüremeyeceğini söylüyorlar. Fakat nasıl olursa olsun, zafer çabuk kazanılmıştı. Uzun bedeninin yarısı çukurun üzerinden geçerken canavar bir an için durdu. Çünkü ölüm onu aniden yakalamıştı. Çirkin kafası cansız bir halde yere düştü. Soğuk kanatları bir kez daha çırpındı. Sonra çaresiz ve titrer bir halde iki tarafa doğru serildi. Yoğun siyah kan kalbinden, yarasından aktı, Siegfried'in saklandığı çukuru doldurdu ve nehre giden yola sel gibi indi. Siegfried baştan ayağa iğrenç sıvıyla kaplanmıştı. Eğer saklandığı yerden hızla çıkmamış olsaydı, hızla üzerine gelen akıntı içinde boğulmuş olacaktı. ⁽¹¹⁾

(11) Canavar

Bu hikâyenin en eski şekli *Elder Edda*'daki Sigurd Fafnisbane şarkısıdır. St. George ve Ejderha'nın İngiliz Efsanesi de büyük olasılıkla aynı orijinal kaynaklardan alınmıştır. Benzer bir mit tüm Hint-Avrupalılar arasında bulunabilir. Canavarın koruduğu veya zarar vermeye teşebbüs ettiği bazen bir hazine bazen de güzel bir kızdır. İlk anlamı muhtemelen şudur: Kız veya hazine güzel ve bereketli topraktır. "Canavar, fırtına bulutudur. Onunla dövüşen kahraman, muhteşem kılıcı yıldırım ışığıyla güneştir. Onun kazandığı zaferle, toprak tehlikeden kurtarılır. Fabl, Hint-Avrupalıların kendilerini bulduğu farklı ülkelerin atmosferik özelliklerine uymak için çeşitlendirilmiştir. Kuzey Mitolojisinde yılan büyük olasılıkla kış bulutudur, düşüncelere dalar ve baharda, parlak küre, karanlık ve fırtına güçlerinin üstesinden gelene ve altınını yeryüzüne serpiştirene dek, güneş altın ışığını ve sıcaklığı ölümlülerden sakınır." Bu efsane İskandinav ve Alman uluslarında çeşitli şekillerde görülür. *Edda*'larda, Sigurd'un (Siegfried) Fafnir'in kalbini kavurduğu ve onu dudaklarına değdirdiği anlatılır. Biz ise, şimdiye dek daha az tiksindirici bir biçimini göze alabildik. (bkz. Baring-Gould, *Orta Çağların Tuhaf Mitleri*.)

"Canavar Fafnir'in öldürülmesi bize, Apollo'nun yendiği Python'u hatırlatır. Ve Python anlaşılmaz kehanetini korur, oysa ölen Fafnir kehanette bulunur." --Jacob Grimm.

Parlak güneş doğudan doğdu, dağ doruklarını güzelleştirdi ve nehrin durgun sularına yansıdı. Etraftaki ağaçsız düzlükleri aydınlattı. O yenilmiş düşmanına bakarken güney rüzgârı Siegfried'in yanaklarını ve uzun saçlarını usulca okşuyordu. Işıldayan Fundalıktaki sessizliği asırlardır bozamayan öten kuşların, çağıldayan ırmakların ve neşeli böceklerin sesini duydu. Korku ölmüştü. Doğa dehşet uykusundan uyanmıştı. Delikanlı kılıcına yaslanıp yaptığı kahramanlığı düşünürken ışık saçan ve ümit veren yelesiyle parıldayan Greyfell nehri geçmiş ve şimdi onun yanında duruyordu. Şaşılacak şekilde soğumuş yüzüyle Regin çayırının üzerinden zorla yürüyerek geldi. Kalbi hainlik doluydu. Daha sonra dağ akbabaları, gece kadar siyah iki kuzgunla ölü canavara bakmak için aşağıya doğru dönerek geldiler. Siegfried kuzgunları görünce onların Odin'in kuşları Hugn (düşünce), Munin (bellek) olduğunu anladı. Kuşlar yere kondu. Delikanlı ne söyleyeceklerini duymaya çalıştı. Hugn kanatlarını çırpı ve şöyle dedi;

"İş bitti." dedi. "Kahraman niye bekliyor?"

Munin, "Dünya çok büyük. Kahramanı ün bekliyor." dedi.

"Elflerin hazinesini alsa da ne olacak?" diye yanıtladı Hugn. "Bu onur değil. Bırak da daha asil kahramanlıklarla ün arasın."

Sonra Munin, Siegfried'in kulağına doğru uçtu ve şöyle fısıldadı;

"Efendi Regin'e dikkat et! Kalbi zehirli. Senin felaketin olabilir."

Sonra iki kuş Gladsheim'ın mutlu saraylarındaki Odin'e haber vermek için uçtular.

Regin canavara bakmak için yaklaşırken Siegfried ona kibarca yaklaşp bir şeyler söyledi. Fakat Regin duymuyor gibiydi.

Gözlerinde hain bir parıltı gizlenmiş ve ağzı kurumuştur. Rüyasında yürüten biri gibi görünüyordu.

"O artık benim." diye homurdandı. "Esmer elfırkının hazinesi, yılların birikmiş bilgeliği, hepsi artık benim. Dünyanın gücü benim. Onu koruyacak, saklayacak ve toplayacağım. Kimse sadece bana ait olan hazinenin bir parçasını bile alamayacak."

Gözleri Siegfried'e döndü. Yanakları öfkeyle karardı ve ona şöyle bağırdı:

"Neden hâlâ burada benim yolumdasın? Ben Işıldayan Fundalığın efendisiyim. Bu hazinenin sahibiyim. Ben ustayım. Sen ise benim kölemsin."

Siegfried eski ustasının başına gelen bu değişime şaşırılmıştı. Fakat onun bu garip laflarına gülümsedi ve cevap vermedi.

"Benim kardeşimi öldürdün!" diye bağırdı Regin. Yüzü korkunç bir şekilde kararmış ve öfkeden ağzı köpürmüştü.

Siegfried sakın bir şekilde, "Bu ikimizin işiydi." dedi. "Dünyayı bir dehşetten kurtardım. Çok kötü bir yanlış düzelttim."

"Sen benim kardeşimi öldürdün!" dedi Regin. "Ve bir katilin ödemesi gereken bedeli ödeyeceksin."

Delikanlı, "Bedel olarak hazineyi al ve her ikimiz de kendi yollarımıza gidelim." dedi.

Hâlâ öfkeli olan Regin, "Hazine benim hakkım." diye yanıtladı onu. "Ben efendiyim ve sen benim kölemsin. Niye yolumda duruyorsun?"

Sonra öfkeden gözü dönmüş bir şekilde Siegfried'i yere devirecekmiş gibi atıldı. Fakat kan birikintisinde ayağı kaydı ve paldır küldür Balmung'un keskin kenarına çarptı. Bu öyle ani ve beklenmedik bir hareketti ki, kılıç Siegfried'in elinden kaydı ve

önündeki kanla dolu çukura şap diye düştü. Bu sırada kendi düşüncesizliği yüzünden ölen Regin yerde cansız yatıyordu. Siegfried korku dolu bir halde geri döndü ve Greyfell'e bindi. ⁽¹²⁾

"Burası kan gölüne döndü." dedi. "Şerefe giden yol buradan geçmiyor. Hazine Işıldayan Fundalıkta kalsın. Buradan gideceğim ve dünya beni bundan daha iyi işlerimle tanıyacak."

Korkunç manzaraya arkasını döndü ve uzaklaştı. Greyfell çölü ve dağlık araziye o kadar hızlı geçti ki gece olduğunda büyük kuzey denizinin kıyısına varmışlardı. Beyaz dalgalar ayaklarında dağılıyordu. Delikanlı uzun bir süre kumsalın serin beyaz kumlarında sessizce oturdu. Greyfell ise yanında bekliyordu. Siegfried teker teker çıkan yıldızları, yuvarlak ve soluk doğan ve gökte kraliçe gibi gezinen ayı izledi. Gece sona erdi. Yıldızlar sönükleşti ve ay ıssız suların içinde dinlenmek için battı. Şafak sökerken Siegfried batıya doğru baktı. Gökyüzü ve deniz arasındaki yarı yolda deniz kenarında süzülüyormuş gibi görünen sisli toprakların üzerinde asılı duran karanlık dağ zirveleri gördüğünü sandı.

O tüm bunlara bakarken, bütün yelkenleri açık beyaz bir gemi onadoğruhızlıca geliyordu. Git gide yaklaştı ve gemi sessiz limana süzülürken kürekçiler küreklerine dayandılar. Uzun beyaz sakalı rüzgârda uçuşan bir ozan, geminin baş kısmında duruyordu ve onun arından çıkan tatlı müzik kıyıya doğru tütsü gibi taşınıyordu. Gemi kıyıya yanaştı. Sanki sihir yapılmışçasına, yelkenler bağlandı ve tayfa kumsala atladı.

(12) Hikâyedeki sonraki bölümlerini farklı biçimlerde anlatılanlarla bağlantılı olarak düzenlemek için, burada Siegfried'i Işıldayan Fundalığa arkasını dönmüş ve hazineyi başka bir kahramana veya kâşife bırakmış olarak tasvir ediyoruz. *Younger Edda*'da, Siegfried (Sigurd), Fafnir'in yatağına gelene dek ileriye gider ve oradan "tüm altınları alır, iki çantaya sığdırır ve onları Grane'nin (Greyfell) sırtına yükler, sonra da biner ve gider".

"Selam Altın Siegfried!" diye bağırdı arp çalan. "Bu yaz günde nereye gidiyorsun?"

"Korkunç ve dehşetli bir yerden geliyorum." diye yanıtladı onu delikanlı. "Daha neşeli bir yere gitmeyi çok isterim."

"O zaman dünyayı uykusundan uyandırmak, tarlalara güzel kıyafetlerini giydirmek için bizimle gel." dedi arp çalan. Sonra arpının tellerine dokundu. Tellerden çıkan yumuşak müzik sabahın durgun havasında yükseldi. Siegfried daha önce hiç böyle bir müzik dinlemediği için mest olmuştu.

Sesler kesilince, "Bana kim olduğunu söyleyiniz!" diye bağırdı. "Siz bana kim olduğunuzu söyleyiniz ve ben de dünyanın öbür ucuna dek sizinle geleyim."

Arp çalan, gülümseyerek, "Ben Bragi'yim." dedi. Siegfried, geminin rengârenk çiçeklerle dolu olduğunu ve havayı neşeli cıvıltıları ile dolduran binlerce kuşun gemiyi çevrelediğini o zaman fark etti.

O zamanlar Bragi tüm dünyadaki en iyi müzisyendi. Bazıları der ki, evinde şarkı söyleyen kuşlar varmış ve bu beceriyi onlardan öğrenmiş. Fakat bu gerçeğin sadece bir parçasıydı. Çünkü her nerede hoşluk, güzellik veya asil ve saf şeyler varsa Bragi de orada olurdu. Müzikte ve şarkılardaki harika gücü günahsız bir ruhun işaretiydi. Altın arpının tellerine dokunduğunda, bütün doğa tatlı bir ahenkle büyülenirdi. Ormanın vahşi hayvanları dinlemek için sokulur, kuşlar uçarken durur, denizin dalgaları sakinleşir, rüzgârlar yatışır, akan şelaleler durgunlaşır, şiddetle akan sel yatağında kalır, elfler saklı hazinelerini unutur ve çevrelerindeki sessiz dansa katılırlar, nehir perileri ve ormanın çalgıcıları boşu boşuna onu taklit etmeye çalışırlardı. Ayrıca konuşmada da müzikte olduğu kadar yetenekliydi. Sözleri o kadar ikna ediciydi ki

denizden balıkları çıkardığı, büyük sabit kayaları yerlerinden oynattığı, daha da önemlisi, kralların kalplerini bile sözleriyle yumuşattığı söylenirdi. Kuşların sesini, meltemin fısıltısını, dalgaların homurdanışını ve şelalelerin gürlemesini anlardı. Yıldızların dilini, denizin sırlarını ve dünyanın uzunluğunu ve genişliğini bilirdi. Her gün Baş tanrı Odin ve Gladsheim'in aydınlık saraylarındaki iyiler ve bilgilerle konuşurdu. Yılda bir kez, kuzey ülkesine gider, dünyayı uzun kış uykusundan uyandırır ve her yere müzik, gülümseme ve güzellik dağıtırdı. ⁽¹³⁾

Siegfried denizde Bragi'yle yolculuk etmeyi hemen kabul etti, çünkü parlak Asa Tanrısının, kurnaz ve şeytan gözlü Regin'den daha farklı bir rehber olacağını biliyordu. Bragi'nin yanına, gemiye bindi ve parıldayan Greyfell onları takip etti. Kürekçiler de küreklerinin başına geçtiler. Bragi geminin baş kısmında durdu ve arpının tellerine dokundu. Müzik yükselince, beyaz yelkenler direklere çekildi ve ılık güney meltemi esmeye başladı. Tatlı melodiler ve bahar kokusuyla sürüklenen küçük gemi mutlu bir şekilde denizde hızla ilerledi.

(13) Bragi

Bragi ve gemisinin anlatıldığı olay Siegfried'in orijinal hikâyesinin bir bölümü değildir. Fakat burada, sizi atalarımızın eski efsaneleri hakkında bilgilendirmek için anlatılır. Bragi, müzik ve konuşma sanatının kişileştirilmesidir. Burada baharın güzel şarkı ve seslerini yani Doğanın müziğini temsil eder. Grimm şöyle der; "Diğer tanrıların dışında, şiir ve konuşma sanatı hediyeleri verilmiş olan Bragi'ye daha genel bir saygının gösterildiğini görmek isteriz... Aegir'le çok yakın bir ilişkisi olduğu da görülür."

V. MACERA

AEGİR'İN KRALLIĞINDA

Siegfried'in denize açıldığı gemi kısa zaman içinde çok büyük yol kat etti, çünkü huzur veren güney rüzgârı, kuşların şarkıları ve Bragi'nin arpından çıkan müzik gemiyi neşeyle sürüklüyordu. Siegfried dümene geçti ve gemiyi yönlendirdi. Bir süre sonra karayı göremez oldular. Kürekçiler nerede olduklarını bilmiyorlardı. Fakat zeki Bragi'nin ne zaman isterse onları güvenli bir şekilde bir limana götüreceğini biliyorlardı. O yüzden hiç korkmuyorlardı. Beyaz gemi açılmış kanatlarıyla hızlanınca, balıklar sudan dışarıya sıçradı, dipteki canavarlar durdu ve yukardan süzülen tatlı müziği dinlediler. Bir zaman sonra, gemi, Reifriesen'in ve kış mevsimi kralı yaşlı Hoder'in kuzeyin donmuş topraklarından akıntılarla gönderdiği büyük buzdağlarıyla karşılaştı. Fakat Bragi'nin müziğinin sesi ve Siegfried'in ışın yayan zırhının görüntüsüyle hepsi eridi. Onları yönlerinden saptıran Buz Devlerinin nefesi geri döndü ve güney rüzgârıyla dostça birleşti.

En sonunda, güneyde ve kuzeyde göz alabildiğine uzanan karanlık bir sahile ulaştılar. Yakınlaştıkça, sudan yükselen ve gri tepeleri bulutların üzerine kadar uzanan kocaman sıradağlar gördüler. Sarkık kayalıklar yarı öfke yarı acımayla bu bilinmeyen sulardan geçmeye cesaret etmiş beyaz kanatlı küçük gemiyi

küçümsüyor gibiydi. Deniz yüzeyi cam kadar düzdü. Hafif rüzgâr gemiyi yavaşça kayalarla çevrili kıyı boyunca ve dağ doruklarının koyu gölgeleri içinden serin sularda ilerletiyordu. Uzun zaman önce, Buz Devleri bu dorukların üzerlerine büyük kar öbekleri yığmışlardı. Bunların arasına devasa buz kaleleri inşa etmişler ve aslında bütün Norveç ülkesini soğuk kucaklarında tutmaya çalışmışlardı. Fakat Bragi'nin gemisiyle gelen güney meltemleri şimdi sarp kayalıklar arasında esiyor, donmuş yamaçları süpürüyor, karları ve buzları eritiyordu. Dağdan binlerce yarı donmuş derecik akıyor, kayalık boğazlara ya da denize dalyordu. Güneşli yamaçlarda çimenler çıkmaya başladı. Yarı erimiş karların arasından çiçekler görüldü. Bahar müziği her yerde duyuldu. Küçük gemi bazen yüksek dağ duvarlarıyla çevrili ve karanın içlerine kadar uzanan, derin ve karanlık geçitlerin yanından geçti. Fakat gemiciler bu gölgeli fiyortlardan uzak durdular. Çünkü korkunç Okyanus Kraliçesi Ran'in burada yaşadığı ve ağlarını derin yeşil denizde yolculuk eden ondan habersiz insanları yakalamak için serdiği söylenirdi. Bragi'nin arpının sesi uyuyan her şeyi uyandırdı. Kayadan kayaya, dağlardan vadilere yayıldı ve meltemle fiyortlardan uzağa bütün ülkeye taşındı.

Bir gün, sarkık kayalıkların altından, sessiz sularda yol alırken, Bragi arpını akort etti ve bir deniz şarkısı söyledi. Sonra da Siegfried'e, Aegir ve onun altınla aydınlatılmış salonu ile ilgili bir hikâye anlattı.

Yaşlı Aegir okyanus kralıymış. Çoğu zaman kaba ve sertmiş ve davranışları tuhaf ve şiddetliymiş. Parlayan Balder yukarıdan ona kibarca gülümsediğinde veya Bragi deniz kenarında arpını çalarak denizde gemisiyle ilerlerken yaşlı pervasız kralın yüreği şefkatle dolar ve kaba tutkularına hâkim olmaya, küstah hareketlerini durdurmaya çalışmış. Eski dev ırkındanmış. İnsanlar

eğer karısı kötü kraliçe Ran'in kötü huyları olmasaymış, onun çok iyi ve sessiz bir dev olacağına inanırlarmış. Çünkü kral ne kadar iyi kalpli olsa da, iyi niyetleri hemen hemen her zaman kraliçe tarafından engellenirmiş. Ran'e asla güvenilmezmiş. Arabozucu Loki dışında hiç kimse onu övecek hiçbir şey söyleyemezmiş. Her zaman saklı kayaların arasında, denizin dibinde ya da sessiz fiyortların kıyılarında pusuya yatar, ince uzun parmaklarını uzatır ve dikkatsizce yanına yaklaşan her türlü avı aç gözlü elle-riyle yakalarmış. Yaşlı Aegir'in konutundaki mavi salonuna, zenginlik yüklü birçok gemi, cesur birçok denizci ve gözü pek savaşçı sürüklemiş.

Bragi'nin anlattığı hikâye ise şöyledi;

AEGİR'İN SALONUNDAKİ ŞÖLEN

Bu olay, çok uzun zaman önce, Gladsheim'daki iyi halkın orta dünyayı şimdikinden daha sık ziyaret ettiği zamanlarda oldu. Bir sonbahar günü, Kraliçe Ran ve büyük kızları Öfkeli Deniz, Dalgakıran, Dev Dalga, Coşkun Dalga ve Köpüklü Dalga ganimet aramaya çıktılar. Yaşlı Aegir ise küçük kızları güzel Mor Saçlı, Tatlı Dalgıç, Dans Eden Dalgacık ve gülümseyen Aydınlık Gökyüzü ile evde oturuyordu. Kızlar, onun etrafında oynayıp, fırtına yemiş yaşlı yanaklarını öperlerken kralın kalbi iyilikle yumuşadı. İçtenlikle krallığına sınır çeken yeşil dünyayı ve orada yaşayan cesur insanları düşünmeye başladı. Ama en fazla düşündüğü Asgard'da oturan ve dünya işlerini yukardan izleyen büyük ve iyi Asa halkı oldu. Sonra uşakları Funfeng ve Elder'i çağırdı. Onlara altınla aydınlatılmış salonunda bir şölen hazırlamalarını emretti. Hızlı elçilerini Asa halkını bu tath eglenceye katılmaya davet etmek için gönderdi. Dört küçük kızı kumsalda oynuyor,

gölümsüyor ve parlak gün ışığında dans ediyorlardı. O gün, denizde yolculuk eden birçok insanın kalbi, yelkenlerini rüzgâra açarken sevinçle doluydu. Çünkü hoş bir yolculuğun onları beklediğini ve işlerinin iyi gideceğini görüyorlardı.

Gün bitmeden evvel, Asa halkı büyük bir grup halinde Aegir'in salonuna vardı. Okyanus kralının teklifini kabul ettikleri için memnundular. Odin sekiz ayaklı atı Sleipnir'le geldi. Troy keçilerin çektiği demir arabası, Frey de altın kılı domuzu Gullinburste ile gelmişti. Savaş Tanrısı Tyr, kör Hoder, sessiz Vidar, ağırbaşlı Forsete, dinleyen Heimdal, rüzgârların efendisi Niord ve arıyıla Bragi de oradaydı. Son olarak Asa halkının köleleri cüceler ve arabozucu Loki geldi. Yaşlı Aegir onları kaba ama candan bir şekilde karşıladı. Hep beraber kehribar rengi salona geçtiler ve onlar için serilmiş deniz yeşili sedirlerin üzerine dinlendiler. Bütün güzel deniz kızları yanlarındaydı ve gökkuşağı renklerindeki deniz kabuklarıyla tatlı melodiler çalıyorlardı. Bu sırada, kralın beyaz duvaklı kibar kızları büyüleyici müzikte dans ediyorlardı.

Saatler ilerledi ve güneş batıya kaymaya başladı. Bekleyen konuklar acıktı ve tedirgin oldular. Şölenin hazırlanmasının niye bu kadar uzun sürdüğünü merak etmeye başladılar. Sonunda ev sahibi de sabırsızlandı. Aceleyle uşakları Funfeng ve Elder'i çağırdı. Uşaklar korkudan titreyerek geldiler ve kralın huzurunda durdular.

"Efendimiz, şölen daha hazır olmadığı için kızdığınızı biliyoruz." dediler. "Fakat bize kızmamanız için yalvarıyoruz. Gerçek şu ki bir hırsız bira ibriğinizi çalmış. O yüzden konuklarınız için hiç biramız yok."

Yaşlı Aegir'in kaşları çatıldı ve nefesi hızlandı. Eğer Niord, rüzgârları elinde sıkıca tutmuyor olsaydı, salonda büyük bir kargaşa çıkardı. Yine de, deniz kızları korku içinde kaçıştılar.

Beyaz duvaklı kızlar dans etmeyi kestiler. Bütün topluluğun üzerine garip bir sessizlik çöktü.

Aagir konuşabilmeye başlar başlamaz, "Bunu bir düşman yaptı!" diye bağırdı. "Bira ibriğimi bir düşman götürdü. Eğer onu bulamazsak, korkarım ki şölenimiz sıkıcı geçecek."

Sonra Thor şöyle dedi;

"Eğer ibriğin nerede olduğunu bilen biri varsa, bırakın konuşsun. Ben de onu geri getireyim. Size söz veriyorum ki şölen için çok fazla beklemeyeceksiniz."

Topluluktaki hiç kimse kayıp ibrik hakkında bir şey bilmiyordu. Tyr sonunda kalktı ve şöyle dedi;

"Ev sahibimizin kaybettiği kabı bulamıyorsak, belki onun kadar iyi başka bir tane bulabiliriz. Elivagar nehirlerinin doğusunda yaşayan ve köpeğe benzeyen bir dev tanıyorum. Onun bir mil derinliğinde ve bütün dünyaya yetecek kadar bira mayalanacak genişlikte, sağlam bir ibriği var."

Thor, "İşte bu bizim istediğimiz ibrik!" diye bağırdı. "Sizce onu alabilir miyiz?"

"Yeterince zeki olursak alabiliriz." diye yanıtladı Tyr. "Ama yaşlı Hymer onu bize asla isteyerek vermez."

Thor, "Hymer mi dediniz?" diye sordu. "Ben onu iyi tanırım. İsteyerek ya da istemeyerek ibriğini almamıza izin vermeli. Neşe veren bira olmadan şenliğin bir anlamı olmaz ki!"

Sonra Thor ve Tyr, Elivagar ülkesine doğru yola çıktılar. Donmuş denizin kıyılarına gelene dek, karlı dağlar ve çorak topraklardan geçerek kuzeye doğru bir fersah ilerlediler. Orada güneş yılda sadece bir kez doğuyor ve bir kez batıyordu. Yazın bile deniz buzla kaplıydı. Hymer'in karanlık ve kasvetli evi ıssız kumsaldaydı. Tyr kapıyı çaldı. Kapıyı, Hymer'in tuhaf biçimde

güzel olan karısı açtı ve onları içeriye davet etti. Odada Hymer'in, ocak başında oturan yaşlı annesini gördüler. Yaşlı kadın, için için yanan ateşin yanında şarkı mırıldanıyordu. O dokuz yüz başı olan korkunç ve çirkin, yaşlı bir dişi devdi. Başlarının hepsi de kör, sağır ve dişsizdi. Aman Tanrım! Bu dev çok ama çok yaşlı olmalıydı.

Thor, "Kocanız evde mi?" diye sordu kapıyı açan tatlı kadına.

"Evde değil." diye yanıtladı onu kadın. "Kuytukoyun ılık sularında balık tutuyordur ya da ana kara etrafındaki açık denizde ineklerine bakıyordu."

Donmuş denizde yüzen büyük buzdağlarına yaşlı Hymer'in inekleri deniyordu.

Tyr, "Uzun bir yoldan geldik." dedi. "Bu iki yorgun yabancı dinlenene kadar onlara yemek ve kalacak yer vermeyecek misiniz?"

Kadın bunu yapmaya isteksiz gibi görünmüyordu. İki Asa'ya hemen evindeki en güzel yemekleri sundu. Onlar yemeklerini bitirdikten sonra, kadın salondaki büyük ibriklerin altına saklanmalarının onlar için daha güvenli olacağını söyledi, çünkü söylediğine göre kocası az sonra evde olabilir ve onlara karşı pek de nazik davranmayabilirdi. Bu yüzden Thor ve Tyr saklandılar ve Hymer'in gelmesini beklediler. Bir süre sonra, büyük salonun kapısı açıldı ve devin ayak sesleri işitildi.

Hymer saç ve sakalındaki buzu silkeleyip, ayağındaki karları temizlemek için tepinirken karısı, "Hoş geldin!" dedi. "Eve geldiğine çok sevindim. Çünkü salonda iki yabancı var ve seni soruyorlar. Birisinin insanların dostu, devlerin düşmanı olan Thor ve diğerinin de tek silahlı savaş tanrısı cesur Tyr olduğunu biliyorum. Onların Hymer'in evinde ne işleri olabilir?"

"Neredeler?" diye bağırdı Hymer. O kadar öfkeli tepiniyordu ki kör yaşlı annesi bile duymuş gibi kafalarını kaldırdı.

"Salonun üçgen çatısındaki ibriklerin altındalar." dedi kadın.

Hymer kadının söylediği yere kızgın bir bakış attı. Bakışıyla salonun sonundaki kolon parçalandı. Tavan arasını tutan kiriş kırıldı ve bütün ibrikler korkunç bir gürültüyle devrildi. Thor ve Tyr döküntülerin arasından sürünerek çıktılar ve yaşlı Hymer'in önüne geldiler. Dev, evine böyle davetsiz misafirlerin gelmesine pek de memnun olmamıştı. Fakat kaba kuvvetinin, onların yetenekleri ve silahlarıyla karşılaştırılınca hiçbir şey olduğunu biliyordu. Bu yüzden iki Asa'ya onların arkadaşymış gibi davranmaya, onları kurnazlık ve stratejiyle karşılamaya dikkat etti.

"Evime hoş geldiniz!" diye bağırdı. "Hymer'den zarar gelmez, korkmayınız. Hymer'in bir misafire zarar verdiği hiç duyulmamıştır."

Thor ve Tyr'e evdeki en sıcak yerler verildi. Dev, kölelerine besili öküzleri kesmelerini ve misafirlerinin onuruna büyük bir ziyafet hazırlamalarını emretti. Yemek hazırlanırken, Thor'un yanına oturdu ve ona büyük güney ülkesinde neler olduğuyla ilgili birçok soru sordu. Thor, kurnazlığı yine kurnazlıkla karşılayarak onun sorularını kibarca cevapladı. Ziyafet hazır olunca, hepsi, et ve içkinin ağırlığıyla gıcırdayan masaya oturdu. Hymer'in köleleri, üç besili öküzü kesmiş, tümünü pişirmiş ve kocaman üç kadehi ibrikteki birayla doldurmuşlardı. Hymer çok hızlı bir şekilde yedi ve içti. Bu kadar çok yediği için konuklarının ondan korkmasını istiyordu. Thor buna şaşırılmamıştı. Çünkü kendisi öküzlerin iki tanesini yemiş ve devin ona koyduğu büyük bir kadeh birayı kana kana içmişti. Altta kaldığını gören dev, masadan kalktı ve şöyle dedi;

"İneklerimin hepsini bu kadar aç iki misafiri doyurmak için kesemem. Artık balıkla beslenmek zorunda kalacağız."

Başka bir şey söylemeden salondan çıktı ve teknesini denize açılmak için hazırlamaya başladı. Thor da onu takip etti.

"Balık tutmak için güzel bir gün." dedi neşeyle. "Sizinle gelmeyi çok isterim."

"Sizin gibi küçük adamlar evde kalsa daha iyi olur." diye homurdandı Hymer.

Thor, "Benim de gelmeme izin verin." diye ısrar etti. "Siz balık tutarken ben de kürek çekerim."

"Böyle bodur bir insanın yardımına ihtiyacım yok." diye söylendi Hymer ve devam etti; "Benim işime yaramaz, ancak işimi engellersin. Bunu yapmaya hâlâ istekliysen, benimle gelebilirsin, ama bütün riskleri göze alacaksın. Eğer bazen yaptığım gibi çok uzaklara gidersem ve sık sık yaptığım gibi uzun kalırsam, karayı tekrar görememe ihtimaline karşı kendini hazırlamalısın; çünkü ya soğuktan donarsın ya da balıklara yem olabilirsin, tabii eğer balıklar böyle sıska bir parçayı yemeye tenezzül ederlerse!"

Bu alaycı laflar Thor'u o kadar çok kızdırdı ki, çekicini sıkıca kavradı ve aklından devin kafatasını parçalamak geçti. Ama kendisine engel oldu ve sakın bir şekilde şöyle dedi;

"Benim için canınızı sıkmanızı rica ederim. Sizinle gelmeye karar verdim ve geleceğim. Yem olarak kullanabileceğim bir şeyi nerede bulabilirim, söyleyin. Hemen hazır olacağım."

Hymerkaba bir şekilde, "Sana verecek yemim yok." dedi. "Kendin bulmalısın."

Hymer'in sürüsündeki en iyi ve en besili yarım düzine öküz, dağın daha güneşli olan yamaçlarındaki kısa çimenlerde otliyordu. Çünkü devin sığırlarının hepsi henüz suya alışmamıştı. Thor bu

hayvanları görünce, onlara doğru hızla koştu. Hymer'in cennet dalgası dediği en iri olanı yakaladı. Hayvanın başını, küçük bir kuşun kafasını bükermişçesine kolayca büktü ve tekneye onunla birlikte döndü. Hymer ona öfke ve şaşkınlıkla baktı. Fakat hiçbir şey demedi. Sonra ikisi tekneyi denize doğru ittiler. Küçük tekne daha öncekinden çok daha hızlı bir şekilde ilerledi, çünkü kürekleri Thor kullanıyordu.

Uzun alçak kumsal görüşlerinden bir anda çıkmıştı. Hiç bu kadar hızlı yolculuk etmemiş olan Hymer korkmaya başladı.

"Durun!" diye bağırdı. "Balık tutma yeri burası. Burada sık sık çok sayıda yassı balık tutarım. Ağlanmızı çıkaralım."

Thor, "Hayır, hayır!" diye cevapladı ve kürek çekmeye devam etti. "Kıyıdan yeterince uzaklaşmadık. En iyi balıklar hâlâ çok uzakta."

Tekne suda uçarcasına ilerledi ve teknenin baş kısmına beyaz sular sıçradı. Daha da korkmuş olan Hymer sessizce oturuyordu. Garip balıkçı arkadaşına baktı, fakat tek kelime etmedi. Duraksamadan ilerlediler. Arkalarındaki kıyı önce bulanıklaştı, sonra gözden kayboldu. Yüksek dağ zirveleri gökte kaybolmaya başladı. Bir süre sonra görünmez oldular. Sonunda balıkçılar o kadar ileriye gittiler ki etrafta dalgalanan sulardan başka hiçbir şey görünmüyordu. Thor kürek çekmeyi kesti.

Her tarafı titreyen dev, "Çok fazla açıldık!" diye bağırdı. "Büyük Midgard Yılanı buralarda yaşıyor. Geri dönelim."

Thor, sessizce "Daha değil." diye yanıtladı onu. "Kısa bir süre burada balık tutacağız."

Hiç zaman kaybetmeden, cebinden sağlam ve harika bir şekilde işlenmiş bir kanca çıkardı. Kancaya on gemiyi birbirine bağlayacak güçte ve sağlamlıkta uzun bir sicim bağladı. Sonra öküzün

kanlı kafasını dikkatlice kancaya geçirdi ve onu denize attı. Tam da devin korktuğu gibi, Midgard yılanının üzerinde durmaktaydılar. Koca hayvan uykulu gözleriyle yukarıya baktı ve suda yavaşça süzülen çekici yemi gördü. Fakat tekneyi görmemişti, çünkü tekne çok yukarıdaydı. Yılan hiçbir kötülük düşünmeden ağzını açtı ve yemi bir lokmada yuttu. Fakat sağlam demir kanca hızla boğazına saplandı. Acıdan çıldırmış bir halde, kuyruğunu denizin tabanına vurmaya başladı. Okyanus köpükle kaplanana ve dalgalar dağ kadar yükselene kadar dönüp durdu. Thor yukardan sicimi zorla çekti ve sürüngenin kafasını sudan çıkarmaya çalıştı. Sonra yılan, tekneyi arkasından hızla çekerek yıldırım hızıyla atıldı. Öyle hızlı çekmişti ki eğer Thor küreklere tutunmamış olsaydı, denize düşecekti. Thor sihirli güç kemerini beline hızla bağladı. Teknede ayağa kalkarak bütün gücüyle sicimi çekti. Ama yılanı yukarı çekmeyi başaramamıştı. Tekne ikiye bölündü ve Thor suya kaydı. Denizin dibinde durdu. Büyük yılan elleriyle kavradı ve kafasını suyun dışına çıkardı. Orada korkunç bir kargaşa ile karşılaştı. Yer sallanıyor, dağlardan ateş püskürüyor, şimşekler çakıyor, mağaralardan uğultular yükseliyor ve gökyüzü siyah ve kırmızıya dönüyordu. Eğer Hymer yetişip, güçlü sicimi kesmeseydi kimse sonun ne olacağını bilemezdi. Kaygan yılan Thor'un ellerinden kaydı ve derin sularda saklandı. Her şey tekrar sessizleşti.

Thor ve Hymer parçalanmış teknede sessizce oturdular. Karaya doğru hızla kürek çektiler. Thor kendinden utanmıştı. Çünkü giriştiği bu tehlikeli işten hiçbir şey kazanamamıştı. Üstelik dev de mutlu değildi.

Donmuş kıyıya ve Hymer'in kasvetli kalesine ulaştıklarında, Tyr'i endişeli bir şekilde onları beklerken buldular. İç karartıcı yerde çok fazla oyalandıklarını düşünüyor ve yaşlı Aegir'in salo-

nundaki arkadaşlarının yanına dönmeyi istiyordu. Hymer öfkeli ve huysuzdu, çünkü teknesi parçalanmıştı. Salona girdiklerinde, Thor'a şöyle dedi;

"Midgard yılanına saldırmaya cüret eden ve onu denizden çıkaran cesur biri olduğunuzu düşünüyor olabilirsiniz. Ama yapamayacağınız birçok küçük şey var. Örneğin, burada benim içinden bira içtiğim, topraktan yapılmış bir kadehim var. Benim gibi büyük adamlar böyle kadehleri parmaklarıyla kırabilirler. Fakat sizin gibi zayıf adamlar onları hiçbir şekilde kıramazlar."

Thor, " Bırakın da deneyeyim!" diye bağırdı.

Büyük kadehi eline aldı ve bütün gücüyle salonun ortasındaki taş sütuna doğru attı. Sütun param parça oldu, fakat kadeh sapaşlamdı. Dev güldü ve "Tekrar dene." dedi.

Thor tekrar denedi. Bu kez, deniz kıyısındaki bir dağ gibi duran kocaman granite attı. Kaya parçalara bölündü ve yıkıldı, fakat kadeh hâlâ tek parçaydı.

Hymer keyifle, "Ne kadar güçsüz bir adamsınız siz!" diye bağırdı ve "Şimdi evinize gidiniz ve iyi Asahalkına bir kadehi bile kıramadığınızı anlatın".

Thor şaşkın, ama hevesi kırılmamış bir halde, "Bir kez daha denememe izin verin." dedi.

"Hymer'in alnına atın." diye fısıldadı biri ona omzunun üstünden. "Alnı her kayadan daha serttir."

Thor döndü ve ona bu nazik tavsiyeyi verenin devin güzel karısı olduğunu gördü. Kadehi aldı ve hızla yaşlı Hymer'in kafasına fırlattı. Devin kenara çekilmesine fırsat kalmadan, kadeh doğrucu gözlerinin ortasına çarptı ve binlerce küçük parçaya ayrıldı. Fakat devin kafasına hiçbir şey olmadı.

Kötü şansıyla dalga geçmeye çalışan Hymer, "Bu içki de çok sıcakmış!" diye bağırdı. "Bir kadehi kırmak için büyük bir adam olmaya gerek yok. Hâlâ yapamayacağınız bir şey var. Benim bir mil derinliğinde büyük bir bira ibriğim var. Onu şimdiye kadar kimse kaldıramadı. Eğer onu olduğu yerden sarayın dışına kadar taşırsanız, o sizin olabilir."

Thor kabul etti ve "Bu adil bir pazarlık. Eğer başaramazsam, eve dönecek ve bir daha canınızı sıkmayacağım." dedi.

Koca ibriğin kenarından tuttu ve bütün gücüyle kaldırdı. Hymer'in salonunun zemini, onun ağırlığı altında çatladı. Duvarlar ve çatı yıkıldı, fakat o, ibriği kafasının üstüne kaldırdı ve yürüdü. İbriğin büyük halkaları, topuklarına çarparak ses çıkarıyordu. Tyr önünden gidiyor ve ona yol açıyordu. Hymer ise şaşkınlık içinde onun arkasından bakıyordu. Sonunda iki Asa, bira ibriğini haklarıyla kazanmışlardı.

Yaşlı Aegir'in salonuna tam vaktinde ulaştılar; konuklar onları bekliyordu. Bazıları onlar gideli üç gün olduğunu söylüyordu, ama çoğu kişi onlar gideli henüz üç saat olduğu konusunda hemfikir di. Her neyse, Aegir'in köleleri Funfeng ve Elder, Thor'un getirdiği ibriğe büyük miktarda bira mayaladılar. Konuklar masaya oturunca köpüklü likör elden ele dolaştı. Ortamda eğlence, mutluluk ve neşe vardı. Yaşlı Aegir de Asa halkının bu hoş kalabalığından öyle mutluydu ki insanlar onun, bu şölenden sonraki tam altı ay boyunca bağırıp çağırmayı ve küfretmeyi unuttuğunu söylediler. ⁽¹⁴⁾

(14) Aegir

"Aegir fırtınalı denizi yöneten tanrıdır. Her hasatta tanrıları eğlendirir ve onlar için bira mayalar. İsmi hâlâ taşra İngilizcesinde, nehirlerdeki deniz dalgası olarak yaşatılır." (bkz. Anderson, *İskandinav Mitolojisi*; ayrıca bkz. Carlyle, *Kahramanlar ve Kahramanlara Saygı*.)

Arp çalan bilgenin, neşeli bir şekilde Norveç kıyısı boyunca denizde ilerlerken Siegfried'e anlattığı hikâye buydu. Daha başka birçok hikâyeyle hoşça vakit geçirdiler. Gökyüzü mavi ve bulutsuz olduğu için, kimsenin aklına herhangi bir tehlike gelmedi. Bunun yanı sıra, gemide Bragi vardı ve o en kaba şeyleri bile bü-yüleyebilir ve kontrol edebilirdi.

Her nasılsa bir gün deniz anlaşılmaz bir şekilde kabardı. Hiç rüzgâr yoktu, ama dalgalar aniden yükseldi ve küçük gemi batma tehlikesi geçirdi. Denizciler hızla küreklerine asıldılar, kürek çekerek gemiyi kıyıdan uzaklaştırmaya ve açık denizin sakin sularına gitmeye çalıştılar. Fakat bütün güçleriyle deneseler de işe yaramadı. Hızlı akıntı küçük gemiyi, sanki güçlü bir nehirde taşınan bir ağustos yaprağıymış gibi, izlediği rotadan saptırdı. Sonra, suyun yüzeyi tamamen öfkeyle coşmuş gibi oldu. Dalgalar yüzlerce akıntı oluşturdu. Her biri bir dağ selinden daha güçlüydü ve her birinin kendine ait bir yönü var gibiydi. Akıntılar hızla birbirine çarptı, kabardı, köpürdü, ses çıkardı ve su sıçrattı. Kıvrılıp dönen ve binlerce anafora bölünen derin girdaplar oluşturdu. Sonra dipteki kaya oyuklarına daldılar veya denizin dibine dümdüz serildiler. Çaresiz gemi döne döne hızla sürüklendi. Mürettebatın gemiyi suların kaynayan kazanının dışına yönlendirme çabaları boşunaydı. Kürekçilerin yüzü korkudan bembeyaz oldu. Küreklerini atarak direk ve iplere tutundular.

"Eyvah! Kaybolduk! Bu yaşlı Aegir'in bira ibriği!" diye bağırdılar.

Siegfried dümendeydi ve şöyle dedi;

"Eğer bu doğruysa, o zaman biz de onunla, Aegir'in altınla aydınlatılmış salonunda akşam yemeği yiyebiliriz."

Tüm bu süre boyunca Bragi gemi ambarında uyuyordu ve hiç kimse onu uyandırmaya cesaret edemedi. Gemi gittikçe hızlı bir

şekilde dönerek, köpüren girdaba doğru sürüklendi. Sıçrayan sular havada dondu, direkleri karla kapladı ve şiddetli bir dolu gibi güvertede şakırdadı. Gün ışığı görünmüyordu. Etrafa karanlık basmıştı. Önlerinde loş bir aralık açıldı. Gemidekiler bu gri karanlıkta birçok şaşılacak şey gördüler. Büyük deniz canavarları kayaların aralarında yüzüyor ve üstlerindeki kargaşayı hiç de önemsemiyorlardı. Tatlı deniz kızları yeşil ve mor mağaralarında oturuyor ve altın saç buklelerini tarıyorlardı. Düşünceli bir deniz adamları ise yosunların arasında el yordamıyla ilerliyor, umutla kayıp veya saklı olan hazineleri arıyordu. Siegfried, şölen salonunda oturan güçlü Aegir'i gördü. Köpüklü birasını büyük yudumlarla içiyor ve kızlarına oyunu bırakmaları, yanına gelmeleri için sesleniyordu. Beyaz duvaklı kızlar isimlerini duyduklarında babalarını yanıtladılar. Geniş salona ilk Öfkeli Deniz girdi ve okyanus kralının yanına oturdu. Onun ardından, Dalgakıran, Dev Dalga, Coşkun Dalga ve Köpüklü Dalga geldi. Onları Mor Saçlı ve Dalgıç izledi. Fakat Aegir'in en küçük iki kızı Gülen Dalgacık ve Gülümseyen Açık Gökyüzü babalarının sözünü dinlemediler, çünkü açık denizde kayaların arasında oynamayı bırakamamışlardı.

Siegfried bu sahneye öyle dalmıştı ki elinde arpıyla güverteye çıkan Bragi'yi fark etmedi. Tatlı müzik kaba dalgaların arasından yükseldi ve dipteki deniz mağaralarında, hatta Aegir'in salonunda bile duyuldu. Siegfried tekrar baktığında, dönen girdapları, korkutan dalgaları, sıçrayan suları göremedi. Gemi derin mavi sularda süzülüyor ve güneş açık gökte parlıyordu. Sonra yelkenler doğu rüzgârıyla doldu. Bragi'nin müziği güzelleşip daha da yükselince, hızla sahilden uzaklaştılar, karla kaplı dağ zirveleri uzakta bulanıklaştı ve daha sonra gözden kayboldu.

Günler boyu bilinmeyen bir denizde bilinmeyen bir ülkeye doğru yol aldılar. Bragi dışında kimse yolculuklarının sonunu bilmiyordu. Fakat yine de kimse kuşku duymuyor ve korkmuyordu. Çünkü sevimli müzisyen dünyanın ve denizin bütün sırlarını biliyordu. Bir süre sonra, su cam gibi düzleşti. Yüzeyde bir dalgacık bile yoktu. Hafif bir esinti bile tembel yelkenleri kımıldatmıyordu. Gemiciler küreklerine asıldılar, fakat üzerlerine bir rehavet çökmüş ve uyku bastırmıştı. Sadece Bragi arpını çalarken, onlar da küreklerini alışılmış güç ve çeviklikle hareket ettirebiliyorlardı. Sonunda uzun bir sahil ve suyun yavaş ve uyuşuk bir şekilde sokulduğu bir kumsal göründü. Orada kıyıda yarım fersah bile uzakta olmayan büyük eski bir kale vardı. Kalenin uzun ve kısa kulelerinin yanı sıra geniş salonları ve yüksek mazzallı siperleri vardı. Batan güneş ışığında, her şey zümrüt veya ilkbahardaki taze çimen kadar yeşildi. Kalenin duvarlarında solgun, titrek bir ışık parlıyordu. Kale hendeği parlak bir ateşle dolu görünüyordu.

Gemi sessizce kumsala yanaştı ve gemiciler kıyıya demir attılar. Siegfried karada ne bir ses duydu ne de canlı bir şey gördü. Sessizlik her yeri sarmıştı. Kale ve içinde oturanlar uykuya dalmış gibiydiler. Surlarda nöbetçiler vardı, ama onlar da hiçbir yaşam belirtisi göstermeden taş heykeller gibi duruyorlardı. Bu sırada, gözcü kule kapısının üstündeki yerinde, hareketsiz ve uykudaydı.

VI. MACERA BRUNHILD

Gemi sahile demir atınca, Siegfried'le Bragi beraberce oturdular. Gözlerini deniz yeşili kaleye ve onun alev kızılı duvarlarına çevirdiler. Bir hareket veya hayat belirtisi aradılar. Ama nafileydi. Her şey sakindi. Havada esinti bile yoktu. Ağaçlardaki yapraklar sanki onlar da uykudaymış gibi hareketsizdi. Kulenin tepesindeki büyük yeşil sancak, hiçbir zaman rüzgârda dalgalanmamış gibi, direğe yapışmıştı. Ne kuş sesi ne de sinek vızıltısı duyuldu. Hiçbir yerde ses ve hareket yoktu.

Siegfried, "İyi Bragi, arpınızı çalınız ve tüm bu uykucuları uyandırınız." dedi.

Bragi sihirli tellere dokundu. Müziğin net, yüksek ve bir bebeğin nefes alışı kadar tatlı melodileri durgun havada yükseldi. Sessiz koyda, kale duvarlarını çevreleyen yeşil çayırıları aştı. Mazgallı siperlerin üzerinden, parlayan kulelerin arasından geçti ve tepelelerin üzerinden ve düzlükteki sessiz ağaçların arasından yoluna devam etti. Bragi'nin şarkıları her şeyin başlangıcı ve gökte, yerde, denizdeki güzel şeylerle ilgiliydi. Siegfried, her şeyin, Bragi'nin şarkısından önce de sık sık olduğu gibi uyanmış olduğunu ve canlandığını görmek için tekrar bakındı. Fakat hiçbir şey kıvıldamadı. Güneş battı ve gri alacakaranlık denizi ve toprağı örttü. Kale

hedeğindeki alevler hâlâ kırmızı ve her şey uykudaydı. Bragi şarkısını bitirdi ve arpın telleri sustu.

"Müziğin böyle bir uykudan uyandırabilecek kadar büyüğü yok." dedi.

Sonra, Siegfried'e tüm bunların ne anlama geldiğini anlattı. Hikâyeyi daha anlaşılır kılmak için, Odin'in, Gladsheim'daki aydınlık evini ve oradaki diğer büyük sarayları anlatarak başladı.

Gladsheim'daki saraylardan biri de Valhal'mış. Bu saray öyle geniş ve büyükmüş ki dünyadaki bütün ordular içinde yürüyebilirmiş. Dışı altınlar ve parlak kalkanlarla kaplıymış. Önünde azgın bir kurt bekçilik yapar ve üzerinde bir dağ kartalı uçarmış. Her biri sekiz yüz kahramanın yan yana geçebileceği genişlikte beş yüz kırk kapısı varmış. İçerideki her şey göz alıcı parlaklıktaymış. Kirişler mızraklardan yapılmış, tavan kalkanlarla kaplı ve duvarlar zırhlarla donatılmıştı. Bu sarayda Odin savaşta ölmüş kahramanlar için her gün ziyafet verirmiş. Bunlar büyük masada oturur, Odin'in hizmetçilerinin hazırladığı yemeği yer, Odin'in cariyeleri Valkürlerin getirdiği kutsal bal liköründen içerlermiş.

Fakat Valkürlerin daha önemli bir görevleri varmış. Savaş şiddetlendiğinde, kılıçlar çarpıştığında, her yer savaşın gürültüsü, bağırımlar ve inlemelerle dolduğunda, bu cariyeler kan ve ölüm alanının üzerinden uçar ve ölü askerleri Valhal'a taşırlarmış. ⁽¹⁵⁾

Odin'in cariyelerinden biri Brunhild'miş. Efendisi için kahramanlar seçen bu cariyelerin arasında en güzeli oymuş. Ama o aynı zamanda inatçıymış ve Baş tanrının emirlerine her zaman uymazmış. Odin, onun ölüme mahkûm olanları bazen ölümden

(15) Valkürler

Grimm'in *Cermen Mitolojisi*, s. 417'ye ve Anderson'ın *İskandinavya Mitolojisi*, s. 265'e bakınız.

kurtardığını ve bazen de seçilmiş arkadaşlarının zafer kazanmalarına yardım ettiğini öğrenince çok öfkelenmiş. Onu yalnız ve fakir olarak insanoğulları arasında yaşaması ve her yönden onlara benzemesi için Gladsheim'dan göndermiş. Brunhild dünyada yorgun ve yalnız dolaşırken, Isenland'ın iyi ve yaşlı kralı onun güzelliğini ve üzüntüsünü fark etmiş. Kalbine merhamet ve sevgi dolmuş. Kendisinin hiç çocuğu olmadığı için, onu kızı olarak almış ve varisi yapmış. Kral öldükten sonra, eşsiz Brunhild, Isenland'daki bütün güzel toprakların ve Isenstein sarayının kraliçesi olmuş. Odin bunu duyunca, hâlâ kızgın olduğu için, Isenstein'a gitmiş ve Brunhild'e uyku dikeninin batmasınaneden olmuş. Sonra da;

"Onu uyandırmak için alevler arasından geçecek kadar cesur biri gelene kadar uyuyacak." demiş.

Ve sonra bütün Isenland de uykuya dalmış. Çünkü bahar bakiresi Brunhild uyku dikeniyile yaralı yatıyormuş.

* * *

Siegfried hikâyeyi dinledikten sonra, önlerinde uzanan ülkenin Isenland, kalenin Isenstein olduğunu ve Brunhild'in alev çemberinin içinde uyuduğunu anladı.

"Benim şarkılarım böyle bir uykucuyu uyandıracak güçte değil." dedi Bragi. "Güçlü ve cesur bir kahraman alevler arasından geçip onu uyandırmalı. Seni buraya bu yüzden getirdim. Seni burada bırakacağım. Ben de diğer ülkeleri de müziğimle aydınlatmak için denizdeki yoluma devam edeceğim."

Siegfried'in kalbi mutlulukla atmaya başladı. Çünkü en sonunda burada yapabileceği önemli bir kahramanlık olduğunu düşünüyordu. Bragi'ye "Elveda." dedi ve karaya atladı. Yürümeye

başlayınca, Greyfell de onun arkasından gitti. Bragi geminin baş kısmında durdu ve tekrar arpını çaldı. Kürekçiler küreklerine atıldılar. Küçük gemi koydan hızla çıktı ve gözden kayboldu. Siegfried sessiz kumsalda yalnızdı.

O kumsaldayken, bembeyaz dolunay suların üstünden damla damla doğdu. Işığı durgun suya, eğimli çayırlara ve kalenin yeşil kulelerine yansıdı. Bragi'nin arpından çıkan son ezgiler denizden süzülerek ona geldi.

Daha sonra, bir peri topluluğu kumsalda dans etmeye geldi. Bu Siegfried'in gördüğü ilk hayat belirtisiydi. Küçük yaratıklar yakınlaşınca, Siegfried de kıyıda sıklaşan uzun sazların arasına saklandı. Çünkü onların oyunlarını izlemeyi ve şarkılarını dinlemeyi istiyordu. Önce, sanki kendi minik gölgelerinden korkuyormuş gibi, sessizce dans ettiler. Ama ay yükseldikçe, cesurlaştılar ve şarkı söylemeye başladılar. Müzikleri öyle yumuşak ve tatlıydı ki Siegfried o an dışında her şeyi unuttu. Hoş yaz günlerinin, sakin gölgelerin, durgun pınarların, sessiz kuşların ve huzurlu uykunun şarkılarını söylediler. Siegfried'i garip bir uyku özlemi sardı. Gözleri ağırlaştı. Şarkının sesi uzak ve sönük gelmeye başladı. Tam dış dünyayla tüm bağlarını koparmak ve rüyaya dalmak üzereyken, periler dans etmeyi kestiler. Denizden küçük kahverengi bir peri çıktı ve minik halkın kraliçesini selamladı.

Kraliçe, "Suyun ötesindeki büyük dünyadan ne haberler getirdin?" diye sordu.

Peri, "Prens buraya doğru geliyormuş." diye cevapladı.

Kraliçe, "Ne yapacak?" diye sordu.

Peri, "Eğer yeteri kadar cesursa prensesi uyandıracak ve Isenstein'in uyuyan insanlarını kaldıracak." diye yanıtladı onu. "Çünkü Normlar böyle bir prensin geleceğini kesin olarak söylediler."

"Fakat o her şeyden önce, erkeklerin en cesuru olmalı ki büyümlü kaleye girebilsin." dedi kraliçe. "Çünkü geniş hendek alevlerle kaplı ve hiçbir korkak kalp onlarla mücadele etmeyi asla göze alamaz."

Siegfried, "Bengöze alırım!" diye bağırdı ve küçük halkı unutarak saklandığı yerden çıktı. Periler aniden uçuştular ve onukumsalda yalnız bıraktılar. Siegfried önce çayırların karşısında, tatlı ay ışığında parıldayan yeşil kulelere sonra da kale duvarları etrafındaki titrek alevlere baktı. Ve ertesi gün tüm riskleri göze alarak tehlikeli görevi gerçekleştirmeye karar verdi.

Sabah gri şafak söker sökmez, zor işi için hazırlanmaya başladı. Fakat kızıl alevlere tekrar bakınca, tereddüt etti. Baş tanrıdan yardım veya bir işaret mi beklesin yoksa hemen kaleye gidip, sadece sağlam zırhına güvenerek yanan hendekten geçmeyi mi denesin karar veremedi. Böyle şüphe içinde dururken, ani bir ışık çakmasıyla gözleri kamaştı. İleriye baktı ve Greyfell'in kumlarının üzerinden koşarak geldiğini gördü. Uzun yelesi binlerce gün ışığıyla parlıyor ve kıvılcımlar saçıyordu. Siegfried bu harika yarattığı hiç böyle göz alıcı görmemişti. At bütün güzelliği ve gücüyle yanında dururken Siegfried kendisini, sanki Odin'le konuşmuş gibi, yeniden umutlu ve cesur hissetti. Daha fazla tereddüt etmedi. Asil atına bindi ve düzlüğü geçip yanan hendeğin kenarına ulaşana kadar durmadılar.

Siegfried, Greyfell'in gün ışığı varlığıyla neşelenmiş olmasaydı, bu işi yapmaya cesaret edemezdi. Çünkü geniş ve derin hendeği dolduran, binlerce öfkeli yılan gibi tıslayan, her yere uzanan ve her yerde hissedilen, ne varsa yakıp yok eden, zaman zaman yeni şekiller alan, kızgın yılanlar gibi kıvrılan ve kale duvarlarına girdap gibi dönen halkalar halinde yükselen binlerce alev vardı. Siegfried bir an bile duraksamadı. Ata cesurcaalevli göle koşma-

sını söyledi. Korkunç alevler utançla kaçıştılar ve Greyfell'in yalesinden çıkan saf gün ışığı parıltılarından korktular. Siegfried sağ salim hendeği ve açık kapıyı geçip kale avlusuna girdi.

Kapıdaki nöbetçi kulübesinde uyuyordu. Bu sırada, uyanıken büyük kapıyı kilitlediği ağır anahtar ve zincirler ayağının yanında duruyordu. Ne o ne de surlardaki nöbetçiler Greyfell'in takırdayan toynak seslerine uyanmadılar, hatta kımıldamadılar bile. Siegfried kalenin bir bölümünden diğerine geçerken, birçok tuhaf görüntüyle karşılaştı. Ahırlarda atlar kendi bölmelerinde uyuyor, seyisleri onların yanında horluyorlardı. Kuşlar saçakların altındaki yuvalarında uyuyor, sıkıca kapanmış gözleriyle bekçi köpekleri açık kapı önlerinde boylu boyunca yatıyorlardı. Bahçedeki çeşme akıyordu. Arılar elma ağaçlarının çiçeklerinin arasında uyumaya gitmişlerdi. Çiçekler bile taç yapraklarını güneşe açmayı unutmuşlardı. Mutfakta aşçı, için için yanan ateşin önündeki yarı pişmiş etlerin üzerinde uyukluyor, kahya kilerde horluyor, sütçü kız süt kovalarının arasında sessizce şekerleme yapıyordu. Evdeki sinekler bile masadaki şeker kırıntılarının üzerinde uyuyakalmışlardı. Büyük şölen salonunda, uykuya yenik düşmüş bin şövalye bayram meclisinde sessizce oturuyorlardı. Kürsüde oturan başkanları dudaklarında yarısı boşalmış kadehiyle uyuyordu.

Siegfried her köşede karşılaştığı garip görüntülere şöyle bir göz atıp odadan odaya, salondan salona aceleyle geçti. Çünkü bu kalede uyuyan hiçbir şeyin, o prenses Brunhild'i uyandırana dek uyanmayacağını biliyordu. Kızı sarayın en büyük salonunda buldu. Eşsiz güzellikteki kız, bir sedirde, süslü altın örtünün altında yatmaktaydı. Maiyeti ve sarayın kadınları etrafında oturuyorlardı. Uyku güzel kızın göz kapaklarını kapatmıştı. Soluğu o kadar yumuşaktı ki, yanaklarındaki kızarıklık olmasa, Siegfried onun

ölü olduğunu sanacaktı. Başı uzun çok uzun yıllardır altın püsküllü yastığın üzerindeydi. Bütün bu zaman boyunca, kızın ne gençliği solmuş ne de muhteşem güzelliği azalmıştı.

Siegfried kızın yanında durdu. Dudakları ile kızın eşsiz alnına kibarca dokundu ve yavaşça kızın ismini söyledi;

"Brunhild!"

Ve işte büyü bozulmuştu. Eşsiz prenses kraliçe güzelliğiyle uyandı. Etrafındaki saray kadınları da kalktı. Mahzenden çan kulesine, ahırdan şölen salonuna, kalenin her yerinde ani bir uyanış, ayak sesleri ve Isenstein'in salonlarına uzun zamandır yabancı olan sesler duyuldu. Kuledeki bekçi ve surlardaki nöbetçiler esnediler ve uyumuş olduklarına inanmadılar. Kapıcı anahtarlarını kaptı ve hemen uzun süredir açık unutulmuş kapıları kapattı. Atlar kendi bölmelerinde kişnediler. Bekçi köpekleri beklenmedik karmaşa yüzünden havladılar. Güneşi onları şekerleme yaparken bulmasına izin vermiş olmaktan utanan kuşlar çayırlarda yiyecek bulmaya gittiler. Hizmetçiler oraya buraya koşuşturup görevlerinin başına döndüler. Şölen salonundaki savaşçılar tabak ve bıçaklarını takırdattılar ve tekrar ziyafete başladılar. Başkanları kadehini attı, gözlerini ovaladı ve böyle bir yemeğin ortasında nasıl uykuya yakalandığını düşündü. ⁽¹⁶⁾

Üst pencerede duran Siegfried kale duvarlarından dışarıya baktı ve hendekte artık alevlerin olmadığını gördü. Onun yerine hendek, bahçeden akan çeşmenin köpüklü temiz suyuyla dol-

(16) Brunhild

Elder Edda'da, Brunhild'in erişilmez sarayı bir dağdadır. Orada Sigurd onu kurtarana dek kalkanının altında uyumaya mahkûm edilmiştir. *Nibelungen Destanı*'nda, denizde geniş bir ada olan Isenland'e hükmettiği anlatılır. Çok iyi bilinen *Uyuyan Güzeli* hikâyesi bu efsaneden alınmıştır.

muştı. Bragi'nin altın arpından çıkan müziğin en tatlı melodilerini uzaklardan getiren güney rüzgârı denizden yumuşakça esiyordu. Meltemler ağaçların arasında fısıldaşıyordu. Çiçekler taç yapraklarını güneşe açmıştı, kuşlar ve böcekler havayı neşeli sesleriyle doldurmuşlardı. Sonra gülücükleriyle neşe saçan Brunhild kahramanın yanına oturdu ve onu Isenland'de ve Isenstein'ın yeşil kuleli kalesinde görmekten memnuniyet duyduğunu belirtti.

VII. MACERA NİBELUNG ÜLKESİNDE

*S*enstein kalesinde, prenesten mutfak hizmetçisine kadar herkes, genç kahramana yaptığı şey için minnettardı. Onun kalması için en iyi odalar hazırlandı, yirmi hizmetçi onun emrine ayrıldı ve hizmetçilere onun en önemsiz istediğini bile yerine getirmeleri emredildi. Bütün kontlar ve cesurerkekler, bütün güzel kadınlar ve onların en güzeli Brunhild, hepsi Siegfried'e oraya yerleşmesi ve asla Ren ülkesine geri dönmeyi düşünmemesi için ona yalvardılar. Siegfried bu ikna çabalarına karşı koymadı ve altı ay boyunca büyülü ülkede eğlence ve neşeli zevklerle oyalandı. Fakat aklına sık sık babası, denizin öbür tarafındaki ovalarda bulunan evi geliyordu ve kibar annesini de çok özlemişti. Boş ve rahat yaşamından yorulmaya başladı. Tekrar kahramanlık ve mertçe olayların yaşandığı hareketli dünyaya dönmek istiyordu. Günden güne bu duygusu güçlendi ve onu huzursuz etti.

Bir sabah, yalnız başına deniz kıyısında oturmuş, kumlarda dağılan tembel dalgaları izlerken, yanına iki kuzgun indi. Onları gördüğüne sevindi, çünkü onların, Odin'in kutsal kuşları Hugin ve Munin olduğunu biliyordu. Ve Baştanrıdan sevindirici haberler getirdiklerine emindi. Hugin kantlarını çıırttı ve "Ölümün ıstıraplı tembellikte, yaşamın kaynağı hareketli işlerde saklıdır." dedi.

"Güzel Brunhild yüz yıl uyudu. Peki Siegfried neden uyusun? Dünya onu bekliyor, hem de uzun zamandır."

Sonra Munin de kanatlarını çırpıp, fakat o hiçbir şey söylemedi. Yoğun hafızası, Siegfried'i çocukluk günlerine geri götürdü. Babasının bilge sözlerini ve kibar annesinin onunla ilgili umutlarını düşündü. Eski çağlarda yaşamış akrabalarının asil kahramanlıklarını düşündü. Aceleyle kalktı ve bağırdı; "Elveda rahat yaşam! Görevin olduğu yere gidiyorum. İstekli olana Baş tanrı güç ve yardım gönderir."

Konuşurken, bir anda bir ışık çakmasıyla gözleri kamaştı. Parıldayan Greyfell, binlerce ışın saçan uzun yelesiyle kumsala koştu ve yanında durdu. Soylu at bütün gücü ve güzelliğiyle önünde dururken delikanlı yenilenmiş bir cesaret hissetti. Baş tanrının verdiği parlayan umudun varlığıyla, tüm engeller yok olmuş ve tüm zorluklar aşılmış gibi görünüyordu. Denize tekrar baktı ve altın ejder başı derinlerdeki bir kuş gibi dalgaları yarıp geçen beyaz yelkenli bir geminin yaklaşmakta olduğunu gördü. Hevesli gözlerle geminin gelişini izlerken, onu Odin'in göndermiş olduğunu ve göreviyle ilgilenmesi gereken zamanın geldiğini hissediyordu. Başarma fırsatı hayatta önümüze bir kez çıkar, eğer onu kullanmazsak, bir daha karşımıza hiç çıkmayabilir.

Gemi kıyıya yanaştı. Denizciler de küreklerini yavaşlattı. Siegfried ve atı Greyfell güverteye atladı. Denizciler tekrar sessizce küreklerini çekmeye başladılar. Sarkan yelkenler güçlü batı rüzgârıyla doldu ve gerildi. Aydınlık gemi, Isenstein yüksek kuleleri ve yeşil mermer salonlarıyla uzakta, sisin içinde gözden kaybolana dek dalgadan dalgaya atladı. Gemideki tek canlılar Siegfried ve soylu atı gibi görünüyordu. Çünkü kürekçiler öyle sessizdiler ki yaz meltemlerinin hayaletlerinden başka bir şeye benzemiyorlardı. Gemi hızla ilerlerken, denizdeki tüm yaratıklar gemiyi

görmek için durdular. Deniz adamları saklı hazineleri aramaya bir an için ara verdiler. Deniz kızları uzun saçlarını taramayı unuttular, çünkü ışık saçan gemi ve onun kahraman yolcusu geçiyordu. Yaşlı kral Aegir bile büyük salonundaki bira ibriğini bıraktı ve beyaz duvaklı kızlarına, gemi güvenli bir şekilde limanına varana dek oyun oynamayı kesmelerini emretti.

Sonunda gün bitip de akşam karanlığı çökünce Siegfried geminin bir karaya yanaştığını fark etti, fakat burası garip bir yerdi. ⁽¹⁷⁾ Yünden bir bulut gibi, yerle gök arasında, dalgalar üzerinde duruyor gibiydi. Koyu bir sisle çevriliydi. Hayaller ve gölgeler ülkesi gibiydi. Gemi gizemli sahile gittikçe yaklaştı. Kumsala yanaştığında, denizciler kürek çekmeyi bıraktılar. Siegfried ile atı karaya atladi. Fakat arkalarına dönüp baktıklarında, onları buraya taşıyan güzel gemiyi hiçbir yerde göremediler. Ya deniz kraliçesi Ran onu açgözlü parmaklarıyla yakalamış ve dipteki mağaralarına doğru çekmişti ya da harika gemi Skidbladner gibi yok edilmiş ve görünmez olmuştu. Gemiye en olduğunu Siegfried asla öğrenemedi. Yoğun sis ve gecenin karanlığı, kahramanın ve atının etrafını sardı. Hareket etmeye cesaret edemediler ve şafağın sökmesini bekleyerek sessiz karanlıkta saatlerce oturdular.

Sonunda sabah oldu. Ama ışık, karayı örten yoğun buharı ve sisi dağıtacak kadar güçlü değildi. Siegfried, Greyfell'e bindi ve atın yelesinden ve kahramanın zırhından güneş ışınları çıkmaya

(17) Nibelung Ülkesi

"Nibelung ülkesinin özellikle nerede olduğunu soruşturmak boşunadır. Gerçek ismi Nebel ülkesi, ya da karanlık ve görünmezlik ülkesi Nifl ülkesidir... Sabit ufuk çizgisinin çok ötesindeki harika bölge uçsuz bucaksız suların üzerinde yüzer, insan gözü ile görülmez ve en fazla bir ada mı yoksa bir bulut mu olduğu belli olmayan, mavi derinliklerde asılı belli belirsiz bir işaret olarak görülür." (Carlyle, *Nibelungen Destanı Üzerine*.)

başladı; sis bulutları dağıldı ve dağ zirvelerinde nöbetçi gibi duran sis devleri tarafından yakalandılar. Parıldayan ikili denizden gelerek, Nibelung ülkesindeki vadi ve ormanları geçerken bütün bölgeyi daha önce hiç görülmemiş bir ışık seli bastı.

Her yapraklı ağaçta ve yeşil otların her uzun yaprağında elfler ve periler saklanıyordu. Kurnaz cüceler ise her taşın altında ve her yarıktaki pusuya yatmışlardı. Fakat Siegfried gölgeler içindeki bir dağın dik yamacına gelene dek atını doğruca sürdü. Orada bir mağara ağzında garip bir manzarayla karşılaştı. Prens kıyafetleri içinde iki genç adam yerde oturuyordu. Çok bitkin, perişan ve açlıktan kıvranır bir halleri vardı. Gözleri uykusuzluktan ve korkudan vahşileşmişti. Etraflarında yüz tane yük arabasının taşıyabileceğinden daha fazla değerli taş ve altın öbekleri vardı. Diğer hazinenin bir kısmını ele geçirip saklamasını diye prenslerin ikisi de, ısıldayan hazineyi yemek için ayrılmamış veya uyumak için gözlerini kapatmıştı. Uzun günler ve geceler boyunca hazineyi gözetlemiş ve açlık çekmişlerdi. İkisi de, diğerinin ölmesini ve bütün mirasın kendisinin olmasını umuyordu.

Siegfried'in yanlarına geldiğini görünce ona seslendiler; "Asil yabancı! Bir dakika durunuz. Gelip, bu hazineyi paylaşmak için bize yardım ediniz."

Siegfried, "Kimsiniz?" diye sordu. "Ve oradaki hazine de neyinnesi?"

Prensler bitkin bir halde, "Şimdiye kadar bu Sis ülkesinin kralı olan Niblung'un oğullarıyız." dediler. "İsimlerimiz Schilbung ve genç Niblung."

"Peki, burada bu altın ve parlak taşlarla ne yapıyorsunuz?" diye sordu Siegfried.

"Bu, babamızın fazla uzun sayılmayan bir süre önce güney ülkesinden getirdiği Nibelung'ların Hazinesi. Bunu nasıl elde ettiği

belli değil. ⁽¹⁸⁾ Bazıları amcamızın kölelerinin bu hazineyi yerden kazarak çıkardığını ve babamızın amcamızdan haksızlıkla aldığını söylüyorlar. Diğerleri ise babamızın altınları Işıldayan Fundalıkta bulunduğunu, burada canavar Fafnir'in altınlara değer vermeyen bir kahraman tarafından öldürülünceye dek onları azimle koruduğunu söylüyorlar. Fakat ne olursa olsun, babamız öldü. Ve biz aramızda eşit bir şekilde bölmek için hazineyi babamızın sakladığı mağaradan çıkardık. Ama anlaşıyoruz. Yalvarınız bize onu bölmemizde yardım ediniz."

Sonra Siegfried attan indi ve iki prensin yanına geldi.

"İstediğiniz şeyi memnuniyetle yaparım." dedi. "Ama önce babanız hakkında daha çok şey öğrenmeliyim. Kim olduğunu ve bunun gerçekten Işıldayan Fundalıktaki hazine olup olmadığını bilmeliyim."

(18) Schilbung ve Nibelung

"Ülkenin eski kralı yaşlı kral Nibelung öldüğünde, arkasında bir dağ mağarasında saklı büyük bir hazine bıraktı. Siegfried dağdan yalnız başına geçerken, kralın oğulları Schilbung ve Nibelung'u yüzden fazla yük arabasının anca taşıyabileceği kadar çok değerli taşlar ve altınlarla çevrelenmiş, mağaranın girişinde oturlurken buldu. Siegfried'i fark ettikten sonra, tartışmalarını yatıştırması için onu çağırdılar ve karşılığında babalarının güçlü kılıcı Balmung'u önerdiler." (Auber Forestier'in *Nibelung Destanı* çevirisi.)

Biz burada orijinal biçimlerinden biraz farklı çeşitlemeler yaptık. (bkz. 12. dipnot)

Eski bir efsane Kral Schilbung'un yüksek Ren vadisindeki hazineyi nasıl elde ettiğini ve daha sonra kardeşi Niblung tarafından nasıl öldürüldüğünü anlatır. Bu Nibelung, kırmızı gözlü kıvrılmış bir yılan şeklindeki sihirli bir yüzüğe sahiptir. Bu yüzük ona, kız kardeşiyle evlenmek isteyen, yılan kılığına giren bir prens olan Gunthwurm tarafından sunulmuştur. *Edda*'lara göre bu yüzük, Loki'nin cüce Andvari'den aldığı ve Siegfried'in nişan hediyesi olarak Brunhild'e verdiği yüzüktür. Yüzük, daha sonra olan tüm felaketlerin sebebidir. (bkz. W.Jordan'ın *Sigfridsaga*'sı ve 10. dipnot)

Zayıf sesi izin verdiği ölçüde Niblung cevapladı; "Babamız, ilk çağlardan beri bu ülkenin hükümdarı ve sis efendisiydi. Bu ülkede birçok kalesi, soylu sarayları ve emrinde hazır on bin cesur savaşçısı vardı. Troller, esmer dağ cinleri ve dumanlı dorukların devleri onun köleleri idi. Fakat o Nibelung ülkesine hükmetmekten daha fazlasını yaptı. Yılda iki kez denizi aşarak Ren vadilerinde dolaşmaya veya nemli ovalarda gezmeye giderdi. Bazen de eve zengin ganimetlerle dönerdi. Dediğimiz gibi, onları nasıl elde ettiği çok açık değil. İnsanlar onun canavar Fafnir'in gözetlediği Andvari'nin hazinesi olduğunu söylüyor. Canavarı öldüren kahraman onu toplamış olan esmer elflerin tekrar almaları için bırakmış, çünkü Andvari onu lanetlediği için birisi onun sahiplenene ve lanete yakalanma riskini alana dek hazineye hiç kimse dokunmamış. İşte, babamız bu hazineyi sahiplendi. Cüce Alberich hazineyi babam için korumayı üstlenmişti. O, bu mağaralarda yaşayan on bin elfin ve çevrede gördüğünüz dağ zirvelerinde duran yirmi devin de yardımıyla babam yaşadığı süreçte hazineyi sadakatle korudu. Ama babam ölünce, biz, kölelerimizle gidip onu mağaradan aldık ve bu yere yaydık. Ve işte uzun süredir onu gözetliyor ve eşit şekilde paylaşmaya çalışıyoruz. Ama bir türlü anlaşılamıyoruz."

Siegfried, "Peki eğer ben onu sizin için bölersem bana ne vereceksiniz?" diye sordu.

Prensler de, "Siz ne istediğinizi söyleyin." diye yanıtladılar.

"Parıldayan yığın üzerindeki kılıcı veriniz." dedi Siegfried.

Sonra, Niblung kılıcı ona verdi ve ona şöyle dedi; "Bu kılıcı memnuniyetle verimiz. Bu, babamızın güney ülkesinden getirdiği değersiz bir kılıç. Babamızın bu kılıcı da İşıldayan Fundalıkta Fafnir'in öldürüldüğü çukurun içinde bulduğunu söylüyorlar. Bazıları bu kılıcın Fafnir'in öz kardeşi Regin tarafından dövüldüğünü

söylüyor. Fakat gerçekten öyle mi, bilmiyorum. Her neyse, bizim işimize yaramaz. Çünkü ne zaman onu kullanmaya kalktıysak hep bize karşı geldi."

Siegfried kılıcı aldı. Bu onun uzun zamandır kayıp olan Balmung'uydu.

Siegfried hazineyi paylaşırma işine hemen başladı. İki kardeş açlıktan ve uykusuzluktan öyle bitkin düşmüşlerdi ki kafalarını güçlkle kaldırdılar ve onu doyumsuz ve endişeli gözlerle izlediler. Önce, bir parça altını Niblung'un tarafına koydu Siegfried. Sonra da aynı değerdeki diğer bir parçayı da Schilbung'un tarafına koydu. Ve bunu defalarca yaptı; ta ki altınlar bitene kadar. Sonra aynı şekilde, diğer değerli taşları da paylaştırdı. Kardeşler çok mutluydular. Parlayan hazinelerini kucakladılar ve Siegfried'e iyiliği ve doğruluğu için teşekkür ettiler. Fakat iki kardeşe de düşmeyen tek bir şey kalmıştı. Bu, kuyruğu ağzında, kıvrılmış, soğuk ve parlak kırmızı gözlü biryılan şeklindeki nadir işçiliğe sahip bir yüzüktü.

Siegfried, "Buyüzüğüne yapayım?" diye sordu.

Niblung, "Bana verin!" diye bağırdı.

Schilbung da, "Hayır, bana verin!" dedi.

İkisi de onu Siegfried'in elinden kapmaya çalıştı.

Fakat bu çaba onları fazlasıyla yormuştu. O yüzden kolları aciz bir şekilde iki yanlarına düştü. Ayakları kaydı ve güçleri daha fazlasına yetmedi. İkisi de kendi hazine yığınının üzerine bitkin bir halde düştüler.

Kollarıyla hazinesini kavramaya çalışan Niblung, "Benim sevgili altınlarım!" diye mırıldandı. "Siz benimsiniz, sadece benim! Kimse sizi benden alamaz. Buradasınız ve burada kalacaksınız. Benim sevgili altınlarım!" Sonra, açlık çeken bedeninde kalmış

son yaşam kıvılcımını zorlayarak, Siegfried'e, "Yüzüğü bana verin, verin diyorum!" diye bağırdı.

Sonra sarıldığı altınlarını daha da sıkı bağına bastı. İnce parmaklarını parlak sarı yığına daldırdı. Soluk dudaklarını soğuk ve hissiz metallere bastırdı. Baygın bir halde, "Benim sevgili altınlarım!" diye fısıldadı ve öldü.

Schilbung ise, "Benim değerli taşlarım!" diye kekeleydi ve şöyle devam etti; "Ne kadar da güzelsiniz! Benimsiniz, hepiniz benimsiniz. Sizi güvende tutacağım. Gelin benim parlak gözlü güzeliklerim! Benim dışımda kimse size dokunmayacak. Siz benimsiniz, benim, benim!" Deliler gibi söylendi ve güldü. Sert taşları öptü ve onları göğsünde saklamaya çalıştı. Fakat elleri titriyor ve gözleri kararıyordu. Kara cücelerin onun hazinesi için gürültü yaptıklarını duyduğunu sandı. Hızla fırladı, çılgılık attı ve ışıldayan taşların üzerine cansız düştü.

Tüm bu olanlar garip ve üzücüydü. Bir yanda sonsuz zenginlik, diğer tarafta sefil bir ölüm. Sarı altın ve parlak elmaslardan oluşan iki öbek ve yanlarında uzanan zayıf ve açlıktan ölmüş iki beden. Bazı hikâyelerde, kardeşlerin aptal kavgaları ve açgözlülüklerine kızdığı için onları Siegfried'in öldürdüğü anlatılır. ⁽¹⁹⁾ Fakat ben öyle düşünmek istemiyorum. Onları öldüren Siegfried değil, altınları.

(19) "...İyi kahraman Siegfried
Bitirmeyi başaramadı, uzun süren görevini,
Bu uyandırdı onların öfkeli hallerini,
Bırakılmadı ihtiyacı olan bölünmemiş hazine
Öfkeli iki kral saldırdı maiyetiyle:
Ama Siegfried kavradı keskin Balmung'u
Buydu ismi babasının kılıcının
Ve aldı ülkelerini ve ışıldayan, değerli hazineyi"

Kahraman kederle, "Altınlar! Altınlar!" diye bağırdı. "Siz ke-sinlikle orta dünyanın lanetisiniz. Siz insanların felaketisiniz. Ama yeni dünyanın aydınlık bahar zamanı geldiğinde ve Balder, şanıyla hüküm sürdüğünde, lanet sizden alınacak ve sarı parlaklığınız saflığın ve ebedi bolluğun sembolü olacak. Sonra siz de insan ır-kına lütuf, tanrılara da değerli bir oyuncak olacaksınız."

Siegfried'in düşünmek ve konuşmak için çok vakti yoktu. Dağ yamacında garip bir ses duydu. Doruklarda nöbet tutan on iki kocaman dev efendilerinin intikamını almak ve bu davetsiz misa-firi Nibelung ülkesinden çıkarmak için koşa koşa geliyorlardı. Siegfried onların saldırılarını beklemedi ve asil atı Greyfell'e binerek, elinde kılıcı Balmung'la, korkunç tehditler savurarak ve kükreyerek ona doğru gelen düşmanlarıyla karşılaşmaya gitti. Greyfell'in yelesinden çıkan ışınlar, gün ışığına alışık olmayan devlerin gözlerini kamaştırdı. Tedirgin bir şekilde duraksadılar ve sonra ilerlemeye devam ettiler. Yollarındaki her ağacı ve her kayayı düşmanları sanıyorlar ve korkuları yüzünden önlerinde bir kalabalık olduğu hissine kapılıyorlardı. Siz hiç bir yaz günü güne-şin parlak ışıklarıyla dağılan karanlık ve korkunç fırtına bulutları gördünüz mü? İşte, Siegfried'in düşmanları da aynı bu şekilde dağıldı. Hepsi kalın sopasını düşürdü ve ne yapacaklarını bile-mez bir halde şaşkın ve titrek kalakaldılar. Siegfried hepsine ona sadakatle hizmet edeceklerine dair yemin ettirdi ve sonra karla kaplı dağ zirvelerinde gözcülük yapmaya geri gönderdi.

Şimdi de başka bir tehlike ortaya çıkmıştı. Nibelung hazinesini koruyan esmer elflerin efendisi cüce Alberich, mağarasından çıkmış ve iki prensin hazinelerinin yanında ölü yattığını görmüştü. Prensleri Siegfried'in öldürdüğünü sandı. Devlerin dağ zirvelerine geri yollandığını görünce, küçük gümüş bir boruyu dudaklarına götürdü ve tiz bir ses çıkardı. Böylece, binlerce küçük kahverengi

elf kayaların altından, yamaçtaki kuytulardan, yarıklardan, çatlaklardan, derin mağaralardan ve dar boğazlardan çıkıp geldi. Elfler efendilerinin çağrısına koşuyorlardı. Alberich'in emriyle savaş çizgisi oluşturdular, hazinenin ve ölü prenslerin etrafında sıraya geçtiler. Küçük altın kalkanları ve sivri uçlu mızrakları, bir Ren çayırındaki uzun ot yaprakları kadar kalındı. Siegfried onları görünce memnun oldu ve biraz da şaşırdı; çünkü daha önce hiç cücelerden oluşan böyle bir savaşçı ordu görmemişti.

Durup onlara bakarken, elfler aniden sessizleşti. Siegfried, Alberich'in artık onların başında olmadığını fark etti. Garip bir şekilde gözden kaybolmuştu.

Kahraman, "Alberich!" diye bağırdı. "Aslında kurnazsın. Senin hilelerini duymuştum. Seni görünmez yapan ve on iki adam gücündeki, karanlık ve sihirli pelerinini giymişsin. Haydi gel, cesur cüce!"

Konuşmasını henüz bitirmişti ki onu eyerinden düşüren ve Greyfell'i korkudan ileri fırlatan bir sarsıntı hissetti. Sonra, Siegfried hızla attan indi ve görünmez cücenin ikinci saldırısını tetikte bekledi. Alberich'in onu gafil avlamak istediği belliydi, çünkü yirmi dakika mutlak bir sessizlik içinde geçmişti. Sonra, Siegfried'in yüzüne sert bir rüzgâr esti. Sonra ikinci bir esinti daha hissetti. Fakat aşağıya doğru hızlı bir el hareketiyle cesur elf kralını yakaladı. Üzerinden sihirli pelerini çekti ve kurtulmak için boşuna çabalayan elfi sıkıca tutarak kaldırdı.

"Alberich!" diye bağırdı. "Şimdi biliyorum ki kurnazsın. Ama sihirli pelerini kendim için almalıyım. Özgürlüğün için bana ne vereceksin?"

Alberich alçakgönüllülükle, "Değerli prens, siz, beni âdil bir şekilde savaşta yendiniz ve ben sizin esiriniz oldum." diye yanıt-

ladı onu. "Ben ve bana ait olan her şey, aynı zamanda da bu hazine hakkıyla sizindir. Biz size aidiz ve size itaat edeceğiz."

"Yemin et!" dedi Siegfried. "Yemin et ki yaşayabilesin ve benim hazinemini koruyucusu olabilesin."

Alberich kendi elf ordusuna bir işaret yaptı ve bu işaretle her mızrağın ucu aşağıya döndü. Her küçük kalkan yere atıldı. Efendilerinin yaptığı gibi, on bin küçük savaşçı yere diz çöktü ve Siegfried'in haklı efendileri, Nibelung ülkesinin hükümdarı ve Andvari'nin hazinesinin sahibi olduğunu kabul ettiler.

Sonra elfler, Alberich'in emirleriyle, hazineyi mağaraya geri taşıdılar ve orada hazineyi sadakatle gözetleyip ona bekçilik ettiler. Açlıktan ölmüş iki prensin bedenini sisle örtülü dağ zirvesine gömdüler. Ülkedeki bütün kalelere Siegfried'in, zekâsı ve gücü sayesinde Nibelung ülkesinin gerçek kralı ve efendisi olduğunu ilan eden haberciler gönderildi. Daha sonra prens parıldayan Greyfell'in üzerinde köyden köye dolaştı ve önceden gölgelerle kaplı ve durumundan hoşnut olmayan yerlere gülücükler ve gün ışığı dağıttı. Nibelung halkı onu gittiği her yerde sevinç çığlıkları, müzik ve dansla karşıladı. On bin savaşçı ve birçok asil kont onu karşılamaya geldi ve ona bağlılık yemini etti. Onun kahraman ruhundaki saf aydınlık ve Greyfell'in yelesinden çıkan umut ve inanç yayan gün ışığı uzun zamandır ülkeyi karartan sis ve buhar perdesini kaldırdı, onun yerine yazın neşeli sıcaklığı ve muhteşem gün ışığını getirdi.

VIII. MACERA SIEGFRIED'İ KARŞILAMA

Günlerden bir gün Santen kalesinde garip bir gürültü ve karmaşa vardı. Herkes amaçsızca koşturuyordu ve kimsene yapacağını bilmiyor gibiydi. Her tarafta bitmek bilmeyen fısıltılar, aceleci işaretler ve yüksek sesli emirler duyuluyordu. Şövalyeler ve savaşçılar zırhlarını giymek, kılıç ve başlıklarını takmakla meşgullerdi. Bilge Kral Siegmund konsey salonunda oturuyordu. Krallığın ileri gelenleri onun etrafındaydı. Hepsinin akli korkuyla değilse de, şüpheyile doluydu.

Eskiden sessiz olan böyle eski bir kalede büyük bir kargaşaya neden olan ne olabilirdi? Bütün Ren ülkesindeki en bilge kralın aklını karıştıran neydi? Olay şuydu; beyaz yelkenli yüz gemiden oluşan garip bir filonun kıyıya demirlediği, on bin savaşçıdan oluşan bir ordunun karaya çıktığı ve Santen'e doğru yürümeye hazırlandıkları haberini getiren bir elçi deniz kıyısından yeni gelmişti. Daha önce hiç kimse böyle büyük bir filo duymamıştı. Yabancıların kim olduğunu, nereden geldiklerini, barışsever bir kralın ülkesine izin almadan neden geldiklerini kimse bilmiyordu.

Haberler tüm ülkede hızla yayıldı. Her bölgeden insanlar kalenin sığınağına geliyordu. Sığırları ve mallarıyla gelen şehirliler aceleyle kalenin duvarlarını aşip içeriye girmeye çalışıyorlardı.

Surlardaki nöbetçiler tedirgin bir şekilde ileri geri yürüyorlar ve duvarlara yaklaşan her yabancıyı dikkatli gözlerle inceliyorlardı. Bekçiler, düşmanı yaklaşıp yaklaşmaz görmek için gözlerini son noktaya kadar zorlayan gözcüden ilk sinyali alır almaz asma köprüyü kaldırmak ve kapıyı kapatmak için hazır bekliyorlardı.

Santen'le deniz arasındaki çayırları yoğun bir sis kaplamıştı. Şehrin kapılarının ötesinde hiçbir şey görünmüyordu. On bin tuhaf savaşçı kaleden sadece yarım fersah uzakta olabilirdi, fakat en keskin gözlü kartal bile onları göremezdi.

Birdenbire, bir at toynağının tıkırtısı işitildi. Koyu sis yerden yükseldi ve büyük bir bulut gibi gökyüzüne doğru toplandı. Sonra az önce sisin olduğu yerde tuhaf ışık parlamaları görüldü.

Nöbetçilerden biri, "Geliyorlar!" diye bağırdı. "Kalkanlarının ve mızraklarının parlaklığını görebiliyorum!"

Yukarıdaki kuledeki gözcü, yerinden, "Hayır!" dedi. "Ben sadece bir tane adam görüyorum. Rüzgâr hızıyla geliyor ve onu taşıyan atın yelesinden ışınlar çıkıyor."

Asma köprü alelacele kaldırıldı. Ağır kapılar hızla kapatıldı ve sürgülerle bağlandı. Kaledeki her erkek, hisarı yaşamları pahasına savunmaya hazır yerlerindeydi. Kısa süre içinde at ve sürücüsü yaklaştı. Onlara bakan herkesin kahramanın zırhının altın parlaklığından ve atın yelesinden çıkan ışınlar yüzünden gözleri kamaştı. Bazıları şöyle fısıldadı;

"Böyle, krallara yaraşır görkemle gelen bir insan olamaz. Bu ya yolculuklarından birine çıkmış Odin'dir ya da Parlayan Balder yeryüzüne tekrar gelmiştir."

Yabancı, hendeğin dış kenarında durunca nöbetçiler kim olduğunu sordular,

"Santen'e davetsiz ve habersiz gelen de kim?"

Yabancı, "Gelmeye hakkı olan biri." diye yanıt verdi. "Ben Siegfried'im. Babam iyi Siegmund ve annem kibar Sigelind'i görmeye geldim."

O gerçekten Siegfried'di. Büyük filosu ve en soylu savaşçılarıyla Nibelung ülkesindeki krallığından, çocukluğunun geçtiği evi bir kez daha görmek ve sevgi dolu anne babasının kalplerini bir süreliğine neşelendirmek için gelmişti. Pek çok kahramanlık yaptığı ve akıllıca hüküm sürdüğü için, şimdi Siegmund'ın oğlu olarak anılacak ve eski kahramanlarla akraba olduğunu ilan edecek kadar önemli biri olduğunu hissediyordu.

Kalenin duvarları önünde duran kişinin, uzun yıllar önce oradan ayrılmış ve hakkında muhteşem hikâyeler anlatılan genç prens olduğundan emin olunur olunmaz asma köprü hızla indirildi ve büyük kapılar sonuna kadar açıldı. Dönüşü uzun zamandır beklenen Siegfried bir kere daha babasının salonlarındaydı. Kaleye hakim olan korku ve karmaşa yerini mutluluk ve neşeye bıraktı. Bütün Santen halkı geri dönmüş kahramanı alkışlarla selamladı ve coşkuyla karşıladı. Bütün dünyada Siegmund ve Sigelind'den daha mutlu olan hiç kimse yoktu.

Ertesi gün on bir Nibelung savaşçısı Santen'e geldi ve Siegmund onlar için büyük bir ziyafet verdi. Onları oğlunun sadık köleleri olarak, krallara yaraşır bir şekilde ağırladı. Siegfried onlara hediyeler verdi ve onları donanma ile birlikte Nibelung ülkesine geri yolladı, çünkü kendisi bir süre daha babası ve annesi ile Santen'de kalmayı düşünüyordu.

Hasat toplandığında, meyveler mora ve altın rengine döndüğünde, açık sonbahar göğünde dolunay belirdiğinde, Siegfried için neşeli bir eğlence düzenlendi. Aşağı düzlükte yaşayan zengin, fakir, üst sınıf, alt sınıf herkes şölene çağrıldı. Yedi gün boyunca, Siegmund'ın salonlarında sadece dizginlenemeyen bir coşku

hüküm sürdü. Her yerde müzik ve kahkaha sesleri vardı. O an, hastalık, fakirlik ve acı unutulmuştu. Şehirden uzakta olmayan ovada sahte bir savaş canlandırıldı. Genç erkekler güç ve yetenekleriyle birbirleriyle yarıştılar. Daha önce Santen'de hiç o kadar çok güzel kız ve cesur erkek görülmemişti. Eğlence ve ziyafet saati sona yaklaştığında, Siegmund bütün konuklarını bir araya topladı ve her birine bayram elbisesi, süslü koşum takımı gibi şık hediyeler verdi. Kraliçe Sigelind de fakirlere sınırsız altın dağıttı ve birçok hayır duası aldı. Sonunda herkes tasasız bir kalp ve mutlu yüzlerle evine döndü. ⁽²⁰⁾

Sonbahar günleri hızla geçiyordu. Siegfried babasının salonlarındaki hareketsiz ve boş hayattan sıkılmaya başlamıştı. Ahır-daki Greyfell de açık, taze havayı özlemişti. Yeleşi de tüm parlaklığını yitirmişti. Siegmund oğlunun ne kadar huzursuz olduğunu görünce, ona şöyle dedi;

"Siegfried, ben yaşlandım ve güçsüzleştim. Artık gençlik günlerimdeki güce sahip değilim. Krallığımın başına daha genç bir hükümdar geçerse iyi olacak. Yalvarırım, tacımı al ve beni krallıkla ilgili kaygılardan kurtar."

Fakat Siegfried bu teklife kulak asmadı. Kendisinin Nibelung krallığı olduğunu ve babası hâlâ hayattayken asla onun tahtına geçmeyeceğini söyledi. Annesinin hoş arkadaşlığını sevmesine ve babasının bilge öğütlerini dinlemekten zevk duymasına rağmen, harekete olan özlemi ve tatmin olmayan huzursuzluğu günden güne arttı. Sonunda şöyle dedi;

(20) Siegfried'in Eve Varışı

Nibelungen Destanı'nda bu bize kahramanın tanıştırıldığı ilk bölümdür. Siegfried'in erkeklige girişi onuruna bir eğlence düzenlenir. O zaman olduğunu düşündüğümüz şey, o şiirdeki ikinci maceranın konusunu oluşturur.

"Tekrar buradan uzağa gideceğim. Belki düzeltilecek başka bir yanlış veya kazanılacak başka bir krallık bulabilirim. Uzun zaman önce, altın çağda akrabalarımın denizden ve karadan ilerleyip sonunda kaderleriyle karşılaşmaları da böyle oldu. Onlar evde oturan veya bulundukları yere kök salan kişiler değillerdi. Dünya onların bitmez tükenmez yeriye ve insanların kalplerini mutlulukla doldurdular."

Annesi ve babası bunu duyunca, onlarla birlikte kalması için onu zorlamadılar. Çünkü bunun, kafesteki bir kuşu güneş ışığından uzak tutmaktan daha zalimce olduğunu biliyorlardı.

"O halde Burgonya'ya gitme." dedi babası. "O ülkenin kralları bize karşı dost değiller ve sana zarar verebilirler. Kralların akrabası ve savaşçıların komutanı Hagen yaşlı ve kurnazdır ve kendisinden daha büyük bir kahramana katlanamaz."

Siegfried güldü ve "Burgonya ülkesine gitmem gerektiğini gösteren en iyi neden de işte budur." dedi.

Babası, "O halde benim savaşçılarımdan on binini al." dedi. "Kendini o ülkenin efendisi yap."

Siegfried, "Hayır, hayır!" diye bağırdı. "Bana bir krallık yeter. Tüm istediğim sadece kendi Nibelung ülkemdir. Burada da benimle olan on iki Nibelung şövalyemi alacağım. Dünyayı, onun güzelliklerini tanımaya ve insanların işlerini görmeye gideceğiz. Sonra yorulunca da, denizi geçip, Nibelung evimize gideceğiz."

IX. MACERA

BURGONYA ÜLKESİNE YOLCULUK

Siegfried yola çıkmadan birkaç gün önce, kraliçe ve evdeki tüm kadınlar iğnelerini kullanarak prensle değerli yoldaşları için gösterişli giysiler diktiler. Sonunda ayrılma vakti geldi. Kalenin bütün sakinleri kahramanlara Tanrının hızını dilemek için kalenin kapısına geldiler. Siegfried asil atı Greyfell'e bindi ve sağlam kılıcı Balmung'u yanına astı. Nibelung şövalyeleri de kırmızı eyerli, altınla süslenmiş koşum takımları olan asil atlarına bindiler. Parıldayan miğferlerine, cilalı kalkanlarına ve parlak çelik zırhlarına, soylu hareketleri ve yiğitlikleri de eklenince, ortaya Santen'de daha önce hiç kimsenin görmediği ve bundan sonra da göremeyeceği bir güzellik ve güç resmi çıktı.

"Sakın Burgonya'ya gitme." Bunlar Siegmund'un veda sözleriydi.

Genç adam şehirden çıkıp uzakta gözden kaybolurken, onları uğurlamaya gelen herkes için için ağladı.

"Sakın Burgonya'ya gitme!" Babasının bu sözleri hâlâ Siegfried'in kulaklarındaydı. Atını güneybatıya çevirdi. Düzlüklerden ve mısırın yeni toplandığı tarlalardan geçtiler. Gece sessiz ve sıcak bir yerde, açık havada uyudular. Böylece günlerce yolculuk ettiler. Ovalar çoktan arkalarında kalmıştı ve Burgonya ise hâlâ

onlara uzaktı. Daha sonra göğe değiyormuş gibi görünen dağlarla ve yüksek tepelerle çevrili bir yere geldiler. Kayalıklar ve doruklar karla kaplıydı. Vadilerde ve devlerin elleriyle açtığı boğazlarda tüm yaz boyunca buz erimiyordu. Nehirlerin başlangıç yerleri burasıydı. Mor üzümlerin ve ılıman iklim meyvelerinin yetiştiği yer burasıydı, çünkü güneş vadileri ve düzlükleri ısıtırdı ve toprak da çok verimliydi. Bu dağların, devler ülkesi Jotunheim'ın soğuk bölgeleriyle alevler içindeki ülke Muspelheim'ın parlak bahçelerinin tam ortasında kaldığı ve çağlar önce bu yerin, bir kısmı dünyayı buzla ve de diğer bir kısmı da ateşle yönetmek isteyen devlerin savaşlarına sahne olduğu söyleniyordu. Sarp yamaçlara kazılmış tek tük mağaralar vardı ve onlardan daha yüksekte, yarıya kadar külle kaplı büyük çukurlar vardı. Söylendiğine göre, cüce halkının güçlü olduğu zamanlarda demir ocakları buralarda bulunurdu.

Siegfried bu yerde çok fazla kalmadı. Aklında Nibelung Ülkesi ve onun dönüşünü bekleyen sadık insanları vardı. Sonra kahramanlar atlarını çevirdi ve geriye, kuzeye doğru sürmeye başladılar. Kış bitip de bahar hızla geldiği için yeşile bürünmeye başlayan ormanların kenarından, çimlerin yeniden belirlediği çayırlardan, dağların ve tepelerin arasından kıvrılan Ren Nehri'ni izlediler. Ren vadisini geçtikten sonra Kral Gunther'in kalesi karşısına çıktı ve Burgonya ülkesine girdiklerini fark ettiler. O anda Siegfried babasının sözlerini hatırladı.

"Sakin Burgonya'ya gitme!"

Fakat artık geri dönmek için çok geçti. Burgonya krallarıyla birkaç gün geçirmeye karar vermişlerdi. Şehrin etrafındaki çayırlardan, şirin çiftliklerden ve Ren ülkesinin eşsiz prensesi Kriemhild'e ait olduğu söylenen muhteşem bir gül bahçesinden geçtiler. Sonunda kale kapısına vardılar. Davranışları öyle asildi ki onları

karşılama bir şövalye birliği geldi ve gelenek olduğu için, onların atlarını ve kalkanlarını almayı teklif ettiler. Fakat Siegfried, hemen Kral Gunther ve kardeşlerini görmeleri gerektiğini söyledi. Ziyaretlerinin de çok uzun sürmeyeceği için atları ve kalkanlarını bırakmalarına gerek olmadığını da ekledi. Onlara yol gösterenleri takip ettiler. Büyük bir kapıdan girip açık bir avluya geldiler ve saray pencerelerinin altında durdular.

Krallar Gunther, Gernot, Giselher ve küçük kız kardeşleri Kriemhild onlara bakıyor ve bu asil yabancıların kim olduklarına dair tahminler yürütüyorlardı. Kalenin sakinlerinden bazıları kapı ve pencerelerde duruyor, bazıları da meraklı gruplar halinde bahçede toplanmış, ağızları açık on üç kahramanın asil tavırlarına ve gösterişli zırhlarına bakıyorlardı. Fakat çoğunun gözleri Siegfried ve harika atı Greyfell'e çevriliydi. Bazı şövalyeler onun Odin, bazıları da Ren ülkesinde gezintiye çıkmış gök gürleten Thor olduğunu fısıldıyorlardı. Fakat diğerleri Thor'un ata binerken hiç görülmediğini ve süt beyaz atın üzerindeki gencin ihtiyar Odin gibi küçük olduğunu söylüyorlardı. Saray pencerelerinden kahramanlara bakan kadınlar ise bu adamın Breidablik'teki evinden, insanların kalplerine ve yaşamlarına, mutluluk ve gün ışığı solumak için gelmiş olan Parlayan Balder'den başkası olamayacağını söylediler.

Burgonya'nın kalbine böyle cesurca gelen kahramanın kim olduğunu kalede sadece bir kişi biliyordu. O da kralların amcası ve tüm Ren ülkesindeki en cesur savaşçı olan Hagen'di. Küçük kalabalığa somurtarak ve sinirle baktı. İsmi ve ünü tüm dünyaca bilinen bu genci kurnazlıkla nasıl yeneceğini ve onu nasıl üzeceğini kafasında hemen planladı. Çünkü kötü aklı karanlık işleri seviyor ve saf, iyi şeylerden nefret ediyordu. Yandaki daha yüksek bir pencerede Ren'in eşsiz güzeli Kriemhild vardı. Fakat kızın

yüzündeki mutlutebessüm, onun acımasız yüzündeki sert bakıştan ne kadar farklıysa, kızın düşüncüleri de onunkilerden o kadar farklıydı. Bazen gökte karanlık bir fırtına bulutu ile sakin güzelliğiyle muhteşem bir ay yan yana gelince, nasıl bu yakınlık birini daha da güzel, diğerini daha da korkunç gösteriyorsa, Hagen'in yanında duran Kriemhild de öyle görünüyordu.

"Sevgili amcacığım." dedi Kriemhild. "Parlayan Balder'in yeryüzüne tekrar geldiğini düşünüyorsunuz, öyle değil mi?"

"Tanrılar yeryüzünü unuttular." diye yanıtladı onu Hagen sert bir tonla. "Fakat o gerçekten Balder ise, şüphesiz onu başka bir ökseotu dalıyla Hela'ya geri yollayacak başka bir yaman okçu bulmalıyız."

Kriemhild ciddiyetle, "Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu.

Fakat yaşlı Hagen cevap vermedi. Sessizce odadan çıktı ve kızı annesi iyi Ute'yle yalnız bıraktı.

Kriemhild, "Hagen amca garip sözleriyle ne demek istiyor? Neden öyle sinirli ve kızgın görünüyor?" diye sordu.

Kraliçe annesi, "Gerçekten bilmiyorum." diye yanıtladı. "Onun davranışları karanlıktır ve o çok kurnazdır. Onun yüzünden evimize kötülüğün gelmesinden korkuyorum."

Bu sırada, krallar ve komutanları tanımadıkları konuklarını karşılamaya avluya çıkmışlardı. Gunther yabancıları çok kibar bir şekilde karşıladı. Nazikçe neden geldiklerini ve ne istediklerini sordu.

Siegfried, "Dünyanın en cesur ve en gururlu birçok şövalye ve kahramanının bu ülkede yaşadığını duydum." diye yanıtladı. "Ben de bir şövalyeyim ve bir gün, eğer buna layık olabilirim, ben de bir kral olacağım. Fakat ülkeyi ve halkı yönetmek için, öncelikle bunu hak etmeliyim. Bu nedenle buraya geldim. Eğer gerçekten

bütün dünyanın söylediği kadar cesursanız, bizimle çayıra gelin ve erkek erkeğe dövüşelim. Kazanan, iki ülkeye de hükmetsin. Sizinkilere karşı kendi canlarımızı ve krallığımızı ortaya koyuyoruz."

Kral Gunther ve kardeşleri bu beklenmedik konuşmaya şaşırdılar.

"Bu yolla değerinizi ispat edemezsiniz!" dediler. "Ne sizin, ne de bizim birbirimizle savaşmak için bir nedenimiz yok. Öyleyse neden birbirimizin kanını dökelim?"

Siegfried onunla savaşmaları için tekrar ısraretti, fakat onlar da açıkça reddettiler. Ve Gernot şöyle dedi;

"Burgonya kralları onların olmayan bir ülkeyi yönetmeyi hiçbir zaman istemediler. En iyi kahramanlarının kanı pahasına toprak elde etmeye kalkışmadılar. Asla gereksiz savaşlarda yer almadılar. Burgonya'daki iyi insanlar geniş topraklardan daha değerlidir. Bir diğerini kazanmak için, elimizdekini riske atmayacağız. Hayır, savaşmayacağız. Sizi dostlarımız ve konuklarımız olarak içtenlikle selamlıyoruz."

Siegfried ve yoldaşlarının atlarından inmeleri ve âdetleri olduğu üzere yabacılar için düzenlenen eğlenceye katılmaları için diğerleri de ısrar etti. Sonunda Siegfried kibar ricalarına karşı koyamadı ve Greyfell'den indi. Kral Gunther'in elini sıkarak kendisini tanıttı. Tüm ülke ve kalede büyük bir şenlik yapıldı. Siegfried ve Nibelung şövalyeleri için en ihtişamlı odalar ayrıldı. Hemen bir ziyafet hazırlandı. Yabancıların Burgonya'nın krallara yaraşır salonlarında iyi ağırlanmaları için hiçbir zahmetten kaçınılmadı. Fakat karanlık yüzlü, şeytan gözlü Hagen odasında yalnız ve sessiz oturuyor ve zamanını bekliyordu.

X. MACERA KRIEMHILD'İN RÜYASI

Ertesi sabah erkenden, güneş epey yükselmişken, eşsiz Kriemhild gül bahçesinin tatlı kokulu çardağında yalnız başına yürüyordu. Güllerin ve dikenlerinin üzerinde hâlâ çiğ taneleri vardı. Yabani kuşlar yeni doğan gün için "hoş geldin" şarkılarını söylüyorlardı. Her şey genç kızın kalbini neşelendirmek için, en güzel renklerine bürünmüş, en tatlı seslerini çıkarıyor gibi görünüyordu. Fakat Kriemhild mutlu değildi. Yüzünde, sabahın güzelliğinin ve müziğinin kovamadığı bir gölge ve gözlerinde üzüntü vardı.

Onunla karşılaşan annesi Ute, "Kızım seni böyle sıkın da nedir?" diye sordu. "Kalbin kaygılarla ağırlaşmış gibi, neden böyle üzgünsün? Biri kötü bir şey mi söyledi, yoksa seni üzen bir şey mi oldu?"

"Hayır, sevgili anneciğim!" dedi Kriemhild. "Beni üzen aptal bir rüyadan başka bir şey değil. Onu bir türlü unutamıyorum."

"Rüyayı anlat bana. Belki Normların senin için yazdığı bir şeyi gösteriyordur." dedi annesi.

Kriemhild anlattı; "Rüyamda doğu kulesindeki yüksek bir pencerede oturuyordum. Güneş gökte parlıyordu. Hava yumu-

şak ve sıcaktı. O anın güzelliği ve mutluluğundan başka bir şey düşünmüyordum. Sonra, uzakta, kuzeyde bir şahinin uçtuğunu gördüm. Önce, gökte siyah bir benek gibi görünüyordu, fakat sonra hızla yaklaştı ve açık pencereden içeriye girdi. Onu kollarıma aldım. Öyle güçlü ve güzeldi ki! Kanatları mor ve altın rengiydi. Gözleri güneş kadar parlaktı. Onun muhteşem bir hediye olduğunu düşündüm, Bileğimde tutuyor ve ona güzel sözler söylüyordum ki aniden gökyüzünden gelen iki kartal pencereye atıldılar ve onu benden alarak gözlerimin önünde parçaladılar. Sonra da benim acıma güldüler."

Kraliçe Ute, "Rüyanın açıklaması çok kolay." dedi. "Kuzeyden güçlü bir kral gelecek. Seni arayacak, seni sevecek ve seninle evlenecek. Kalbin mutlulukla coşacak. Rüyandaki iki kartal da onu öldürecek olan düşmanlar. Fakat kim olabileceklerini ve nerden geleceklerini sadece Nornlar bilir."

Kriemhild devam etti, "Sonra uyudum ve tekrar rüya gördüm. Bu kez bir çayırda oturuyordum. Yanıma üç kadın geldi. Daha önce hiç görmediğim kadar güzel bir örgü ördüler. Sonra bana öyle geldi ki, ilk örgüye çapraz olan başka bir örgü daha ördüler. Bu da güzellikte diğerinden hiç de aşağı değildi. Sonra kumaşları ören kadınlar, 'Yeter!' diye bağırdılar. Ve açık beyaz tenli bir kol uzandı, eşsiz örgüleri yakaladı ve onları parçalara ayırdı. Sonra gökyüzü bulutlarla kaplandı ve gök gürlemeye, şimşekler çakmaya başladı. Kızıl alevler parladı ve kızgın kurtlar etrafımda uludu. Sonra da uyandım."

Kraliçe Ute, "Bu rüya benim anlayamayacağım kadar zor." dedi. "Sadece şunu söyleyebilirim; belirsiz bir gelecekte başka birinin kader örgüsü seninkiyle kesişecek. Ama bu olacak şeyler yüzünden kendini üzme. Güneş senin neşelenmen ve endişe-

lenmemen için parlayacak, kuşlar ötecek, çiçekler tatlı tatlı kokacak. Nomların ördüğü örülmüştür, sökülemez." (21)

(21) Kriemhild'in Rüyası

Bu, *Nibelungen Destanı*'nın ilk bölümünün konusunu oluşturur. Auber Forestier şöyle diyor; "Kriemhild'in rüyasındaki kartallar, kendilerini kartala dönüştürmeyi alışkanlık haline getirmiş olan kış devleridir. Oysa saf tanrılar, genellikle şahin şeklini alırlar."

XI. MACERA BAHARIN GELİŞİ

Siegfried Gunther'in kalesine geldiğinde sadece birkaç gün kalmayı düşünüyordu. Fakat kral ve kardeşleri onurlu konukları için her şeyi öyle hoş bir hale getirmişlerdi ki farkında olmadan haftalar geçmişti. Ve kahraman hâlâ Burgonya'daydı.

Bahar neredeyse gelmiş, nisan yağmurları yerini mayısın sıcak ve hoş havasına bırakmıştı. Genç erkek ve kızlar, âdetleri olduğundan, mayıs oyunları için hazırlanıyorlardı. Siegfried ve şövalyelerinin de bu eğlencede yer almaları istendi.

Nanna'nın halısı dedikleri, dişbudak ve karaağaçların gölgesi altındaki düz çimlerde, Eski Kış, birkaç adamıyla duruyordu. Bunların üzerinde yılın ılık mevsimini simgeleyen mat gri giysiler vardı ve kuru kahverengi yapraklar ve sarı samanlarla donanmışlardı. En canlı giysileri giymiş ve yeşil yapraklar, çiçeklerle süslenmiş Mayıs Kralı ve yandaşları ormanın dışından geldiler. Çubuk ve söğüt dallarıyla Eski Kış'ın şampiyonlarına saldırdılar. Onları çimlerden sürmeye çalıştılar. Dostça mücadele ettiler ve iki grupta birçok talihsizlik yaşadı. Ama sonunda Mayıs kralı kazandı. Hırpalanmış ve yaralanmış olan ciddi Kış mahkûm edildi ve yandaşları da alandan sürüldü. Sonra, bu neşeli eğlence-

deki şanssız kişiye ceza verildi. Çünkü çiçekleri öldürmek ve yeri kırağıyla örtmekten suçlu bulunmuştu. Bu yüzden müzik ve gün ışığından uzakta sürgüne gönderildi. Gülen kalabalık yün kış kralının tahtadan bir benzerini yaptı ve onu taş ve çim yağmuruna tuttu. Yorulunca da onu yere attılar, gözlerini çıkardılar ve suya fırlattılar. Vahşi çiçekler ve taze yeşil yapraklarla süslenmiş bir direği çimenliğin ortasına diktiler. Sonra da onun çevresinde neşeyle dans ettiler. Kızların arasından en güzelini Mayıs Kraliçesi seçtiler ve onu menekşe halkaları ve sarı düğün çiçekleriyle süslediler. Bütün bir gün boyunca sadakatle önünde eğildiler ve emirlerini uyguladılar.

İşte Burgonya'ya mayıs böyle geldi. Akşam, eğlence Kral Gunther'in salonuna taşınınca, eşsiz Kriemhild'in ta kendisi olan Mayıs Kraliçesinin emrindeki Siegfried onlara, Idun ve Elmaları hikâyesini anlatarak onları eğlendirdi.

IDUN VE ELMALARI

Bu, Bragi'nin Aegir'in konutundaki şölende anlattığı bir hikâyeydi. Idun, Bragi'nin karısıydı. Çok güzeldi. Fakat yüzünün güzelliği kalbinin güzelliğinden daha fazla değildi. Her işte çok dikkatliydi. Sözleri ve fikirleri her zaman değerli ve zekiceydi. Uzun bir zaman önce, cennet kuleli Asgard'da oturan iyi Asa halkı, Idun'un ne kadar güvenilir biri olduğunu bildiği için, ona başka kimseye veremeyecekleri bir hazineyi koruma görevi verdi. Bu hazine bir kutu elmaydı. Idun kemerine bağladığı altın anahtarı güvenli bir şekilde sakladı. Şimdi siz bana, tanrıların bir kutu elmaya neden bu kadar çok değer verdiğini soracaksınız. Anlatacağım.

Bilirsiniz, yaşlanmaktan hiç kimse, Odin ve onun Asa halkı bile kaçamaz. Hepsi yaşlanır ve saçları ağarırdı. Eğer yaşlılığın bir ilacı olmasaydı, hepsi güçsüz, dişsiz, kör, sağır ve iradesiz olurlar, sendelerlerdi. Idun'un dikkatlice koruduğu o elmalar paha biçilemez gençlik lütfüydü. Tannlar yaşlılığın geldiğini ne zaman hissetseler, hemen ona giderlerdi. Idun da onlara meyveyi verirdi. Elmayı tattıklarında tekrar gençleşir, güçlenir ve güzelleşirlerdi. Ama bir seferinde neredeyse elmaları, daha doğrusu Idun ve onsuz kutuyu kimsenin açamayacağı altın anahtarı kaybediyorlardı.

Bu eski zamanlarda, Odin ara sıra bulutların üstündeki evinden yeryüzüne inmekten ve kılık değiştirerek çöllerde, deniz kenarında, dağlarda, ormanlarda gezinmekten çok hoşlanırdı. Çünkü doğa, ıssız yerlerin yalnızlığında ve kaynakların taşkın coşkusunda bulunduğu için Odin'i doğayla sohbet etmekten daha çok mutlu eden hiçbir şey yoktu. Bir gün, yanına arkadaşları Hoenir ve Loki'yi de alarak, karlı kayalıklar arasında, boş sahillerde ve büyük donmuş denizde gezmeye çıktı. Fakat bu yerde ne av hayvanı ne de soğuk sulara balık vardı. Ayrıca üç gezgin de yanlarına yiyecek bir şey almamışlardı. Bu yüzden çok acıkmışlardı. Yedinci günün öğleden sonrası, dev Hymer'e ait olan otlaklara ulaştılar. Tepeler arasındaki kuytu köşelerde yetişmiş kısa çimenlerde otlayan bir sığır sürüsü gördüler.

Loki; "İşte!" diye bağırdı. "Bir haftalık oruçtan sonra artık bolca yemeğimiz olacak. Hadi öldürüp, yiyelim!"

Böyle diyerek, Hymer'in ineklerinin en besilisine sivri bir taş attı ve onu öldürdü. Üçü akşam yemekleri için etin en güzel kısımlarını hızla seçtiler. Loki dal ve kuru ot topladı ve bir ateş yaktı. Hoenir bir kaba erimiş buzlardan su doldurdu. Odin de taze yemeğin parçalarını onun içine attı. Fakat ateşi yapabildikle-

ri kadar ısıtsalar da, su bir türlü kaynamadı ve bu yüzden et de pişmedi.

Bütün gece boyunca, ateşin çevresinde aç oturdular. Sürekli kaba bakıyorlardı, ama et hâlâ çiğ ve tatsızdı. Sabah oldu. Fakat kahvaltı yoktu. Loki bütün gün ateşi canlandırmakla uğraştı. Odin ve Hoenir de umutla ama yine de sabırsızlıkla beklediler. Güneş tekrar battığında, et hâlâ pişmemişti. Akşam yemekleri önceki gecedен daha hazır görünmüyordu. Onlar tam umutsuzluğa teslim olmak üzereyken, yukardan bir ses duydular. Yukarı baktılar ve bir meşe ağacının kuru dalında oturan iri, gri bir kartal gördüler.

Kuş; "Gerçekten sevimli adamlarsınız!" diye seslendi onlara. "Çiğ eti yemekten se, bütün gün boyunca ateşin yanında aç oturmak sizi daha iyi kılar. Benim payımı verirseniz, sizi temin ederim geri kalanı pişer ve sizin de bol bir akşam yemeğiniz olur."

Loki hevesle, "Kabul." dedi. "Aşağı gel ve payımı al."

Kartal ikinci bir çağrını beklemeden kızgın ateşin üzerine doğru atıldı ve sadece kendi payını değil, Libyalıların aslan payı dediği kadar, yani kabın içindeki bütün eti güçlü pençeleriyle yakalayıp aldı. Büyük kanatlarını çırpı ve yağmaladığı yemeği taşıyarak yavaşça havada yükseldi. Tanrıların üçü de afallamıştı. Loki öfkeden deliye döndü ve ucunda sivri bir kanca olan uzun bir sırık kaptı. Hain kuşa onunla vurdu. Kanca kartalın sırtına hızla saplanmıştı. Loki sırığın diğer ucunu bırakmadı. Büyük kuş ağaç tepelerinin, dağların üzerinde uçarken şaşkın arabozucuyu da taşıyordu.

Fakat o bir kartal değildi. Aç tanrıları böyle kandıran, bir kuş değil, kartal tüylerine bürünmüş dev yaşlı kıştı. Çaresiz Loki'yi de sürükleyerek ıssız ormanların karla kaplı dağların ve donmuş

denizin üzerinden uçtu. Loki sivri kayalıklara çarpıyor, yaralanıyor ve neredeyse kolları omuzlarından kopuyordu. Sonunda kar fırtınası olan sarp bir buz dağının üzerine indi. Loki hemen deve, onu dostları Odin ve Hoenir'in yanına geri götürmesi için yalvardı.

Yaşlı Kış, "Seni tek bir şartla geri götürürüm." dedi. "Bayan Idun'u ve altın anahtarı benim ellerime vereceğine yemin et."

Loki hiç soru sormadan, memnuniyetle yemin etti. Dev, denizi geçerek onu parçalanmış, üstü başı kan içinde ve sakat bir halde Odin ve Hoenir'in hâlâ beklediği ateşin yanına bıraktı. Üçü alelacele o keyifsiz yerden ayrıldı ve Odin'in Asgard'daki mutlu yuvasına döndü.

Bundan birkaç hafta sonra, arabozucuların Prensi Loki, Idun'u görmeye Bragi'nin evine gitti. Onu, tanrılardan bir ziyaret beklemediği bir zamanda ev işleriyle meşgul bir halde buldu.

"İyi bayan, yaşlılığım hızla ilerlediği için, elmalarınızdan tatmaya geldim." dedi.

Idun şaşırmıştı.

"O kadar yaşlı görünmüyorsunuz." dedi. "Ne saçınızda gri bir tel ne de alnınızda bir kırışıklık var. Eğer yanağınızdaki yara ve kolunuzdaki askı da olmasa, sizi her zaman gördüğüm gibi, gayet sağlıklı görünüyorsunuz. Ayrıca, daha bir yıl önce benim meyverenden tattınız. Tek bir kışın sizi yaşlandırması mümkün mü?"

"Tek bir kış beni en azından sakat ve güçsüz yaptı." dedi Loki. "Kuzeyden döndüğümünden beri zar zor yürüyebiliyorum. Sizin elmalarınızdan tatmadan geçireceğim bir kış benim ölümüm olur."

Loki'nin gerçekten sakat olduğunu gören iyi kalpli Idun kutuya gitti, altın anahtarıyla kutuyu açtı ve Loki'ye değerli elmalarından birini tatması için verdi. Loki elmayı aldı, ısırды ve iyi ka-

dına geri verdi. Kadın onu tekrar yerine koydu. Kapağı kapattı ve her zamanki gibi dikkatle kilitledi.

Loki yüzünü ekşiterek, "Elmalarınız eskisi kadar güzel değil." dedi. "Kutuyu neden taze meyveyle doldurmuyorsunuz?"

Idun hayrete düştü. Elmalarının her zaman taze, şimdi yetişenlerden bile daha taze olması gerekiyordu. Daha önce tanrıların hiçbirisi bundan şikâyet etmemişti. Loki'ye de böyle söyledi.

"Çok güzel." dedi. "Bana inanmadığınızı görüyorum. Altın meyveler yerine bize ekşi ve çürük elmalarınızı veriyorsunuz. Kendi yöntemlerinize bu kadar bağlı olmasaydınız, size kutuyu Odin'in sevdiği en güzel elmalarla nerden doldurabileceğinizi söyleyebilirdim. Ötedeki ormandaki ağaçlardan sarkan olgun elmalar gördüm. Fakat kadınların hep kendi bildikleri bir şey vardır. Her ne kadar siz tanrıları çürük elmalarla besleseniz de, sizin de bildiğiniz bir şey olmalı."

Böyle dedikten sonra, ondan bir cevap beklemeden topal-layarak kapıdan çıktı ve sonra gözden kayboldu.

Idun endişeyle uzun bir süre Loki'nin söylediklerini düşündü. Düşündükçe, canı daha da sıkıldı. Kocasını Bragi'nin evde olması için neler vermezdi... O, arabozucunun kurnazlığını anladı. Fakat Bragi güneye, doğanın korosunda şarkı söylemek ve manzara-ları boyamak için uzun bir yolculuğa çıkmıştı. Idun onu bahara kadar göremeyecekti. Sonunda kutuyu açtı ve meyvelere baktı. Elmalar kesinlikle güzel ve olgun görünüyorlardı. Hiçbirinde bir buruşukluk veya leke göremedi. Renkleri, bir yaz gününün şa-fağıyla aynı altın-kırmızılığındaydı. Fakat yine de, onlarla ilgili bir sorun olmalı diye düşündü. Elmalardan birini aldı ve tattı. Gerçekten ekşimiş olduğunu sandı ve aceleyle onu geri koyarak, ku-tuyu tekrar kilitledi.

Kendi kendine, "Ormanda, bunlardan daha iyi elmalar gördüğünü söyledi." dedi. "Herkes onun daima güvenilir olmadığını biliyor, fakat ben onun doğruyu söylediğine az da olsa inanıyorum. Bence yine de ormana gitmeli ve kendi gözümle görmeliyim."

Pelerinini ve başlığını giydi. Kolunda bir sepetle evden ayrıldı. Ormana giden yolda hızla yürüdü. Düşündüğünden daha uzaktı. Ormanın kenarına geldiğinde güneş neredeyse batmıştı. Fakat orada hiç elma ağacı yoktu. Uzun meşe ağaçları sanki yardım istiyorlarmış gibi çıplak dallarını göğe uzatmıştı. Her yerde akasya ağaçları ve dikenli çalılar vardı. Ama hiç meyve, çiçek veya yeşil yaprak yoktu. Çünkü buz devleri oraya uğramışlardı.

Başının üstündeki ağaç tepelerinde vahşi bir çılgılık duyduğunda tam da adımlarını eve doğru yöneltmek üzereydi. Yukarı bakmadan önce, Yaşlı Kış'ın kartal pençeleriyle onu yakaladığını hissetti. Ne kadar mücadele ettiyse de, kurtulamadı. Dev yükseldi ve onu ormanın ve akıntının üzerinden taşıdı. Onunla beraber soğuk kuzey ülkesindeki evine doğru hızla uçtu. Sabah olunca, zavallı Idun kendisini devlerin kasvetli ülkesindeki buz duvarlı bir kalede buldu. Yine de, değerli kutunun güvenli bir şekilde evde kilitli ve altın anahtarın da hâlâ kemerinde olduğunu bildiği için mutluydu.

Zaman ilerledi ve korkarım ki eğer tanrılar Idun'un elmalarına ihtiyaç duymaya başlamasaydılar kocası Bragi dışındaki herkes onu unutmuş olacaktı. Günlerce, iyi kadını ve altın anahtarını evde bulmak umuduyla Idun'un evine gittiler. Her gün bir öncekinden biraz daha yaşlanmış oluyorlardı. Bragi acı içindeydi. Altın arpına dokunmuyordu, onu unutmuştu. Loki'nin ziyaret ettiği günden beri hiç kimse kayıp Idun'u görmemişti ve hiç kimse ona ne olduğunu tahmin bile edemiyordu. Tüm Asa halkının saçları yaşlılıktan ağarmış, yüzlerinde derin kırışıklıklar belirmiş, gözleri

bulanıklaşmış, kulakları duymamaya, elleri titremeye, kolları bacakları tutmamaya başlamıştı ve yürürken sendeliyorlardı. Hepsisi de yaşlılığın peşinden ölümü de getirmesinden korkuyordu.

Bragi ve Thor, Loki'yi iyice sorguladılar. Kendisinin de yaşlanıp güçsüzleştiğini hisseden Loki, yaptığı kötülükten pişman oldu ve Idun'u Yaşlı Kış için nasıl tuzağa düşürdüğünü anlattı. Tanrılar çok kızdılar ve Thor, Loki'yi eğer Idun'u sağ salim evine getirmezse çekiciyle parçalamakla tehdit etti.

Böylece, Loki sevgi tanrıçası Freyja'nın şahin tüylerini ödünç alarak, devler ülkesine uçtu. Yaşlı Kış'ın kalesine vardığında, Idun'u kuledeki zindana kapatılmış ve buzdan zincirlerle bağlanmış olarak buldu. Yaşlı dev Hymer, ineklerini otlattığı donmuş denizdeydi. Loki, Idun'ubağlayan zincirleri hızla kırdı. Onu hapisten çıkardı ve pençelerinin arasındaki sihirli fındık kabuğuna kapattı. Güneydeki tanrıların ülkesine rüzgâr hızıyla döndü. Eve gelen ve ne yaptığını öğrenen Yaşlı Kış kartal tüylerine büründü ve hızla onların peşinden gitti.

Endişeyle gökyüzüne bakan Thor ve Bragi, Loki'yi Freyja'nın şahin tüyleri içinde, pençelerindeki fındık kabuğuyla hızla eve dönerken ve Yaşlı Kış'ı da kartal tüyleri içinde onların peşinde gördüler. Hemen ince dalları toplayarak, kale duvarlarının üzerine yığdılar. Değerli yüküyle Loki üstlerinden geçince, kuru yığını ateşe verdiler. Alevler göğe yükseldi ve Yaşlı Kış, şahinin hemen arkasında olduğu ve görmeden sıkıştırdığı için alevler onun tüylerini tutuşturdu. Kartal çaresizce yere düştü ve kale kapıları arasında öldü. Loki yavaşladı. Bragi'nin evine ulaşınca fındık kabuğunu yavaşça kapıya bıraktı. Yere değer değmez, kabuk usulca açıldı ve güzel giysileri içindeki Idun gülücükler saçarak çıktı. Kocasını ve bekleyen tanrıları selamladı. Bragi onu uzun süredir sessiz olan arpından çıkan neşeli bir müzikle karşıladı.

Kemerinden altın anahtarı çıkaran Idun kutuyu açtı ve yaşlı kalabalığa elmalarından sundu. Tanrılar elmalardan tadınca, gençlikleri yenilendi. ⁽²²⁾

İşte mevsimler ve değişimleri böyle oldu. Baharın hediyeleri gençlik, neşe ve yenilenmiş güçtür; havadaki ve sudaki müzik ve canlı cansız her şey onu takip eder. Issızlaştıran kış onu dünyadan çalmayı planlar. Sıcak yaz onu terk eder ve ona ihanet eder. Sonra doğanın müziği susar, bütün yaratıklar onun yokluğunun acısından zayıf düşer. Dünya beyaz yaşlılıkla ölüyormuş gibi görünür. Ama sonunda sıcak yaz pişman olur, onu hapsinden kurtarır. Böylece Yaşlı Kış'ın onu bağladığı buzdan zincirler, geriye dönen güneşin ışınlarıyla erir ve dünya yeniden gençleşir.

(22) Idun

Idun ve elmalarının hikâyesi *Younger Edda*'da anlatılır. Orada Bragi'nin kendisi tarafından arkadaşı Aegir'e anlatıldığı görülür. Bu mitin anlamı şudur; Hép yenilenen bahar (Idun), terkedilmiş kış (Thjasse) tarafından esir alındıktan sonra, o, yaz sıcaklığının (Loki) müdahalesiyle tekrar özgürlüğünü kazanana dek tüm Doğa (tüm Asa ırkı) zayıf düşer, çürür. (bkz. Anderson, *İskandinav Mitolojisi*.)

XII. MACERA

KUZEY KRALLARIYLA SAVAŞ

Günler öyle hızlı ve hoş geçiyordu ki haftalar ay oldu, bahar bitti, yaz geldi ve Siegfried arkadaşlarıyla hâlâ Burgonya'daydı. Zaman eğlenceyle; sık meşe ağaçları arasında geyik avlamakla, papatya ve mısır tarlalarında ata binmekle, erkek oyunları ve sporlarıyla, müzik ve dansla, şölenler ve hoş sohbetlerle geçmişti. Gunther'in masasında oturmuş ve Burgonya ormanlarında avlanmış tüm asil insanlar arasında hiç kimse Nibelungların gururlu genç lordu kadar saygıdeğer ve iyi değildi.

Bir sonbahar günü, garip bir şövalye topluluğu kaleye geldi ve Burgonya krallarıyla konuşmak istedi. Doğruca büyük salona alındılar. Günter ve kardeşleri onları, gelenekleri olduğu için içtenlikle karşıladılar. Hangi ülkeden geldiklerini ve görevlerinin ne olduğunu da sordular.

"Biz Kuzey Ülkesinden geliyoruz." dediler. "Krallarımız ve lordlarımız Leudiger ve Leudigast'tan haberler getirdik."

Gunther, "Haşmetli komşularımız bizene diyorlar?" diye sordu.

Sonra yabancılar, lordlarının Burgonya krallarına çok kızgın olduklarını, on iki hafta içinde, büyük bir orduyla gelip ülkeyi harap edeceklerini, şehri ve kaleyi kuşatacaklarını söylediler. Eğer Burgonyalılar Leudiger ve Leudigast'ın istediği şekilde barış

antlaşması yapmazlarsa, tüm bu saydıklarını yapacaklarına yemin etmişlerdi.

Gunther ve kardeşleri bunları duyunca dehşete düştüler. Elçilerin, Burgonyalıların cevap verecekleri ertesi sabaha kadar sarayda güzelce eğlendirilmelerini ve onlarla ilgilenilmesini istediler. Sonra tüm asil şövalyeler ve kontlar bir araya çağrıldı ve sorun masaya yatırıldı.

Gunther, "Kuzeydeki kaba komşularımıza nasıl bir cevap göndereceğiz?" diye sordu.

Gernot ve genç Giselher hemen savaş ilan edilmesinden yana oldular. Sağduyuları cesaretlerine eşit ölçüde olan yaşlı Hagen ve diğer şövalyeler pek bir şey söylemediler. Kuzey krallarının ordularında en az kırk bin askerin olduğu biliniyordu. Fakat Burgonya'da en fazla otuz bin savaşçı vardı. Kuzey kralları güçleri silahlarını kuşanmış ve saldırmaya hazırlardı. Ama Burgonyalılar on iki haftalık kısa sürede hiçbir şekilde dikkate değer bir ordu yetiştirip silahlandıramazlardı. Savaşı ertelemek ve düşmanlarla nasıl bir anlaşma yapabileceklerini görmek zekice olabilirdi. Yaşlı şövalyelerin sağduyulu tavsiyeleri de böyleydi, fakat Gernot ve genç komutan Volker bu sözleri dinlemediler.

"Burgonyalılar korkak değildir." diyorlardı. "Biz daha önce hiçbir savaşı kaybetmedik. Hiçbir yabancıнын kölesi olmadık. Öyleyse neden Leudigar ve Leudigast gibi adamların önünde korkuyla eğilelim?"

Bunun üzerine Hagen şöyle cevapladı; "Dostumuz ve konuğumuz Siegfried'e danışalım. Bu işle ilgili ne düşündüğünü öğrenelim. Savaşta cesur olduğu kadar mecliste verdiği tavsiyelerinin zekice olduğunu herkes biliyor. Onun söylediği şeye göre hareket ederiz"

Fakat Gunther, Gernot ve genç Giselher bunu yapmaya istekli değillerdi. Çünkü konuklarını sadece onları ilgilendiren sorunlarla rahatsız etmek adetleri değildi. Yine de bütün krallar ve danışmanları sessizce bu can sıkıcı sorunu düşünmek üzere toplantı salonundan çıktılar.

Gunther çatık kaşları ve eğik başıyla düşünceli bir şekilde büyük salonda yürürken, beklenmedik bir şekilde Siegfried'le karşılaştı.

Kralın tuhaf görünüşüne şaşırان prens, "Kötü bir haber mi aldınız?" diye sordu. "Kafanızı karıştıran terslik nedir?"

Gunther, "Bu, sadece gerçek ve sınanmış dostlarıma söyleyebileceğim bir sorun." diye yanıtladı.

Siegfried bu sözler karşısında şaşırdı ve kınıldı. Karşısında kine şunları söyledi:

"Dostluğumu kanıtlayabilmem için Gunther benden daha ne isteyebilir? Ben onun güvenini ve saygısını hak etmek için kesinlikle çok uğraştım. Söyleyin bana sizi üzen nedir? Ben de sizin gerçek ve sınanmış dostunuz olduğumu göstereyim."

Sonra Gunther konuğuna söylediği sözlerden utandı. Siegfried'i odasına götürdü ve her şeyi anlattı. Ertesi sabah zorba Kuzey krallarına ne cevap göndermeleri gerektiğini sordu.

Siegfried, "Savaşacağımızı söyleyin." dedi. "Savaşta askerlerinize ben liderlik edeceğim. Hiç kimse dostlarımin yanlış yaptığını ve benim onlara yardım etmediğimi söyleyemeyecek."

Daha sonra Gunther'le beraber izleyecekleri planlar hakkında konuştular. Kralın yüzündeki bulutlar dağıldı. Artık üzgün ve şüpheli değildi. Çünkü Siegfried'e inanıyordu.

Ertesi sabah kuzey krallarının elçileri tekrar Gunther ve kardeşlerinin huzuruna çıkarıldılar. Efendilerine şu mesajı iletmeleri söylendi;

"Burgonyalılar savaşıacak. Kendi özgür iradeleri dışında, düşmanlarıyla asla anlaşma yapmayacaklar."

Elçilere pahalı hediyeler verildi. Bir şövalye ve savaşçı topluluğu Burgonya'nın sınırına kadar onlara eşlik etti. Gördükleri her şeye hayret eden elçiler hemen hükümdarlarına döndüler ve olan her şeyi anlattılar. Leudigar ve Leudigast Burgonyalıların onlara gönderdiği cevabı duyunca çok öfkeleniler. Fakat sonra asil kahraman Siegfried'in Gunther'in kalesinde olduğunu öğrenince kafalarını salladılar ve zafer kazanacaklarına dair tereddüt yaşamaya başladılar.

Savaş için birçok hazırlık yapıldı. Birkaç gün içinde kuzeye yürümek için her şey hazır. On iki Nibelung şövalyesiyle Siegfried'in ve seçilmiş bin adamın, kendileriyle övünen düşmanlarıyla savaşmaya gitmesi kararlaştırıldı. Somurtkan Hagen her zamanki gibi topluluğun başında gidiyordu. Onun yanında da asil atı Greyfell'in üzerinde Siegfried vardı. Sonra Gernot ve üzerinde altın bir ejderha kabartması olan bayrağı taşıyan cesur komutan Volker vardı. Arkalarında Dankwart ve Ortwin'le Siegfried'in on iki değerli yoldaşı, onların arkasında da Ren ülkesinin en cesur bin askeri geliyordu. Sabırsız atları üzerindeki askerler, parlak çelik zırh giymişler ve geniş kalkanlar, kuş tüyüyle süslenmiş miğferler, parlatılmış kılıçlar ve sivri uçlu mızraklar kuşanmışlardı. Hepsi büyük kale kapısından gururla çıktılar. Gunther, genç Giseler ve sarayın bütün güzel kadınları onları uğurladılar.

Küçük ordu, ormanı geçerek, kuzeye doğru ilerledi. Beşinci günde Saksonya ülkesinin sınırına vardılar. Siegfried, Greyfell'i hızlandırıp, küçük orduyu arkasında bırakarak hızla düşmanın nerede kamp kurduğunu görmeye gitti. Yüksek bir tepeye ulaştıkça, Kuzey krallarının ordusunun ötedeki vadide dikkatsizce dinlendiğini gördü. Atların üzerindeki şövalyeler atları oraya bu-

raya sürüyor, bazı askerler ağaçların arasında aylak aylak dolaşüyor, bazıları da çimlerin üzerinde uyuyorlardı. Silahlar düzensizce atılmış veya tüten kamp ateşinin yanına yığılmışlardı. Kimse tehlikeyi düşünmüyordu. Hepsi Burgonyalıların hâlâ evlerinde olduklarını ve böyle sayıca fazla ve güçlü düşmana saldırmayı göze alamayacaklarını sanıyordu.

Gerçekten de Siegfried'in gördüğü güçlü bir orduydı. Tam tamına kırk bin adam vardı. Sadece vadiye değil, tepelere ve sağa sola doğru da yayılmışlardı.

Tepede durup bu manzaraya bakarken, aşağıdan onu gözetleyen bir savaşçı tepeyi tırmandı ve önünde durdu. Aralarında şimşekler çakan iki siyah fırtına bulutu gibi, iki şövalye de karşı karşıyaydılar. Siperlerinin altından birbirlerine öfkeli bakışlar atıyorlardı. Sonra ikisi de atını hızlandırdı ve hiddetle birbirlerine saldırdılar. İkisinin de ağır mızrağı birbirlerinin kalkanlarında ikiye bölündü. Sonra düşünce hızıyla dönerek kılıçlarını çektiler ve göğüs göğse dövüştüler. Fakat sonra Siegfried beklenmedik bir darbeye düşmanın kılıcını havaya uçurdu ve kılıç bir düzine parçaya ayrıldı. Sonra ani bir hareketle onu atından düşürdü. Düşen şövalyenin kalın kalkanı, Siegfried'in hızlı kılıç darbelerine engel değildi. Düştüğü yerdeki çamurla kirlenen parlak zırhı onun kalkmasına engel oldu. Ellerini kaldırdı ve merhamet diledi.

"Ben Kral Leudigast'ım!" diye bağırdı. "Hayatımı bağışlayın. Ben sizin esinizim."

Siegfried mağlup olmuş kralın yalvarışını duydu. Onu yerden kaldırarak atına binmesine yardım etti. Fakat o bunu yapıyor-ken, dövüştüklerini aşağıdan gören otuz savaşçı hızla tepeye koşarak efendilerini kurtarmaya geldiler. Siegfried atı Greyfell ile birlikte o tarafa dönerek sessizce saldırılarını bekledi. Fakat savaşçılar yakınlaştıkça, kahramanın ulu görünüşü ve asil hare-

ketlerinden öyle korktular ve Greyfell'in gün ışığı yelesinin görüntüsüne, kılıç Balmung'un soğuk parlaklığına öyle şaşırdılar ki ani bir korkuyla durdular, geri döndüler ve dehşet içinde yamaçtan indiler. Arkadaşlarının yanına güvenli bir şekilde ulaşana kadar hiç durmadılar.

Bu sırada, tepede ne olduğunu gören diğer kral Leudigar bir alarm çaldırdı. Ordusu hızla savaş düzenine girdi. Aynı zamanda, Hagen, Gernot ve kahramanlardan oluşan küçük ordu görüş mesafesine girdi ve hemen Siegfried'in yardımına koştu. Ejderha bayrağı tepenin zirvesine dikildi. Esir düşen kral Leudigast yanında bir nöbetçiyle arkaya götürüldü. Ren'in şampiyonları sıraya geçtiler ve düşmanlarıyla karşı karşıya geldiler. Kuzey krallarının büyük ordusu cesurca tepeye doğru harekete geçti. Burgonyalıların ne kadar az sayıda olduklarını görünce güldüler ve çok neşelendiler. Çünkü sayılar onlardan yanaydı. Ayrıca kırk askere karşı bir asker hiç de önemsiz şans sayılmazdı.

Sonra Siegfried ve on iki yoldaşı, Hagen ve bin Burgonya şövalyesi girdap hiddetiyle düşmanlara saldırdılar. Mızraklar öyle kalındı ki güneşi kapatıyorlardı. Her yerde kılıçlar çarpışıyor, çarpışan çelik, atların toynakları ve askerlerin bağırışları yeri göğü inletiyordu. Fakat biraz sonra, Burgonyalıların övünen düşmanları yenildiler ve ordu dağıldı. Siegfried, Kral Leudigar'ı bulmak için alanda bir taraftan diğer tarafa koşturuyordu. Yolu savaşanların oluşturduğu sıralar arasında üç sefer kesildi. Ama sonunda aradığı kişiyle yüz yüze geldi.

Kral Leudigar, Greyfell'in yelesinden çıkan parlak ışınları ve kahramanın geniş kalkanındaki boyalı tacı gördü. Kendisinininkiyle çarpışıp onu ikiye böldükten sonra Balmung'un korkunç darbelerini de hissetti. Silahlarını attı, siperini kaldırdı ve esir olarak teslim oldu.

"Benim cesurdostlarım, savaşı kesin!" diye bağırdı. "Bu, ovaların prensi, Nibelung ülkesinin kralı, cesur Siegfried'dir. Onunla savaşmak aptallıktır. Kendinizi olabildiğince koruyun."

Bu, korku dolu bir paniğin işaretiydi. Tüm düşman askerler dönüp kaçıştı. Hepsi sadece kendi güvenliğini düşünüyordu. Şövalye ve savaşçılar, atlı ve yaya askerler, karışık bir kalabalık halinde kalkanlarını ve silahlarını oraya buraya atarak hızla tepeden aşağı koştular. Vadiyi ve geçitleri aşarak evlerine yöneldiler. Burgonyalı kahramanlar bu alanın efendisi olmuşlardı. Ertesi gün, neşeyle Ren şehrine doğru yola çıktılar. Siegfried'i kazandıkları harika zaferden dolayı övdüler.

Elçiler en hızlı atlarla Burgonya'ya iyi haberi vermeye gönderildiler. Bir sabah kalenin avlusuna girdiklerinde, getirecekleri haberler endişeyle bekleniyordu. Kral Gunther, genç Giselher ve eşsiz Kriemhild onları karşılamaya ve kahramanların başına ne geldiğini öğrenmeye çıktılar. Elçiler yaşananları nefes almadan anlattılar.

Kriemhild, "Kardeşimiz Gernot nasıl?" diye sordu.

Elçi, "Dünyada ondan daha mutlu kimse yoktur." diye yanıt verdi. "Aslında aralarında hiç korkak yoktu, ama Siegfried cesurların da cesuruydu. İki kralı da esir alan oydu. Savaşın en yoğun yerlerinde hep o vardı. Küçük ordumuz bin esir ve yüzlerce yaralı düşmanla şu an eve doğru yolda. Eğer cesur Siegfried olmasaydı, böyle bir zafer kazanılamazdı."

Ren şampiyonları birkaç gün içinde eve vardılar. Kale ve şehirdeki bütün evler onların onuruna neşeyle süslenmişti. Geride kalan herkes, onlar orman yolundan çıkıp kaleye yaklaşırken onları karşılamaya gitmişti. Genç kızlar yollarına çiçekler serdiler ve atlarına çiçek halkaları taktılar. Şehre girip de kale kapısına gelene kadar kahramanları müzik ve şarkılar izledi.

Saraya vardıklarında, iki esir kral Leudigar ve Leudigast'ın zincirleri çözüldü ve Gunther'in masasındaki eğlenceye katıldılar. Burgonya kralları, eğer onlar barış anlaşması yapılan kadar ülkeden kaçmayacaklarına söz verirlerse, onlara onurlu misafirler gibi davranılacağını ve kale içinde özgür olacaklarını temin ettiler. Onlar da memnuniyetle söz verdiler. Saraydaki ihtişamlı odalar onların kullanımına ayrıldı. Benzer ayrıcalıklar rütbelerine göre tüm esirlere yapıldı, yaralılar da tedavi edildi. Burgonyalılar gelecek seferki dolunayda düzenleyecekleri bir festivale, neşeli bir eğlenceye hazırlandılar.

Şenliğin düzenleneceği gün yaklaştıkça, Ren ülkesinin her yerinden insanlar şehre akın etmeye başladılar. Müzik, kahkaha ve baharın mutlu şarkılarıyla birlikte geliyorlardı. Tüm şövalyeler çınlayan gümüş çanların asılı olduğu altın kırmızısı eyerlerle süslenmiş görkemli atlara bindiler. Göz kamaştıran kalkanlarıyla ve havada dalgalanan güzel ve renkli bayraklarıyla kale kapısına doğru geldiler. Kral Gernot ve genç Giselher, hisarın en asil şövalyeleriyle, onları kibarca karşılamaya çıktılar. İki genç kralın dostça selamları hepsinin gönlünü fethetti. Otuz iki prens ve beş binden fazla savaşçı davetli misafir olarak geldiler. Şehir ve kale tatil havasına bürünmüştü. Ülkedeki herkes kendisini eğlenceye vermişti. Şimdiye kadar kendilerini ölümün eşiğinde hisseden yaralılar ve hastalar, sokaklardaki müzik seslerini, eğlence çıgıllıklarını duyduklarında acılarını ve hastalıklarını unuttular.

Şehir duvarlarının dışındaki yeşil alanda oyunlar için hazırlıklar yapılmış, izleyiciler için balkonlar ve yüksek iskeleler inşa edilmişti. Atlı mızrak dövüşleri ve turnuvalar burada düzenleniyordu. Şövalye ve savaşçılar güç ve yetenek denemelerine giriştiler. Kendi insanların ve misafirlerinin bu oyunları izlemekten ve oyunlara katılmaktan ne kadar çok zevk aldığını gören Kral Gunther, etrafındakilere;

"Günü daha zevkli hale getirmek için başka ne yapabiliriz?" diye sordu.

Danışmanlarından biri şöyle yanıtladı;

"Efendim, biz açık havada, cennet ışıyla, müzikle ve önümüzde sergilenen neşeli sahnelerle eğlenirken, saray kadınları ve küçük çocuklar, sarayın güneşsiz odalarında sessizlik içinde eriyorlar. Bu zevkleri bizimle paylaşacak sevdiğimiz insanların varlığı dışında günün neşesini tamamlayacak hiçbir şey yok."

Gunther bunları duyduğuna sevindi. Saraya bir elçi gönderecek tüm kadın ve çocukları oyunları izlemeye ve genel eğlenceye katılmaya davet etti.

Kraliçe Ute, haşmetli oğlunun gönderdiği elçinin söylediklerini duyar duymaz, sarayın kadınlarını ve genç kızlarını süslemek için pahalı elbiseler ve gösterişli mücevherler hazırladı. Hepsi hazır olunca, eşsiz Kriemhild yanında annesiyle kaleden çıktı. Ellerinde kılıçlarıyla yüz şövalye onun koruması olarak yanında yürüyorlardı. İhtişamlı kıyafetler giymiş birçok asil leydi de onları izliyordu. Kızıl şafak, nasıl gri bulutların ardında belli belirsiz görünüyor ve dünyadaki sisleri ve gölgeleri yok ediyorsa, güzel kadın da öyle ortaya çıktı. Parlayan ihtişamı içindeki dolunay, yanındaki yıldızların arasında kraliçe edasıyla nasıl hareket ediyor ve hepsini gölgede bırakıyorsa, oradaki asil bayanların en güzeli olan Kriemhild de öyleydi. Bin şövalye ve savaşçı, oyunlarını durdurarak bu güzel ve asil eşsiz prensesi selamladılar. Altın örtülü gölgeliğin altındaki en yüksek platformda genç kız, annesi ve yanlarındaki güzel bayanlar için yerler hazırlanmıştı. Ren ülkesindeki en saygıdeğer prenses yerine oturunca, oyunlar yeniden başladı.

Neşeli eğlence on iki gün sürdü. Eğlenceyi arttırabilecek her şey yapılmıştı. Turnuvaya katılan veya oyunlarda yer alan kah-

raman ve prenslerden hiçbirisi alçakgönüllü Siegfried'e eşit olamamıştı. Her yerde ona yönelen övgüler duyuluyordu. Herkes, onun şimdiye kadar gördükleri en saygıdeğer prens olduğu konusunda hemfikir idi.

Sonunda şenlik günleri bitince, Gunther ve kardeşleri konuklarını ve kölelerini yanlarına çağırdılar. Onlara pahalı hediyeler verdiler ve veda ettiler. Orada bulunan herkesin gözünden yaşlar akmıştı.

Esir krallar Leudigar ve Leudigast da unutulmadı.

Kral Gunther şakayla karışık, "Özgürlüğünüz karşılığında bana ne vereceksiniz?" diye sordu.

"Eğer bizi daha fazla engellemeden insanlarımıza geri dönmemize izin verirseniz, hayatlarımız ve onurumuz adına söz veriyoruz ki size hemen beş yüz atın taşıyacağı kadar altın göndereceğiz." diye yanıtladılar.

Sonra Gunther Siegfried'e döndü ve;

"Dostum Siegfried, böyle hatırı sayılır bir kefaret için siz ne düşünüyordunuz?" diye sordu.

Siegfried, "Asil lordum!" dedi. "Bence sizin böyle bir kefarete ihtiyacınız yok. Dostluk altından daha değerlidir. Eğer saygıdeğer esirleriniz şerefleri üzerine bir daha Burgonya'ya düşman olarak gelmeyeceklerine söz verirlerse, bırakınız gitsinler. Bizim altına ihtiyacımız yok." dedi.

Gunther bunları duyduğuna çok mutlu oldu ve "İyi söylediniz." dedi.

Leudiger ve Leudigast minnet gözyaşlarıyla istenen sözü memnuniyetle verdiler. Ertesi gün, tasasız kalpleri ve pahalı hediyeleriyle evlerine doğru yola çıktılar.

Tüm misafirler gittiğinde ve saray hayatı günlük rutinine dö-
nünce, Siegfried Nibelung ülkesine geri dönmekten bahsetmeye
başladı. Fakat genç Giselher, eşsiz Kriemhild ve kral Gunther
ondan biraz daha kalmasını istediler. O da bu kibar isteklerine
karşı koyamadı. Sonbahar, meyveleri ve bağbozumlarıyla geçip
gitti. Sert yaşlı kış kuzeyden uğuldayarak geldi. Siegfried hâlâ
Burgonya'daydı. Sonra kış ayları kralı yaşlı Hoder, Ren vadisin-
den fırtına gibi eserek geldi. Yanında da dünyadan gün ışığını,
güneşten sıcaklığı çalan hırsızlar, Reifriesen vardı. Çiçekleri don-
durdular, çimleri kuruttular, ağaçları soydular, nehirleri kapattılar
ve yeri beyaz üzüntü örtüsüyle kapladılar.

Fakat Kral Gunther'in geniş salonlarında yine de eğlence ve
neşe vardı. Sonunda Noel zamanı geldi ve Siegfried hâlâ Burgon-
ya ülkesindeydi.

XIII. MACERA

BALDER'İN HİKAYESİ

Noel zamanı geldiği için, Kral Gunther'in evinde neşe vardı. Geniş şölen salonu sedir ağaçları, ladinler ve ökseotu dallarıyla gösterişli bir şekilde donatılmıştı. Odanın her köşesini ısıtan ve kızıl ışıklar yayan ateşler büyük bacalarda gürlüyordu. Uzun masa üzerindeki neşeli ağırlığın altında gıcırdayıyordu. Masada krallar ve kontlar oturuyordu. Önlerinde eşsiz bir işçilikten çıkmış gümüş tabaklarda, Noel kutlamasının onuruna düzenlendiği iyi Frey'e adanmış iri bir domuz vardı. Buz devlerinin Güney ülkesinden çok uzaklara götürdüğü güneş dönme-ye başladığı için, Frey dünyaya barış ve bolluk dağıtmaya çıkmıştı.

Arp sesi ve içki çanağı etrafta dolaşıyordu. Topluluktaki herkes ya bir şarkı söylüyor, ya bir hikâye anlatıyor, ya da akşamın eğlencesine kendisinden başka bir şeyler katıyordu. Siegfried'in yanında oturan genç bir deniz kralı yaşlı Aegir'in krallığının ötesindeki ülkelerin en büyüleyici öykülerini anlatıyordu. Sonra, arp ona gelince, dünyanın şekillenmesi ile ilgili harika şarkısını söyledi. Dinleyen herkes tatlı müzik ve hoş sözlerle büyülendi. Gün ışığı, güney rüzgârları, yaz zamanı ve kuzey ülkesinin koyu gölgeleri, kar ve fırtınalarıyla ilgili şarkılar söyledi. Ayrıca kafatası gö-

ğü, dişleri kayalık ve uçurumları, kemikleri dağları, kanı denizleri ve eti de sert toprağı oluşturan ölü dev Ymir'in şarkısını söyledi. Bunun yanı sıra, dünyanın koruyucusu, hayat verici, Asgard'da oturan Asa ırkının, Valhal'daki hayalet kahramanların ve her şeyin tanrısı olan Odin'in şarkısını söyledi. Sonra gök gürültüsü tanrısının cennet kulesiyle, parıltayan Asa köprüsüyle, alev alev gök kuşağıyla ve son olarak da gök kubbeyi tutan dört cüceyle, dağ cüceleri, perilerle ve orman cinleriyle ilgili şarkılar söyledi. Sonra da, arpı yanına bıraktı ve eski ama çok güzel bir hikâye olan iyi Balder'in ölümünün hikâyesini anlattı.

HİKÂYE

Balder, bildiğiniz gibi, Odin'in oğluydu ve Asa ırkının en parlağı ve en iyisiydi. Nereye gitse, iyilik ve neşe götürürdü. Gittiği her yerde çiçekler açar, kuşlar öter, şelaleler çağlardı. Balder bir kahramandı. Ama Thor gibi sert bir kahraman değildi. Hiç dev öldürmemiş, hiç savaşa girmemişti. Orta dünyada yaşayanlar içinde kendisine bir isim yapmak için hiç uğraşmadı. Ama o yine de en asil kahramanlardandı. Doğru yapmaya, iyi, güzel ve doğru olanı korumaya cesaret ederdi. Hâlâ böyle kahramanlar var ama dünya onları pek bilmiyor.

Kış aylarının kör kralı Hoder, Balder'in kardeşiydi. Karanlığın ışığa zıtlığı kadar birbirlerine zıtlardı. Biri neşeli, eğlenceli ve mutluysen, diğeri kederli ve üzgündü. Biri her yere gün ışığı ve bereket dağıtırken, diğeri üzüntü ve kasveti yanında taşırdı. Ama kardeşler yine de birbirlerini çok severlerdi.

Bir gece, Balder garip bir rüya gördü. Uyanınca onu hatırladı. Bütün gün boyunca düşünceli ve üzgündü. Neşesi ve aydınlığı gitmişti. Annesi Asa Kraliçesi onu üzen bir şey olduğunu görünce;

"Yüzüne bu bulut nereden geldi?" diye sordu. "Onun bütün ışığını kaçırmasına izin mi vereceksin? Kardeşin Hoder gibi kaşlarını çatacak ve ağlayacak mısın?"

Balder gördüğü rüyayı annesine anlattı. Onun da canı fena halde sıkıldı. Çünkü rüyası korkunç bir rüyaydı ve uğursuz felaketlerin alametiydi. Sonra ikisi birlikte Odin'e gittiler ve huzursuzluklarının nedenini ona da anlattılar. Baş tanrı da üzüldü. Çünkü Asa ırkının gördüğü böyle rüyalar kötülüğün habercisiydiler. Bu yüzden, sekiz ayaklı atı Sleipnir'e binerek, nereye gittiğini kimseye söylemeden, rüzgâr hızıyla Ölüm Vadisi'ne gitti. Bu karanlık ve kasvetli yerin kapısındaki bekçi köpeği onu karşıladı. Kızgın hayvanın göğsünde kan vardı. Baş tanrı ve onun harika atına öfkeyle ve yüksek sesle havladı. Fakat Odin yaklaşırken tatlı sihirli şarkılar söyleyerek köpeği büyüledi. Böylece o ve Sleipnir güvenli bir şekilde devam edebildiler. Soluk yüzlü kraliçenin karanlık salonlarını geçerek vadinin doğu kapısına ulaştılar. Orada karanlıkta yaşayan ve Nomlar gibi tanrı ve insanların kader bağlarını ören bir cadının alçak kulübesi vardı.

Odin kulübenin önünde durdu ve büyülerle, cadılıkla ilgili muhteşem bir şarkı söyledi. Tuhaf kadına bir büyü yaparak onu karanlık evinden çıkmaya ve onun sorularını yanıtlamaya zorladı.

Cadı, "Bu yabancı da kim?" diye sordu. "Beni küçük evimden çağıran ve bana sıkıcı bir görev veren bu yabancı da kim? Uzun süredir bu sessiz evimde yalnızdım. Bazen beni ve evimi soğuk suyla kaplayan karı, yağın yağmuru ya da evimin çatısını ıslatan çiyi bile önemsemiyordum. Uzun süredir sessizce dinleniyordum ve şimdi de uyandırılmak istemiyorum."

"Ben Valtam'ın oğluyum." dedi Odin. "Buraya sizden bir şey öğrenmeye geldim. Yalvarırım söyleyin, ölümün geniş salonlarında gördüğüm yumuşak sedirler kimin için hazırlandı? Parla-

yan kalkan, ihtişamli elbiseler, yüzükler ve mücevherler kimin için?"

"Hepsi Odin'in oğlu Balder için." diye yanıtladı onu kadın. "Onun için mayalanan içki de parlayan kalkanın altında saklı."

Sonra Odin, Balder'i kimin öldüreceğini sordu. Kadın da parlayan Asa'yı ölümün salonlarına gönderecek olan kişinin Hoder olduğunu söyledi.

Odin, "Peki, Balder'in intikamını alıp, onun katilini huzursuz edecek kişi kim olacak?" diye sordu.

"Bir insanoğlu. Ama Balder'in intikamcısı bir gün yaşlanacak. Şimdi evine git Odin. Senin Valtam'ın oğlu olmadığını biliyorum. Yeni günün şafağı sökene, Balder saflığın hakim olduğu genç dünyaya hükmedene ve daha fazla ölüm olmayana kadar beni kimse uyandırmasın ve işimi engellemesin."

Odin acı içinde eve döndü. Karanlık Vadi'ye yaptığı yolculuktan ve garip cadının söylediklerinden hiç kimseye bahsetmedi.

Balder'in annesi Asa Kraliçesi, oğlunun gördüğü kötü rüya yüzünden rahat edemedi. Üzüntü içinde, ne yapılması gerektiğini düşünmek için bütün Asa ırkını bir araya topladı. Fakat tanrıların hiçbiri acı ve korkudan hiçbir şey söylemedi. Tanrılar ne tavsiye verdiler ne de onu rahatlatabildiler. Sonra kraliçe, dünyadaki canlı cansız her varlığa gidip her birinden Balder'e zarar verecek bir şeyi asla yapmamaları için söz vermelerini istedi. Ateş, su, hava, toprak, bütün hayvanlar, sürüngenler, kuşlar, balıklar, kayalar, ağaçlar ve metaller hepsi seve seve bu sözü verdiler. Çünkü hepsi iyi Balder'i çok seviyordu.

Asa ırkı, herhangi bir şeyin onu incitmemek için söz verdiği her sefer Balder'in onurlandırıldığını düşündüler. Ona olan sevgilerini göstermek ve eğlenmek için bazen ona balta atıp, keskin

kılıçlarıyla vurdular ve ağır mızraklarını fırlattılar. Atılan her silah yönünü değiştiriyor, parlayan hedeflerini ne ısıkalıyor ne de yarıyordu ve Balder'in soylu güzelliği her zamanki gibi aydınlık ve saflıkla parlıyordu.

Her şeyin Balder'i çok sevdiğini ve onurlandırdığını görünce, arabozucu Loki'nin kalbi kıskanç bir nefretle doldu. Her yerde o yemini etmemiş herhangi bir hayvan, kuş, ağaç ya da cansız bir şey aradı. Fakat hiç bulamadı. Sonra güzel bir genç kız kılığına girerek, Balder'in annesinin yaşadığı Fensal konağına gitti. Güzel Asa kraliçesi işiyle meşguldü. Altın iğleriyle, tanrılar için keten dokuyordu. Dalgalı saçlı hizmetçisi Fulla onun yanındaki bir taburede oturuyordu. Kraliçe Loki'yi görünce;

"Güzel yabancı nereden geliyorsunuz?" diye sordu. "Odin'in karısından ne iyilik isteyeceksiniz?"

Kılık değiştirmiş olan Loki, "Ben, tanrıların hem hoş zaman geçirmek için, hem de krallıklarının sorunlarını konuşmak için toplandıkları Ida düzlüklerinden geliyorum." dedi.

"Peki bugün zamanlarını nasıl geçiriyorlar?" diye sordu kraliçe.

Loki, "Balder'in şerefi adını verdikleri hoş bir oyun oynuyorlar." dedi. "Parlayan kahraman, hedefleri olarak önlerinde duruyor ve her biri ona doğru bir silah fırlatarak kendi yeteneğini deniyor. Önce Odin, hedefini asla şaşırmadığı söylenen Gungner mızrağını atıyor. Ama mızrak Balder'e zarar vermeden kafasının üzerinden geçiyor. Sonra Thor büyük bir kayayı Balder'in göğsüne doğru fırlatıyor. Ama kaya da yön değiştiriyor ve parlak hedefe ulaşmıyor. Sonra Tyr baltayı tutup Balder'e vuruyor. Fakat keskin kenar ona dokunmayı reddediyor. Asa ırkı en iyi kişiyi böyle onurlandırıyor."

Asa kraliçesi ana yüreğinin mutlu gururuyla gülümsedi ve şöyle dedi; "Evet, Odin'in oğullarının en iyisine her şey böyle saygı gösteriyor. Çünkü ne metal ne tahta ne taş ne ateş ne de su ona zarar vermiyor."

Loki, "Öyleyse her şeyin size, oğlunuza zarar vermeyeceğine dair söz verdiği doğru mu?" diye sordu.

Düşünmeden söylenen bir sözün nelere yol açabileceğini bilmeyen kraliçe yanıt verdi; "İnsanların ökseotu dediği, küçük zayıf bir dal dışında her şey söz verdi. O da öyle küçük ve zayıf ki asla kimseye zarar veremeyeceğini biliyorum. O yüzden ondan söz vermesini istemedim."

Sonra Loki, Fensal konağından çıkarak Asa kraliçesini dokumasıyla bıraktı. Hızla yürüdü ve Valhal'ın doğu tarafındaki yaşlı bir meşe ağacının dallarında yetişen ökseotunu görene dek durmadı. Kaba bir biçimde bitkiyi onu destekleyen daldan ayırdı ve pelerinin altına sakladı. Daha sonra Asa ırkının toplantı yaptığı yere acele etmeden geri döndü.

Ertesi gün, Asalar her zamanki gibi Ida düzlüklerinde hoş zaman geçirmeye gittiler. Hoplayıp zıplamaktan, yürüme yarışından ve at üzerinde mızrak oyunundan yorulunca, Balder'i önlerine hedef olarak koyarak, tekrar silahlarını ona fırlatmaya başladılar. Yönünü değiştiren ve onurlu Balder'e vurmayı reddeden oku görünce güldüler. Fakat kör Hoder onlardan ayrı acı içinde oturuyor ve hiçbir oyunlarına katılmıyordu. Bunu gören Loki ona gitti ve;

"Kederli kardeş, niye bizim oyunlarımıza katılmıyorsun?" diye sordu.

Hoder, "Ben körüm." diye yanıtladı. "Ne atlayabilir, ne koşabilir ne de mızrak fırlatabilirim."

Loki, "Fakat ok atabilirsin." dedi.

Hoder de, "Hedefimi göremediğim için birisi beni yönlendirirse yapabilirim ancak." dedi.

Loki, "Bu kahkahayı duyuyor musun?" diye sordu. "Thor, kardeşine bir çam gövdesi fırlattı. Çam gövdesi de böylesine şerefli bir hedefe vurmaktansa diğer tarafa döndü ve oradaki kayalara çarparak paramparça oldu. Asa ırkı ve canlı cansız her şey Balder'i işte böyle onurlandırıyor. Kafasını sallayıp kendi yapabileceğini yapmaktan korkan tek kişi Hoder. Şimdi gel ve bu küçük oku yayına yerleştirmeme izin ver. Sonra da benim yönlendireceğim yere atışını yap. Tanrıların güldüğünü duyduğunda okunun, yönünü değiştirip onu vurmuyarak kahramanı onurlandığını anlayacaksın."

Hiç kötülük düşünmeyen Hoder, Loki'nin istediğini yaptı. Ölümcül ok yaydan fırladı, parlayan Balder'in kalbini deldi geçti. Balder cansız yere düştü. Bunu gören Asa ırkı acı ve üzüntüden konuşamadı. Eğer bulundukları Ida düzlükleri kutsal bir yer olmasaydı, Loki'yi yakalayıp öldüreceklerdi.

Dünya hemen iyi Balder için yasa büründü. Kuşlar ötmeyi kesti ve halsiz kanatlarını çırparak uzak Güney ülkesine uçtular. Hayvanlar yerdeki deliklere ve inlerine saklanmaya çalıştılar. Ağaçlar, yaprakları kuruyup düşene kadar titreyip uğuldadılar. Çiçekler gözlerini kapayıp öldüler. Nehirler akmayı kestiler. Karanlık ve korkunç dalgalar denizi kapladılar. Güneş bile yüzünü gizledi ve sessizce güneye çekildi.

Balder'in iyi annesi kötü haberi alır almaz altın iğini Fensal konağında bırakarak hizmetçisiyle beraber Ida düzlüklerine, oğlunun yattığı yere gitti. Balder'in sadık karısı Nanna oradaydı. Sevdığı insanın cansız görüntüsü karşısında duyduğu acı çok

büyüktü. Kaçan suçlu Loki dışındaki tüm Asa ırkı sessiz bir şaşkınlıkla onların yanındaydı. Fakat aralarındaki en kederli kişi Odin'di. Çünkü, Balder'le birlikte, dünyanın en mutlu çağını yitirdiğini biliyordu.

Cansız bedeni kaldırdılar ve Balder'in kendisinin yaptığı, denize inmeye hazır olan "Ringhorn" adlı büyük gemiye doğru taşdılar. Onu taşıyanları takip eden büyük topluluk kumsalda durdu ve kahramanın zamansız ölümüne ağladı. Önce Odin ve üzüntüden eli ayağı tutmayan kraliçe geldi. Sonra da Odin'in cariyeleri Valkürler, onların da ardından kuzgunları Hugin ve Munin geldiler. Sonra keçilerin çektiği arabasıyla Thor, atı Goldtop'ın üzerindeki Heimdal ve altın kıllı domuzu Gullinbruste'nin arkasındaki arabanın içinde Frey geldi. Kedilerin çektiği arabasıyla gelen Freyja altın gözyaşları döküyordu. Son olarak zavallı kör Hoder, acıdan zayıf düşmüş bir halde bir buz devinin sırtında taşınıyordu. Okyanus kralı yaşlı Aegir sırlıslıkam kafasını sudan çıkardı ve yaşlı gözleriyle bu manzaraya baktı. Dalgalar sanki korkutulmuşlar gibi oyunlarını bıraktılar ve durgunlaştılar.

Güvertenin üzerine defin için odun yığını kurmuşlardı. Cesedi onun üzerine yerleştirdiler. Göz alıcı kıyafetlerle en güzel kokulu odunlarla örttüler. Balder Ölüm salonlarına yürüyerek gitmesin diye, Balder'in asil atını öldürüp onun yanına koydular. Odin parmağındaki dünya zenginleştiren yüzük Draupner'i çıkardı ve onu da yığının üzerine koydu. Sonra, sadık karısı Nanna acıya yenik düştü ve nazik kalbi buna dayanamadı. Asa kraliçesinin önünde öldü. Onu da gemiye taşdılar ve kocasının yanına yatırdılar.

Yığını tutuşturmak için her şey hazır olduğunda, Tanrılar gemiyi denize indirmeye çalıştılar. Fakat o kadar ağırdı ki hareket

ettiremediler. Devler ülkesi Jotunheim'a, iri dişi dev Hyrroken'e aceleyle bir haber gönderdiler. O da kıvrılan yılanlardan dizginleriyle yönettiği bir kurdun üstünde girdap hızıyla geldi.

"Benden ne isteyeceksiniz?" diye sordu.

Odin, "Sizden büyük gemi 'Ringhorn'u denize indirmenizi isteyeceğiz." diye yanıtladı.

Korkunç dişi dev, "Bunu yaparım!" dedi. Gemiye tek bir dokunuşuyla iterek, koyun derin sularına hızla kaydırды. Tüylər ürpertici atına komut vererek oradan ayrıldı. Kimse nereye gittiğini anlamadı.

Ringhorn taşıdığı önemli cenazeyle asilce suda süzölüdü. Ateş tutuşmuştu. Kızıl alevler göğe yükseliyordu. Fakat ışıkları, yakutları bedeninin sahibi Balder'in güzel gün ışığıyla karşılaştılınca sadece titrek bir alevden ibaretti.

Acılı halk döndü ve evlerine doğru yöneldi. Öncesinde aydınlık mutluluğun hakim olduğu yere kasvetli bir keder yerleşmişti. Asgard'ın yüksek salonlarına varınca, Asa kraliçesi şöyle dedi;

"Balder ve üzüntülü annesi aşkına, şimdi kim bir görev üstlenecek? Ölüm vadisine gidip Balder'i bularak, onun kefaretiğini ödeyip Asgard'a ve orta dünyaya kim geri getirecek?"

Balder'in kardeşi çevik Hermod, "Ben gideceğim." dedi. "Onu bulacak ve Hela'nın izniyle onu geri getireceğim."

Sonra sekiz ayaklı atı Sleipnir'e binerek hızla gitti. Dokuz gün ve gece boyunca, güneş ışığının hiç olmadığı dar boğazlardan ve tuhaf vadilerden, kasvetli karanlık ve korkunç sessizlik içinden ilerledi. Sonra kara nehre geldi ve üzerindeki göz alıcı köprüden geçti. Köprü sallanıyor, titriyor ve onu köpürmüş, kapkara akıntıya düşürmekle tehdit ediyordu. Diğer tarafta bir kız kapıyı tutuyordu. Hermod geçiş parasını ödemek için durdu.

"İsminiz nedir?" diyesordu kız.

"İsmim Hermod. Bana çevik derler." diye yanıtladı.

"Babanızın ismi nedir?"

"İsmi Odin. Belki duymuşsunuzdur."

"Neden böyle gök gürültüsü hızıyla sürüyorsunuz? Dün köprüden beş krallık kadar ölü insan geçti. Onlar bile köprüyü siz ve tuhaf atınız kadar sallamadılar. Siz bu kapıdan geçmeye alışık soluk kalabalıktan değilsiniz. Göreviniz nedir? Neden ölülerin bölgesine gidiyorsunuz?"

Hermod, "Kardeşim Balder'i bulmaya gidiyorum." diye yanıtladı onu. "O istemeden bu ruhlar arasına geleli çok kısa bir zaman oldu."

Kız, "Balder ve sadık Nanna buradan üç gün önce geçtiler." dedi. "Görünüğü öyle parlaktı ki burada bile bütün vadi daha önce hiç aydınlanmadığı kadar aydınlandı. Kara nehir mücevher gibi ışıldadı. Somurtkan dağlar ilk kez gülümsedi. Bu bölgenin kraliçesi Hela bile, en uzak salonlarına gizlice sokuldu. Fakat Balder kendi yoluna gitti. Şu anda da ötedeki karanlık kalede Nanna'yla akşam yemeği yiyor."

Sonra Hermod kale duvarına gelene dek doğruca ilerledi. Duvarlar siyah mermerdendi. Demir kapı parmaklıklarla çevrili ve sürgülüydü. Şimdiye dek oraya giren hiç kimse dışarı çıkmamıştı. Hermod kapıcıya kapıyı açması ve onu içeri alması için seslendi. Ama hiç kimse onu duymuyor ya da önemsemiyordu. Çünkü canlıların sözleri burada bilinmiyordu. Sonra semer kollarlarını hızla çekti ve Sleipnir ileriye doğru sıçradı. Kapıların üzerinden atlayarak büyük sarayın açık kapısına indi. Hermod atını bırakarak cesurca içeri girdi. Burada kardeşi Balder'i ve sadık Nanna'yı ziyafet masasında otururlarken ve konukların en

saygıdeğeri olarak onurlandırılırken buldu. Hermod geceyi Balder'le hoşça sohbet ederek geçirdi. Sabah olunca Hela'nın huzuruna çıktı ve ona şöyle dedi;

"Güçlü kraliçe! Sizden bir iyilik istemeye geldim. Hem tanrıların hem insanların çok sevdiği iyi Balder karanlık evinizde sizle yaşamaya gönderildi. Bütün dünya onun için ağlıyor. Herkes yasa büründü. Onun parlak ışığı üzerlerinde ısıldayana hiç kimse teselli bulamayacak. Tanrılar beni, kardeşini, sizden onu Asgard'a ve asil acılı annesi Asa kraliçesine geri götürmem için izin alma-ya gönderdiler. Çünkü ancak o zaman insan kalplerinde umut yaşayacak ve mutluluk dünyaya geri dönecek."

Ölüm kraliçesi bir süre sessiz kaldı ve sonra üzgün bir sesle şöyle dedi; "Bir varlığın canlı cansız her şey tarafından bu kadar çok sevildiğine inanamıyorum. Çünkü Balder dünyadakilere benden daha fazla dost değil, yine de insanlar beni sevmiyor. Şimdi siz Asgard'a geri dönün. Her şey Balder için ağlarsa, o zaman onu size geri göndereceğim. Fakat eğer herhangi bir şey ağlamayı reddederse, o zaman ben de Balder'i sarayımda tutacağım."

Hermod eve dönmeye hazırlandı. Balder ona babasına hatıra olarak götürmesi için yüzüğü Draupner'i verdi. Nanna da kraliçeye en katıksız yeşilden zengin bir halı gönderdi. Sonra çevik elçi atına bindi ve hızla kara nehirden, kasvetli vadilerden geçerek sonunda Odin'in salonlarına vardı.

Asa ırkı Balder'in getirdiği mesajları öğrenince dünyanın her yerine, her şeye Balder için yas tutmalarını istemek üzere elçiler gönderdi. İnsanlar, hayvanlar, sürüngenler, kuşlar, balıklar, ağaçlar, taşlar, su, hava yani canlı cansız her şey kayıp Balder için beraberce ağladılar.

Fakat elçiler Asgard'a dönerlerken, Thok adında dişi bir devle karşılaştılar. Ondan evrensel acıya katılmasını istediler. O da, "Balder, Thok için ne iyilik yapmış ki?" diye yanıtladı. "Ona hangi sevinci getirmiş? Eğer onun için ağlayacaksa, bu sadece kuru gözyaşı olur. Bırakın Hela onu sarayında tutsun." (23)

Hikâyeyi anlatan kişi şunu da ekledi; "Fakat o gün gelecek, tuhafkadının Odin'e söylediği sözler gerçekleşecek. Balder, hiçbir kötülüğün ve ölümün olmadığı yeni doğmuş bir dünyayı yönetmek için tekrar gelecek."

(23) Balder

Aslında, Balder'in hikâyesi, Siegfried efsanesinin en eski şeklidir. Balder de Siegfried de yaz güneşinin iyiliksever ışığının kişileştirilmiş halleridir. Ayrıca ikisi de kışın güçleriyle haince öldürülmüş olarak anlatılırlar. Hermod'un Ölüm'ün (Hela) salonlarına gitme görevi bize Hermes'in Persephone'yi alıp annesi Demeter'e götürmek için Hades'e gitme görevini anımsatıyor. Bu öykünün, Opheus efsanesiyle bir benzerliği olduğunu da görürüz. Orpheus'ta, kahramanın karısı Eurydice'ı gidip getirmek için yeraltına inmesi anlatılır.

XIV. MACERA

GUNTHER'İN BRUNHILD'I KURNAZLIKLA YENMESİ

Senlikler hızını almışken, beyaz sakallı ve saçlı, soylu bir suratı olan yaşlı bir adam büyük salona geldi ve neşeli topluluk için şarkılar söyledi. Bazıları böyle eşsiz bir müziği kesinlikle Bragi'den başkası yapamayacağı için, o adamın Bragi olduğunu söylediler. Fakat o Bragi gibi bahar, gençlik, güzellik şarkıları söylemiyordu. Ayrıca yanında ırmaklar çağılayan, şelaleler olan ve içinde şarkılar söyleyen kuşlar bulunan bir evde yaşayan birine benzemiyordu. Onun şarkıları kederliydi, şarkılarında solan çiçekler, düşen yapraklar, uğuldayan güz rüzgârları, unutulmuş neşeler, yıkılan umutlar, ezilen hırs, gri saçlar, atılan adımlar, yaşlılık ve yalnız bir mezar vardı. O şarkı söylerken herkes acılı sözler ve dokunaklı melodi yüzünden ağladı.

"İyi dost, sizin müziğiniz bu yer ve zamanla uyuşmuyor." dedi Siegfried. "Çünkü siz eğlence ve neşenin olduğu bir yere, kederli düşünceler ve karanlık kehanetler getirdiniz. Şimdi gelin ve içinde yalnızca eğlence ve mutluluk olan bir şarkı söyleyerek verdiğiniz zararı telafi edin."

Yaşlı adam kafasını salladı ve yanıt verdi; "Bazılarının düşündüğü gibi Bragi veya gezgin bir arpçı olsaydım, istediğiniz şeyi

yapabilirdim. Ama ikisi de değilim. Ve hiç neşeli şarkı bilmiyorum. İnsanlar bana kötü kehanet habercisi diyorlar, ben bunu istemesem de, aslında bazen öyleyim. Çok uzak bir ülkeden elçi olarak geliyorum. Ren Ülkesindeki en asil komutanlar ve tüm krallar için bir mesaj taşıyorum. Eğer kral Gunther izin verirse, mesajımı ileteceğim."

Gunther nazikçe, "Bırakınız elçi konuşsun." dedi.

Elçi, "Denizden uzakta, Isenland denen rüya gibi bir ülke var." dedi. "Bu ülkede çim kadar yeşil mermerden yapılmış seksen altı kulesi olan olağanüstü bir kale var. Bu kalede yeryüzündeki bütün kızların en güzeli, bahar zamanı bakiresi Brunhild yaşıyor. Eskiden Odin'in Valkürlerinden biriydi. Diğer güzel kızlarla beraber görünmez olarak, orduların toplanışını izlemek, ordular karşılaşınca alanın üzerinde uçmak ve öpücüklerle ölü kahramanları uyandırarak ruhlarını Odin'in mutlu eğlence salonuna göndermek onun vazifesiydi. Fakat bir gün, Baş tanrının emrini yerine getirmedi. Buna kızan tanrı onu insanların arasında yaşaması, onlar gibi kısa ömürlü olması ve yaşlılıkla ölüme maruz kalması için gönderdi. Fakat Isenland'ın yaşlı ve çocuksuz kralı bu yalnız kıza acıdı. Onu kendi kızı ve varisi yaptı. Sonra, hâlâ kızgın olan Odin prensesi yaralamak için uyku dikenini gönderdi. Böylece, uyku Isenstein'daki her yaratığı esir aldı. Mermer sarayın odalarında sessizlik hüküm sürdü. Çünkü Odin 'Kahraman ateşten geçip Brunhild'i uyandırana dek herkes böyle uyuyacak.' demişti."

"Uzun zamandır beklenen kahraman sonunda geldi. Kızgın engelleri aşarak uyuyan kıızı uyandırdı. Böylece bütün kale aniden hayata dönmüş oldu. Brunhild bir kez daha orta dünyanın en muhteşem prensesi olarak tanındı. Fakat onu uyku hapsinden kurtaran kahraman Isenland'den ayrıldı. Kimse de nereye gittiğini bilmiyordu, ama insanlar onun kralların en iyisi ve adili oldu-

ğunu ve asil dünyaya gittiğini söylüyorlar. Brunhild onu birçok ülkede aradı. Bütün insanlar onun kahramanlıklarını biliyor olmasına rağmen kimse nerede yaşadığını bilmiyordu. Bu yüzden, Brunhild son çare olarak her ülkeye elçiler yolluyor ve üç tane güç oyunuyla onun yeteneğini alt etmeleri için krallara meydan okuyor. Oyunlar; mızrak atma, ağır taş fırlatma ve sıçrama olacaktı. Bu oyunlarda ona eşit olabilecek kişi Isenland'ın kralı olacak ve Isenstein'in tahtını onunla paylaşacak. Uzun zamandır ortada olmayan kahramanı bu yolla bulmayı umuyor, çünkü dünyada o kahramanın gücüne ve yeteneğine sahip başka bir prens olmadığına inanıyor. Bu macerada birçok adam hayatını tehlikeye attı ve hepsi de başarısız oldu."

Elçi sözlerine devam etti; "Kral Gunther, ben, onun emriyle Ren ülkesine geldim. Size daveti ulaştırdım. Kabul edip de yenilirsenez, hayatınızı kaybedersiniz. Fakat başarsanız, dünyanın en güzel krallığına ve kraliçesine sahip olacaksınız. Çünkü en azından aradığı kahramana eş değerde olduğunuzu kanıtlamış olacaksınız. Isenland'e cevap olarak ne götüreyim?"

Kral Gunther hayaldeymiş ve büyülenmiş gibi aceleyle yanıt verdi; "Daveti kabul ettiğimi ve bahar zamanı gelip de, nehirdeki su akmaya başlayınca, Isenland'e gelerek kendi yeteneğimi ve gücümü güzel ve güçlü Brunhild'inki ile karşılaştıracığımı söyleyin."

Etrafında oturan herkes Gunther'in cevabına çok şaşırmıştı. Çünkü akıllı biraz zayıf olsa da aceleci ve riskli işlere girmezdi. Yanında oturan Siegfried, ona şöyle fısıldadı, "Dostum Gunther, karar vermeden önce iki kez düşünün. Siz, bu güçlü ve güzel savaşçı kızın gücünü bilmiyorsunuz. Eğer gücünüz olduğundan dört kat fazla olsa bile, o oyunlarda onu geçmeyi beklemeyin. Bu aceleyle verilen karardan vazgeçin, yalvarırım, davete verdiğiniz

cevabı geri alın. Bu kesinlikle sizin hayatınıza mal olacak, o yüzden böyle bir işe girişmeyin."

Fakat bu uyarılar ve onu ikna etmeye çalışan diğer kişilerin sözleri Gunther'i daha kararlı yaptı. Ve onun bu maceraya atılmasına hiçbir şeyin engel olamayacağına dair yemin etti. Sonra karanlık suratlı Hagen şöyle dedi;

"Dostumuz Siegfried, Isenland ve güzel kraliçe hakkında çok şey biliyor gibi görünüyor. Eğer söylentilerde gerçekten doğruluk payı varsa, bunları öğrenmek için fırsatı oldu. Şimdi, eğer iyi kralımız Gunther bu tehlikeli girişime katılmaya kararlıysa, belki Siegfried ona eşlik etmek isteyecektir."

Gunther, Hagen'in sözlerine çok sevindi. Siegfried'e; "En iyi dostum, Isenland'e benimle gelin ve bana yardım edin." dedi. "Eğer görevimizi başarırız, dilediğiniz ödülü isteyin benden. Ben de gücüm yettiğinde, size onu vereyim."

Siegfried, "Kibar Gunther," dedi, "biliyorsunuz ki, kendim için korkmuyorum. Yine de sizi bilinmeyen tehlikelerle dolu bu işten sakınmanız için uyarıyorum. Fakat her şeye rağmen bunu kalbinizden istiyorsanız, ılık rüzgârlar nehirdeki buzı eritir eritmez yola çıkmaya hazır olun. Sizinle geleceğim."

Kral, Siegfried'in elini sıktı ve içtenlikle teşekkür etti.

"Bir donanma kurmalıyız." dedi Gunther. "Bin savaşçı bizimle gelecek. Isenland'e hiçbir prensin gitmediği şekilde, maiyetimizle gideceğiz. Hemen sağlam gemiler yapılmalı ve ilkbaharda Ren'e indirilmiş olmalılar."

Siegfried, Gunther'ın bu ciddiyetine güldü ve ona şöyle yanıt verdi; "Böyle planlar yapmayın. Böyle bir donanma yapmak ve erzak sağlamak için on iki ay harcarsınız. Dışarıdan gelen düşmanlara karşı Burgonya'nın sahip olduğu tek korumasını almış

olursunuz ve Isenland'e varınca, böyle büyük bir gücün hiçbir işe yaramayacağını anlarsınız. Benim tavsiyemi dinleyin: uzun ve tehlikeli yolculuk için sadece küçük bir gemi yaptırın, donatın ve yolculuk için erzak sağlayın. Zaman geldiğinde, siz, ben ve akrabalarınız Hagen ve Dankwart, yani sadece dördümüz, yolculuğa çıkar ve kararlaştırdığınız göreve gideriz."

Gunther bu konuda dostunun kararlarının kendisinininkilerden daha iyi olduğunu biliyordu. Siegfried'in planlarının hepsini kabul etti.

* * *

Sonunda kış mevisimi sona yaklaştığında, birçok kişi yolculuğa hazırlıkla meşguldü. Eşsiz Kriemhild, Burgonya'nın en becerikli kadın terzileri olan otuz hizmetçisini topladı ve kardeşi ve arkadaşları için gösterişli giysiler yapmaya başladı. ⁽²⁴⁾ Kendi güzel elleriyle en nadir şeylerden; Libya'nın güneşli topraklarından getirilmiş ipeksi derilerden, Zazemang'ın yonca kadar yeşil değerli kumaşlardan ve tüccarların Arabistan'dan getirdiği kar beyaz ipekten elbiseler biçiyordu. Yedi hafta boyunca zeki hizmetçiler ve kibar hanımları iğnelerini sürekli kullandılar. Dört kahramanın her biri için muhteşem güzellikte on iki takım diktiler. Prenslere layık kıyafetler en iyi iğne işleriyle kaplandı, ilginç aletler kullanılarak nadir ve gösterişli mücevherlerle süslendi ve altın iplerle dokundular.

Birçok marangoz ve gemi işçisi baltalar, çekiçler ve kızıl demir ocaklarıyla meşguldüler. Maceracıları denizde taşıyacak yeni

(24) Kahramanlar için gösterişli kıyafetler yapma işinden sık sık *Nibelungen Destanı*'nda bahsedilir. Carlyle şöyle diyor; "Bu, tüm yolculuklar için değişmez bir hazırlıktır. Ve her zaman, basit, sevgi dolu ve hemen hemen dışi etkileyiciliğiyle belirtilir."

ve sağlam bir gemi yapmak için gece gündüz çalışıyorlardı. Bir sürü yiyecek ve onların güvenliği ve rahatlıkları için gerekli her şey toplanarak gemiye yerleştirildi.

Kahramanlar da bu arada boş durmuyordu. İşçilere talimatlar vermedikleri ya da devam eden hazırlıkları denetlemedikleri zamanlarda uzun süredir kullanılmamış zırhlarını parlatıyor, silahlarına bakıyor veya onlar yokken yapılacak işleri düzenliyorlardı. Siegfried sağlam kılıcı Balmung'u ve Nibelung ülkesindeki cüce Alberich'ten aldığı, kendisini görünmez yapan paha biçilmez karanlık pelerini de unutmadı.

Güzel parmakların diktiği on iki takım elbise getirildi. Onları giydiklerinde, üstlerine öyle güzel oturdu ve her şey gösteriş ve güzellikte öyle mükemmel ve eşsizdi ki elbiseleri giyenler bile şaşırdılar. Hepsi de daha önce böyle göz kamaştırıcı ve muhteşem elbiseler görmediklerini söylediler.

Sonunda bahar ayları, soğuk kuzey ülkesinin tüm güçlerini yendi. Ilık meltemler kan ve buz eritti, nehirleri açtı. Böylece Gunther ve yoldaşlarının gemiye binme zamanı gelmiş oldu. Erzakla dolu, sağlam ve her yeri güçlü yapılmış küçük gemi Ren'e indirildi ve uçuşan flamaları ve sabırsız yelkenleriyle mürettebatın gelmesini beklemeye başladı. Sonunda yolcular atlarının üzerinde, arkalarında krallara layık kıyafetlerini ve altın kırmızı kalkanlarını taşıyan kölelerle geldiler. Nehrin kenarlarında Burgonya'nın asil halkından birçok kişi bulunuyordu; Gernot, genç Giselher, kraliçe Ute, eşsiz Kriemhild, birçok kont, savaşçılar, güzel kızlar ve terbiyeli erkekler. Kahramanlar, ağlayan dostlarıyla vedalaştılar ve atlarını da yanlarına alarak, kendilerini bekleyen gemiye bindiler. Siegfried bir kürek aldı ve gemiyi kumsaldan uzaklaştırdı.

"Yolu bildiğim için, dümenci ben olacağım." dedi.

Yelkenler sert güney rüzgârıyla açıldı ve gemi denizde hızla ilerledi. Onu görüş mesafesinden çıkana kadar izleyenlerin güzel gözleri yaşla doldu. İç çekmeler ve iç karartıcı kehanetlerle, iyi insanlar evlerine döndüler. Fakat bazıları kralları ve onun cesur yoldaşlarını tekrar görmeyi umuyorlardı.

Tatlı esintilerle ilerleyen küçük gemi Ren'de neşeyle süzülüyordu. Uçsuz bucaksız denizde günler geçti. Kahramanlar uzun bir süre yaşlı Aegir'in su krallığında ilerlediler. Ama neşelerini korudular ve yolculuklarının sonuna ve amaçlarına günden güne yaklaştıkları için kalpleri daha da heyecanlandı. Sonunda göz alabildiğine uzanan kumsalı ve güzel ülkeyi gördüler. Kıyıda çok da uzak olmayan, göğe uzanan birçok kulesi olan görkemli hisarın da gördüler.

Kral, "Burası hangi ülke?" diye sordu. ⁽²⁵⁾

Siegfried o ülkenin Isenland olduğunu ve gördükleri hisarın Isenstein kalesi ve prenses Brunhild'in yeşil mermerli sarayı olduğunu söyledi. Saraya vardıklarında arkadaşlarından çok dikkatli olmalarını istedi.

"Hepimiz Gunther'in kral, benim de onun sadık bir kölesi olduğumu söyleyelim. İşimizin başarısı buna bağlı." dedi. Ve üç yoldaşı da bunu yapacaklarına söz verdiler.

Gemi kıyıya yanaştıkça, bütün kale canlanmış gibi göründü. Lordlar ve leydiler, savaşçılar ve hizmetçiler kule pencerelerinden, kapı ve balkonlardan Isenland'e böyle habersizce gelen yabancıların kim olduklarına bakıyorlardı. Kahramanlar kıyıya de-

(25) Brunhild'in Zaferi

Brunhild'in kurnazlıkla yenilmesinin anlatıldığı hikâye, onu izleyen sayfalara bağlantılı olarak, *Nibelungen Destanı*'nda verilenin aslında aynıdır. Eski biçimlerinden oldukça farklıdır.

mir atıp, atlarıyla sahile gittiler. Kumsalda yavaşça sürerek, dar düzlüğü geçip asma köprüye ve kapıya geldiklerinde durdular.

Odasındaki eşsiz Brunhild'e bu yabancıların geldiği söylenmişti. Orada duran hizmetçilere sordu;

"Sizce, izin almadan böyle cesurca Isenstein'a gelen yabancı savaşçılar kim? Görünüşleri nasıl? Dikkate almaya değer mi yoksa yollarını kaybetmiş dilenciler gibi mi görünüyorlar?"

Pencere kanadından bakan bir hizmetçi de şöyle yanıt verdi; "Asil yüzünden ve yanındakilerin ona gösterdiği saygıdan anlıyorum ki ilki bir kral. İkincisinin daha gururlu bir zarafeti var ve aralarındaki en asil oymuş gibi görünüyor. Bana eski günlerden cesur genç Siegfried'i hatırlatıyor. Gerçekten de o Siegfried olmalı. Çünkü Greyfell'den başka bir atta olmayan günışığı yeleli bir ata biniyor. Üçüncüsü karanlık ve kederli bir adam. Kaşları çatık ve etrafa kaçamak bakışlar atıyor. Kendisini bir sürprizden koruyormuş gibi gergin biçimde tutuyor kılıcının kabzasını. Bence zalim, öfkeli ve taş kalpli bir yapısı var. Dördüncü ve grubun sonuncusu ise genç ve yakışıklı. Nazik bir duruşu var. Kaba savaşçılara benzemiyor. Sanırım, eğer ona zarar gelirse, evinde onun için çok gözyaşı dökülür. Ben daha önce Isenland'de hiç bu kadar soylu yabancılar görmemiştim. Kıyafetlerinin göz kamaştıran bir parlaklığı var. Eyerleri değerli taşlarla kaplı. Silahları eşsiz bir parlaklıkta. Kesinlikle dikkate almaya değer."

Brunhild, Siegfried'in de o grupta olduğunu duyunca çok sevindi. Onları büyük salonda karşılamak için aceleyle hazırlandı. On saygıdeğer lordukapıyı açmaları ve kahramanları Isenland'e karşılamaları için gönderdi.

Siegfried ve yoldaşları büyük girişten geçerek kale avlusuna girince, atları ahıra götürüldü. Çınlayan zırhları, geniş kalkanları ve kılıçları onlardan alınarak kalenin cephaneliğine koyuldu.

Hagen'in tüm savunma araçlarının ellerinden alınmasına şikâyet etmesi çok önemsenmedi. Ona, bunun Isenstein'da her zaman geçerli olan bir kural olduğu ve diğerleri gibi onun da bu kurala uyması gerektiği söylendi.

Kısa bir gecikmeden sonra, eşsiz Brunhild'in onları beklediği büyük salona alındılar. Her kıvrımında mücevherlerin parladığı gösterişli kıyafetler giyinmiş, inci ve altın bir taç takan savaşçı prenses fildişi bir tahtta oturuyordu. Isenland'ın en cesur beş yüz savaşçısı ve kontu çekilmiş kılıçları ve kızgın, kararlı bakışlarıyla onun yanında duruyordu. Ren ülkesinden gelen bu dört şövalye kadar cesur olmayan insanlar, bu görüntü karşısında kesinlikle korkudan titrerlerdi.

Kral Gunther ve yoldaşları kraliçeyi selamlamak için öne çıktılar. Kraliçe de onları hoş bir gülümsemeyle selamladı ve sonra Siegfried'e şöyle dedi; "Dostumuz Siegfried, ülkemize tekrar hoş geldiniz! Biz sizi hâlâ en iyi dostumuz olarak anıyoruz. İsteğiniz nedir sorabilir miyiz? Yanınızdaki bu savaşçılar kim?"

"En asil kraliçe, beni unutmadığınız ve lordum huzurunda beni önemsemeye tenezzül ettiğiniz için size minnettarım" dedi Siegfried ve Kral Gunther'i göstererek, "Naçiz kölesi olduğum Burgonya Kralı, sizin farklı ülkelere gönderdiğiniz daveti duydu ve buraya gücünü sizinkiyle karşılaştırmaya geldi." diye devam etti.

Brunhild, "Şartları biliyor mu?" diyesordu.

"Evet, biliyor." dedi Siegfried. "Başarırsa, kadınların en güzeli onun kraliçesi olacak. Başaramazsa, ölecek."

Kraliçe, "Şu ana dek yirmi saygıdeğer erkek mücadele etti ve hepsi başarısız oldu." dedi. "Lordunuzu durup böyle bir riske girmeden önce bütün ihtimalleri düşünmesi konusunda uyarıyorum."

Gunther öne çıktı ve şöyle dedi;

"Güzel kraliçe, ihtimaller düşünül­dü ve fikrimizi hiçbir şey de­ğiştiremez. Koşullarınızı söyleyin. Her şeyi istediğiniz şekilde düzenleyin. Davetinizi kabul ediyor ve gücümüzü sınamak istiyoruz."

Savaşçı prenses başka bir şey söylemeden, hizmetçilerine yarışmaya bir an önce hazırlanması için ona yardım etmelerini emretti. Uzun süre önce uzak Libya kıyılarından getirilmiş, hiçbir kılıcın çizemeyeceği ve en ağır mızrak darbesinin bile zarar veremeyeceği söylenen ihti­şamlı bir zırh giydi. Miğferinin kenarında altın süsler vardı ve üzerindeki pahalı taşlar ışı­lı ışıldı. Şaşılacak uzunluktaki ve üç iri adam ağırlığındaki mızrağı getirildi. Kalkanı güneş kadar parlak ve genişti. Ayrıca çelik ve altınla üç karış kalınlığındaydı.

Prens­es böyle silahlanırken, kahramanlar ona şaşkınlık ve korkuyla bakıyorlardı. Siegfried fark edilmeden, salondan sessizce çıktı. Açık kale kapısından geçerek, rüzgâr hızıyla deniz kıyısına ve küçük gemilerine gitti. Üzerine görünmez yapan pelerini giydi ve sonra, sessizce ve görünmeden büyük salondaki arkadaşlarının yanına döndü.

Titreyen Gunther'in kulağına eğilip, "Neşelenin." diye fısıldadı.

Kral onunla konuşanın kim olduğunu göremedi. Çünkü kahraman karanlık pelerinde çok iyi gizlenmişti. Kral yine de onun Siegfried olduğunu anladı ve çok cesaretlendi.

Hagen'in somurtan suratı koyulaştı. Kabarık kaşlarının altından attığı tedirgin bakışlar, korktuğu için değil, öfke ve endişesi yüzündendi. Dankwart yenilmişler gibi her şeyi bıraktı ve yüksek sesle aptallıklarından hayıflandı.

"Burada böyle silahsız durmalı ve bir kadın kaprisi yüzünden öldürülmesini mi izlemeliyiz?" diye bağırdı. "Eğer güzel kılıçlarımız olsaydı, bu kraliçeye ve Isenland'ine meydan okuyabilirdik."

Brunhild istemedi bu sözleri duydu. Hizmetçilerini çağırdı ve küçümseyerek, "Bu övünen adamlara zırhlarını getirin." dedi. "Keskin kenarlı kılıçlarını da alsınlar. Brunhild bu adamlardan silahlı olsalar da olmasalar da asla korkmaz."

Dankwart ve Hagen vücutlarını çevreleyen çeliği hissettiklerinde ve sağlam kılıçlarını ellerine aldıklarında rahatsızlıkları kayboldu ve tekrar umutlandılar.

Kale avlusunun bir kısmı boşluktu. Brunhild'in beş yüz savaşçısı hakem olarak duruyordu. Görünmez Siegfried ise Gunther'in yanındaydı.

"Korkmayın." dedi. "Söylediklerimi yapın, güvende olacaksınız. Kalkanınızı almama izin verin. Zamanı gelince, hareketleri yapacaksınız. Her şey için bana güvenin."

Sonra Brunhild mızrağını Gunther'in kalkanına attı. Güçlü silah havada yıldırım hızıyla uçtu. Kalkana çarpınca, Gunther da Siegfried de mızrağın ağırlığından ve atılma gücünden yere düştüler. İkisinin de burunlarından kan fışkırdı. Eğer pelerin Siegfried'i görünmez yapmasaydı ve ona on iki cücenin gücünü vermeseydi, sonları üzücü olacaktı. Hızla kalktılar. Görünürde Gunther ağır mızrağı kaldırıyordu, fakat aslında onu yerden kaldıran Siegfried'di. Bir an, büyük oku kafasının üzerine kaldırdı ve sonra hiç tereddüt etmeden geldiğinden daha hızlı bir şekilde onu geri gönderdi. Ok, Brunhild'in önünde tuttuğu kocaman kalkana çarptı ve Isenland'ın en uzak kayalıklarında yankılanan bir ses çıkardı. Savaşçı prenses yere yıkıldı. Fakat hemen kalktı ve bağırdı;

"Bu asil bir hamleydi, Sör Gunther. Yenildiğimi itiraf ediyorum. Ama iki oyun daha var. Eğer bunlarda da bana eşit olursanız, başaracaksınız. Şimdi taş atmayı ve sıçramayı deneyeceğiz."

Bir ton ya da daha fazla ağırlıktaki kocaman sert bir kayayı taşıyan on iki adam geldi. Brunhild beyaz kollarıyla bu taş kütle-

sini kavradı ve kafasının üstüne kaldırdı. Sonra bir kez geriye savurarak, kale avlusundan on iki kulaç öteye attı. Daha taş yere değmemişti ki, güçlü kraliçe arkasından sıçrayıp, tam yanına indi. Bin izleyici hayranlıkla bağırdı. Yaşlı Hagen ise dudağını ısırıyor ve onları Isenland'e getiren güne lanet ediyordu.

Cesaretleri kırılmamış Gunther ve görünmez Siegfried, yarısı toprağa gömülü ağır kayayı kavradılar. Son derece rahat bir şekilde kayayı kaldırarak hızla ileri fırlattılar. On iki değil, yirmi kulaç uzağa gitti. Sonra Gunther'i kollarından tutan Siegfried sıçradı ve kale duvarına yakın bir yere indi. Brunhild bu zor oyunları Gunther'in kendi gücü ve yeteneğiyle kazandığına inanıyordu. Hemen, oyunlarda yenilmiş olduğunu açıkladı ve kölelerine Gunther'e haklı kralları olarak sadakat yemini etmelerini emretti.

İnsan ırkının en asili böyle adi bir aldatmacanın önünde eğilmek zorundaydı! Ceza, uzun süre ertelenmesine rağmen, sonunda geldi. Çünkü en ulular bile Cennet'in emirlerine ve doğruluk kurallarına itaat etmekten kaçamazlardı.

Yarışma bitince, görünmez Siegfried hızla küçük gemiye koştu. Hemen sihirli pelerini çıkardı. Sonra, kendi görüntüsüyle kaleye döndü. Acele etmeden kale avlusuna girdi. Memnun yoldaşları ve yenilmiş kraliçeyle karşılaşınca, aldırıışsız bir ses tonuyla, oyunların ne zaman başladığını sordu. Sorusunu duyan herkes güldü ve Brunhild;

"Sör Siegfried," dedi, "Isenstein'in eski uyku dikenini sizi yakalamış ve geminizde tutmuş olmalı. Oyunlar bitti. Sizin kralınız Gunther kazandı."

Siegfried bu habere çok sevinmiş göründü. Çünkü aslında kazanan oydu. Sonra hepsi beraber, kahramanlar, saygıdeğer Isenland kontları ve savaşçıları için düzenlenen görkemli bir ziyafetin yapılacağı büyük şölen salonuna geçtiler.

XV. MACERA

TEKRAR NİBELUNG ÜLKESİNDE

Senland halkı, kraliçelerinin uzak ve bilinmez bir ülkenin kralı tarafından yenildiğini öğrendiklerinde, acı ve üzüntüye boğuldular. Çünkü güzel kraliçelerini seviyor ve onun ılımlı yönetiminin yerine bir yabancıнын meçhul yönetiminin geçmesinden korkuyorlardı. Kraliçenin kendisi de son yarışma konusunda pek de memnun değildi. Sevdığı insanları, mutlu yuvasını ve krallığı olan bu güzel adayı terk etmek ve saygı duyamayacağı birinin eşi olarak garip bir ülkeye taşınmayı istemiyordu. Herkes, görünüşte ve hareketlerinde öyle sıradan ve güçsüz olan Gunther'in o kahramanlıkları nasıl yapabildiğini ve uyanık savaşçı kraliçeyi nasıl yenebildiğini merak ediyordu.

Hizmetçi kızlar kendi aralarında, "Keşke o Siegfried olsaydı." diye fısıldaşıyorlardı.

Şövalyeler ve savaşçılar da, "Keşke o Siegfried olsaydı." diye söyleniyorlardı.

Kraliçe de kalbinin en gizli köşesinden, "Keşke o Siegfried olsaydı." diye geçirdi. Kendisini odasına kapattı ve hayal kırıklığına ve acıya boğuldu.

Elçiler en hızlı atlarına binerek, hızla ülkedeki her köye, çiftliğe ve yüksek kuleli her kaleye gittiler. Brunhild'in bütün soydaşlarına

ve kölelerine oyalanmadan Isenstein'a gitmelerini emreden bir mesajı götürdüler. Mesajı alan herkes kalktı ve kraliçelerinin çağrısına gitmek için acele etti. Bütün ülke, savaş hazırlıklarıyla meşguldü. Her gün savaşçılar kaleye gidip geliyor ve her yerde at toynakları yankılanıyor, hazır kılıçlar tıngırdıyor ve zırhlar çınılıyordu.

Gunther korkuyla, "Bu hainlik ne demek oluyor?" diye bağırdı. "Kurnaz savaşçı kraliçe verdiği sözü seve seve bozabilir. Biz de burada, zayıflığımızla onun öfkesi karşısında mahvoluruz."

Açık savaşta bir orduyla karşılaşmaktan hiçbir zaman korkmamış olan yaşlı Hagen'in bile başlamak üzere olan bu kavganın düşüncesiyle canı sıkılmıştı.

"Bu doğru, çok doğru." dedi ve yüzündeki karanlık bakış derinleşti. "Bizim aptalca bir şey yaptığımız çok doğru. Çünkü dördümüz bu iç karartan ülkeye umutsuz bir iş için geldik. Eğer fırtınanın toplanmasını beklersek mahvoluruz." dedi. Kılıcının kabzasını o kadar sıkı kavradı ki salondan hızlı adımlarla öfkeyle çıkarken parmak boğumları bembeyaz olmuştu.

Dankwart da onları, hiçbir kaçışları olmadığını düşündüğü bu ağa getiren kadere hayıflandı. Savaşçıların ikisi de hemen gemiye binip çok geç olmadan Ren ülkesine dönmek için Kral Gunt her'e yalvardılar. Fakat Siegfried onlara şöyle söyledi;

"Böyle yenilmiş, aldatılmış ve utanç içinde dönerseniz, evinizdeki insanlara ne hesap vereceksiniz? Gerçekten cesur savaşçılar olarak anılmalıyız. Birkaç gün bekleyin ve hepiniz bana güvenin. Bizim savaşçılarımız Brunhild'inkilerden sayıca üstün olunca o da daha fazla tereddüt etmeyecek ve Ren ülkesine dönüşümüz muhteşem olacak. Çünkü şanlı savaşçı kraliçeyi bizimle birlikte eve götüreceğiz."

Hagen alay ederek, "Evet, bizim savaşçılarımız onunkilere sayıca üstün gelene dek bekleyeceğiz." dedi. "Fakat bu ne kadar zaman alacak? Mesajı Burgonya'ya yıldırımlar mı iletecek? Cesur adamlarımızı denizden fırtına bulutları mı geçirecek? Kral Gunther'in planlarının uygulanmasına izin vermiş olsaydınız, bu hainliği en başında bastırmış olurduk."

Dankwart, "Bu zamanlarda Güney ülkesinin tarlaları taze mısırla yemyeşildir." dedi. "Çayırılar güzel kokan çiçeklerle doludur ve yaz gelmiştir. Neden bu soğuk ve sisli ülkede, rüzgârlar kadar değişken bir kraliçenin kaprisini bekliyoruz? Evde kahkahalar ve insanların alaylarıyla karşılaşmak, bu soğuk Isenland'de utançla mahvolmaktan, acı çekmekten daha iyidir."

Siegfried önceden kahraman olan yoldaşlarının zayıf ve bolcalayan sözlerinden etkilenmedi;

"Bana güvenin. Her şey iyi olacak. Ben denize açılıp, ilerlerken, sessizce burada birkaç gün daha bekleyin. Üç gün içinde Isenstein'a daha önce görmediğiniz bir ordu getireceğim. Sonra Brunhild'in tutarsız kuruntuları geçecek ve bizimle şimdi güneşli olan Güney ülkesine gelmeyi bir daha reddetmeyecek."

Hagen daha da sinirlendi. Hızla yürürken bir yandan da homurdanıyordu; "Sadece bize ihanet etmek ve hiç kuşkusuz kendi hazırladığı bu tuzakta ölmemiz için bizi bırakmak istiyor."

Gunther endişeyle Siegfried'in elini sıktı ve ona, "Git!" dedi. "Sana güveniyor ve inanıyorum. Ama kesinlikle oyalanma. Çünkü bu belirsiz ve değişken diyarda yeni bir günün ne getireceğini kimse bilmiyor."

Siegfried cevap vermeden döndü ve hızla kumsala gitti. Vakit kaybetmeden, gemiyi fora etti ve denize açıldı. Sonra sihirli pelerinini giydi, yelkenleri açtı ve dümene geçti. Gemi açılmış ka-

natlarıyla bir kuş gibi koydan hızla çıktı. Geniş salonlu ve yeşil kuleli Isenstein kısa süre içinde görünmez dümencinin görüş alanından çıkmıştı. Siegfried yirmi dört saat boyunca uçan gemiyi yönlendirdi. Gemi dalgadan dalgaya atlıyor ve beyaz köpükleri kar tanecikleri gibi sağa sola sıçratıyordu. Ertesi gün geç bir saatte, dik kayaların ve beyaz dağ zirvelerinin denizden yükseldiği, kayalarla çevrili bir sahile geldi. Güvenli ve dar bir koy bulduktan sonra demir attı. Sihirli peleriniyle kendisini iyice örttükten sonra, kıyıya indi. Karanlık kıyı boyunca hızla yürüdü. Karanlık bir dağ geçidini aşarak yıllar önce bir mağaranın kocaman girişini, parlayan büyük bir hazine yığının ve açlıktan ölen iki prensi gördüğü yere geldi. Fakat şimdi, aynı yerde somurtkan, karanlık, kasvetli ve sağlam bir hisar vardı. Bu hisarı Siegfried yıllar sonra kendisi yapmıştı. Demir kapılar parmaklıklarla çevrili ve sürgülüydü. Etrafta hiçbir canlı görünmüyordu.

Karanlık peleriniyle örtülmüş Siegfried dışardan içeriye uzun süre seslendi. Kapıyı çaldı. Sonunda içeride oturup kapıyı koruyan ve gözetleyen korkunç ve yaşlı bir devin sesi duyuldu;

"Kapıyı kim çalıyor?"

Siegfried öfkeli bir sesle yanıt verdi;

"Seni tembel, hemen kapıyı aç ve başka soru sorma. Dağlar arasında yolunu kaybetmiş bir yabancı gelen fırtınadan korunmak için bir sığınak arıyor. Oyalanmadan kapıyı aç, yoksa onu o kalın kafana yikanm."

Dev kızgınlıkla ağır demir sürgüyü tuttu ve kapıyı sonuna kadar açtı. Küstah yabancıyı boğmak için hızla dışarı fırladı. Dikkatle etrafına bakındı. Ama Siegfried sihirli pelerininin içinde olduğu için dev, hiç kimseyi göremedi. Şaşkınlık ve utanç içinde, kapıyı kapatmak ve yerine gitmek için döndü. Çünkü aptal bir rüyanın onu uyandırdığına ve kendisini kandırdığına inanmaya

başlamıştı. Sonra görünmez Siegfried onu arkasından yakaladı. Çok çabalamasına ve tüm kuvvetiyle dövüşmesine rağmen, kahraman onu yere attı. Sonra da devi ondan yedi kat güçlü iplerle bağladı.

Kapıdaki alışılmadık gürültü kalede çınladı. Uyuyan sakinleri uyandırdı. Siegfried'in dönüşüne kadar hisarı koruyacak ve çukur tepedeki Nibelung hazinesini gözetleyecek olan cüce Alberich, zırhını giyerek devin yardımına koştu. Alberich çok güçlü bir cüceydi. Önceki macerasında gördüğümüz gibi, güçlü olduğu kadar cesurdu da. Çelik zırhıyla kuşanmış olarak, her birine ağır altın bir top asılı yedi şeritli kırbacı sallayarak kapıya koştu. Yerde bağlı ve çaresiz yatan devi görünce şaşkınlığı ve öfkesi büyüdü. Bir ihtimal gizlenmiş düşmanı görebilirim diye keskin ve meraklı gözlerle etrafa baktı. Kimseyi göremeyince, öfkesi öncekinden daha da fazlalaştı. Altın kırbacını hızla kafasına doğru savurdu. Sihirli pelerin Siegfried'i görünmez yaptığı için çok şanslıydı. Çünkü cüce havaya öyle kuvvetli vuruyordu ki, kahramanın kalkanını kenarından ortasına kadar yarı. Sonra Siegfried hızla küçük cesur arkadaşına doğru koştu ve onu uzun gri sakalından yakalayarak yere öyle sert bir şekilde attı ki Alberich acıyla bağırdı;

"Size yalvarırım, canımı bağışlayın. Sizin sıradan bir şövalye olmadığınızı biliyorum. Eğer efendim Siegfried'e ölene kadar ona hizmet edeceğime yemin etmemiş olsaydım, sizi memnuniyetle lordum olarak kabul ederdim."

Siegfried acıdan kıvranan cüceyi bağladı ve onu devin yanına çaresiz ve çırpınır bir halde bıraktı.

Cüce, "Şimdi yalvarırım size, isminizi söyleyin." dedi. "Çünkü efendim geldiğinde ona bu maceranın hesabını vermek zorundayım."

"Efendim kim?"

"Adı Siegfried. Nibelung'ların kralı ve büyük Nibelung hazinesinin haklı efendisi. Uzun zaman önce, çukurtepede saklanan hazineyi ve bu kaleyi korumamız için bana ve arkadaşlarıma emanet etti. Ben de O dönünceye kadar bunları koruyacağıma yemin ettim."

Sonra Siegfried sihirli pelerinini çıkardı. Şaşkınlık içindeki cücenin önünde normal görünümüyle durmaktaydı.

Çok sevinen Alberich, "Asil Siegfried!" dedi. "Sizi gördüğüm çok memnun oldum. Canımı bağışlayın, beni affedin. İsteğiniz nedir bana söyleyin. Emriniz hemen yerine getirilecektir."

İpleri çözen Siegfried, "Öyleyse, acele et." dedi. "Acele et ve hemen Nibelung ordumu topla. Komutanlarının sis ülkesine geri geldiğini ve onlara bir görev vereceğini söyle."

Dev kapıcıyı salan Alberich ülkedeki her kasabaya ve kaleye Siegfried'in isteklerini ve mesajını bildirmeleri için elçiler gönderdi. Yiğit Nibelung savaşçıları efendilerinin geldiğini duyduklarında, neşeyle kalktılar ve zırhlarını kuşanarak onun emrini yerine getirmek için acele ettiler. Kısa bir zaman sonra sağlam yapılı kale, asil adamlar, kontlar ve sadık kölelerle dolup taşı. Selamlama sözleri mutlu ve neşeliydi.

Bu sırada, Alberich de, efendisi ve efendisinin komutanları için büyük bir ziyafet hazırlamakla meşguldü. Cücelerin dağın kalbinde açtıkları çukurdaki uzun alçak salonda masa kuruldu. Üzerine istenebilecek her çeşit nefis yiyecek konuldu. Her yerde güneşli güney ülkesinden gelen meyve ve şaraplar, Gothland buğdayından yapılmış kar beyaz ekmekler, yaşlı Aegir'in krallığından gelen balıklar, kralın vahşi ormanında avlanan geyik eti, lezzetli bir şekilde pişirilmiş tavuk eti ve sofranın başında da iri

bütün bir domuz vardı. Salon, esmer elflerin ellerinde tuttukları binlerce mumla aydınlatılmıştı. Konuklara, her emre uyan ve oraya buraya koşuşturan elf kadınları hizmet ediyordu. Alberich, Siegfried'in isteğiyle efendisinin sağ kolu olarak başköşede oturuyordu. Zaman keyifli geçiyor ve her tarafta mutlu sözler duyuluyordu. Eğlencesi zirvedeyken, bir tepe halkı topluluğu dans ederek salona girdi. Yüz küçük kemancı duvardaki oyuklara tünediler ve neşeli müzikler yaptılar. Küçük ayaklarını takırdatacak tempo tutuyorlardı. Konuklar müzik ve kahkahalardan yorulunca, dansçılar gittiler. Masada artık büyük eğlence sona ermişti. Ama Siegfried ve kontları hâlâ yerlerinde oturuyorlardı. Hoş sohbetler ve eski günlerin hikâyeleriyle hoşça zaman geçiriyorlardı. Alberich şölenin efendisi olarak bir cüce halkı hikâyesi ve bir kez tepedeki evlerinde arabozucu Loki tarafından nasıl ziyaret edildiklerini anlattı.

ALBERICH'İN HİKÂYESİ

Hikâyem Asa ırkıyla başlıyor. Benim cüce soydaşlarımla olduğu kadar tanrılarla da ilgili. Bu, çok uzun bir zaman önce, dünya gençken ve elf ırkı eski ünlerini henüz kaybetmemişken meydana geldi.

Hepinizin bildiği gibi, Sif, Thor'un genç kansıdır. Çok güzeldir. Kocasını ne kadar kaba ve güçlüyse, onun da o denli kibar ve cana yakın olduğu, ayrıca, kocası öfkeyle orta dünyanın düşmanlarıyla savaşarak fırtına ve rüzgârın arasından gürültüyle ilerlerken, onun sessizce, üzerlerine basılmış olanları kaldırmaya, kırık kalpleri iyileştirmeye çıktığı söylenir. Yaz mevsiminde, Gök Gürleten, fırtına devlerini sisle örtülü dağ evlerine geri yolladığında, kara bulutlar dağılıp, uzak doğuda birbirlerinin üzerine binince, Sif çayırarda neşeyle dolaşır, yaralanmış çiçekleri büyütür

ve korkmuş kuşları gülücükleriyle, taze gün ışığında tekrar şarkı söylemeleri için çağırırmış. Yetişen tarlalar ve çimli dağ yamaçları onunmuş ve hışırdayan yeşil yapraklar, ısıldayan çiğ taneleri, bahar çiçeklerinin güzel kokuları ve yazın mutlu şarkıları onun adımlarını takip edermiş.

Dediğim gibi, Sif çok güzelmiş. Benim hikâyemin geçtiği zamanda, onun gururlandığı tek bir şey varmış; o da neredeyse ayağına uzanan, parlak dalgalı, uzun ipeksi saçlarıymış. Ilık günlerde, durgun gölün kıyısına oturup, suda yansıyan güzelliğini seyretmekten ve bu sırada, yaşlı Aegir'in krallığındaki deniz kızları gibi gösterişli, kabarık saç buklelerini tarayıp, örmekten çok hoşlanırmış. Bütün orta dünyada, altın gün ışığına Sif'in ipeksi saçları kadar benzeyen bir şey daha görülmemiş.

O zaman, kumaz arabozucu Loki hâlâ Asa ırkıyla yaşıyormuş. Sizin de iyi bildiğiniz gibi, bu şeytan işçisi, ondan daha iyi olanlara kötülük yapmayı planladığı zamanların dışında asla mutlu değilmiş. Üzerine vazife olmayan her işe burnunu sokmaktan çok zevk alıyormuş ve sürekli diğerlerinin neşesini kaçırmaya uğraşıyormuş. Hileleri ve şakaları nadiren zararsız türdenmiş, ama yine de bazen onun şakalarından büyük iyilikler doğuyormuş.

Loki, Sif'in uzun saçlarıyla ne kadar gurur duyduğunu ve onu taramak ve örmekle ne kadar zaman harcadığını görünce, hemen zalim bir kötülük planlamış. Sif'in her zaman oturduğu göl kenarının yakınındaki küçük kayalık bir mağaraya saklanmış. Bütün gün onun buklelerini örüp çözmesini sinsice izlemiş. Sonunda öğle vaktinin sıcaklığından bunalan Sif çimli kıyıda uyuyakalmış. Arabozucu sessizce onun yanına sürünmüş ve kar beyazı eli gibi pürüzsüzleşene kadar onun kafasını kazımış. Sonra küçük mağaraya tekrar saklanmış. Yaptığı aşağılık şeyden büyük bir zevk alarak çenesini okşamış.

Çok geçmeden Sif uyanmış ve akıntıya bakmış. Fakat gördüğü görüntü karşısında korkuya kapılarak kendisini geriye atmış. Kazınmış kafasını ellemiş ve onun gururu ve eğlencesi olan gösterişli buklelerinin artık olmadığını anlayınca ne yapacağını bilememiş. Yanaklarından gözyaşları akıyormuş ve hıçkırık ve çığlıklarla Thor'a seslenmiş. Aniden korkunç bir gürültü kopmuş. Şimşek çakmış, gök gürlemiş ve kayalar ve ağaçlar depremle sallanmış. Saklandığı yerden bakan Loki, Thor'un geldiğini görmüş ve korkudan titremeye başlamış. Çünkü Gök Gürleten onu yakalarsa, yaptığı aşağılık oyunun bedelinin büyük olacağını biliyormuş. Hızla mağaradan çıkıp nehre atmış ve kendisini bir som balığına dönüştürerek yüzebildiği kadar hızlı bir şekilde kıyıdan uzaklaşmış.

Fakat Thor'u kandırmak hiç de öyle kolay değilmiş, çünkü Loki'yi uzun zamandır tanıyor ve tüm kurnaz yöntemlerini biliyormuş. Sif'i çalınmış saçları için ağlarken görünce, derin suda hızla ilerleyen korkmuş som balığını da fark etmiş ve bu kötülüğü yapanın kim olduğunu hemen anlamış. Kendisini deniz martısı şekline sokarak, suyun üzerinden uçmaya başlamış. Sonra, havada bir an duraksayarak, bir ok hızıyla nehre dalmış. Sudan çıktığında, güçlü pençelerinde, kurtulmak için çabalayan som balığını sıkı bir şekilde tutmaktaymış.

Thor yakın bir kayanın üzerine konarken, "Alçak arabozucu!" diye bağırmış. "Kim olduğunu biliyorum. Seni bugün yaptığın şey için pişman edeceğim. Kollarını bacaklarını ayırıp, kemiklerini toz haline getireceğim."

Kızgın Gök Gürleten'den hiçbir şekilde kaçamayacağını anlayan Loki, kendi şekline dönmüş ve alçakgönüllülükle Thor'a;

"Bana en kötüsünü yapsan ne olur?" demiş. "Sif'in kazınmış kafasına tek bir tel saçtelini geri getirir mi? Yaptığım sadece dü-

şüncesiz bir şakaydı. Gerçekten zarar vermek istememiştim. Canımı bağışla. Yaptığım kötülüğü telafi edeceğim."

Thor, "Nasıl olacak bu?" diye sormuş.

"Cücelerin gizli demirhanelerine gideceğim." diye yanıt vermiş Loki. "Benim küçük kurnaz soydaşlarım, güzel Sif için, eski saçları gibi uzayacak ve öncekinden yüz kat güzel olmasını sağlayacak altın bukleler yapacaklar."

Thor, Loki'nin güvenilmez biri olduğunu ve söz verdiği şeyi her zaman yapmadığını biliyormuş. Bu yüzden gitmesine izin vermemiş. Biraz önce yanlarına gelmiş olan Frey'i çağırmış ve ona şöyle demiş;

"Gel kuzen Frey, dünyayı bu sinsi hırsızdan kurtarmama yardım et. Ben onun siyah saçlarını ve uzun ince kollarını sıkıca tutarken, sen de topuklarından tut. Kolunu, bacağına balıklara, geri kalan vücudunu da kuşlara yem olarak verelim."

Şimdi iyice korkmuş olan Loki, ağlayarak Frey'in ayaklarını öpmüş ve merhamet dilemiş. Cücelerin demirhanesinden sadece Sif'e altın saç değil, ayrıca Thor'a güçlü bir çekiç ve Frey'e de hızlı bir at getireceğine söz vermiş. Sözleri öyle ciddi ve yalvarışları öyle yürekler acısıymış ki Thor sonunda titreyen arabozucuyu salmış ve hemen görevini yerine getirmesini emretmiş. Loki de hızla cücelerin demirhanesini aramaya koyulmuş.

Çorak bozkırları geçmiş ve üç gün sonra soğuk tepe kasabasına ve güneyin engebeli topraklarına gelmiş. Deprem burada dağları birbirinden ayırmış ve karanlık ve dipsiz vadiler açmış, gün ışığının hiç görünmediği birçok alçak duvarlı mağara oluşturmuştu. Loki derin, rüzgârlı yollar ve dar çatlaklar boyunca sürünmüş, iri kayaların altından kaymış ve eğimli yarıklardan kıvrılmış. Sonunda, gün ışığından daha güçlü ve daha parlak bir ışı-

la gözlerinin kamaştığı büyük bir yeraltı salonuna çıkmış. Her tarafta harika küçük demir ocaklarında gürleyen ve ses çıkarak fişkıran parlak ateşler varmış. Yukarıdaki kemerli çatı mavi gökteki binlerce parlak yıldız gibi ışıldayan ve göz kamaştıran kalın elmaslar ve değerli taşlarla süslüymüş. Ağır çekiçlerini taşıyan, garip deri önlükler takmış, komik kahverengi yüzleriyle küçük cüceler oraya buraya koşusuuyormuş ve her biri işiyle meşgulmüş. Bazıları kalın ve sert kayalardan saf altın eritiyor, bazıları da, en gururlukralın giymekten çok hoşlanacağı gösterişli eşsiz mücevherler ve değerli taşlar yapıyorlarmış. Biri çiğ taneleri ve genç kızların gözyaşlarından saf, yuvarlak inciler şekillendirirken, diğeri baharın ilk yapraklarından zümrütler yapıyormuş. Hepsini öyle yoğunmuş ki Loki salonlarına girince hiç biri ne durmuş ne de dönüp ona bakmış. Sadece, sanki hepsinin yaşamları sürekli meşgul olmalarına bağlıymış gibi çekiçlemeye, körüklemeye ve çalışmaya devam etmişler.

Loki merakla hareketlerini izledikten bir süre sonra, ona en yakın ocaktaki cüceyle konuşmuş ve ona görevini söylemiş. Ama küçük adam Işık Dağı adını verdiği parlayan bir elması biçimlendirmekle meşgulmüş ve Loki'yi neredeyse kafasını bile kaldırıncadan yanıtlamış;

"Ben altın işinde çalışmıyorum. Ivald'in oğullarına git. İstedigin her şeyi yaparlar."

Sonra Loki, salonun en uzak ve en aydınlık köşesindeki Ivald'in oğullarının yanına gitmiş. Sif için altın saç yapmayı büyük bir hevesle kabul edip derhal işe koyulmuşlar. En saf altın parçası getirilmiş ve yanan ocağa atılmış. Yedi kez eritilip çıkarılmış. Sonra altın parçası gözleri neşeye parlayan küçük kahverengi bir elfe verilmiş ve o da parçayı cücelerin sevimli eşlerinin iplik eğirdiği yere, salonun diğer bir köşesine bütün hızıyla

götürmüş. Küçük kadınlardan biri sarı parçayı elfin ellerinden almış ve onu eğirme tekerine keten gibi yatırmış. Oturup onu döndürmeye başlamış. Kadın tekeri döndürürken, cüce eşleri cüce ırkının dünyaya hakim olduğu zamanlardan kalma garip ama tatlı bir şarkı söylüyor, minik kahverengi elfler neşeyle, eğiren kadının çevresinde dans ediyor ve bin küçük örs de şarkıcıların müziğine neşeli bir koro oluşturuyorlarmış. Sarı altın tellere ayrılmış. Teller ipekten daha yumuşak ve örümcek ağından daha hafif saçlara dönüşmüşler. Sonunda cüce kadın Loki'nin, Sif'in kafasından kestiği koyu sarı saçlardan on kat daha güzel olan uzun altın bukleleri elinde tutuyormuş. Yetenekleriyle gurur duyan Ivald'in oğulları eşsiz hazineyi arabozucuya vermişler. Loki çok mutlu olmuş gibi gülümsemiş, fakat aslında kalbi öfke doluymuş çünkü cüceler çok iyi bir iş çıkarmışlar. Sonra;

"Bu gerçekten çok güzel." demiş. "Sif'e çok yakışacak. Çok sevdiği lepiska saçlar için ne gürültü yapıldı ama! Bu bana kocası huysuz ve yaşlı dev katilinin bir çekiç istediğini hatırlattı. Ona bir tane alacağıma söz verdim. Eğer sözümü tutamazsam, şüphesiz banakarşı çok sert olacak. Yalvan'ım, devlerle dövüşürken işine yarayabilecek bir çekiç yapın. Böylece hem benim hem kendilerinin sevgisini kazanırsınız."

Ivald'in büyük oğlu, "Şimdi olmaz." demiş. "Onu şimdi yapamayız. Yüce Baş tanrıya bir tane teklif etmeden, Thor'a bir hediye göndermeye kim cesaret edebilir?"

"Öyleyse bana Odin için bir hediye yapın. O zaman o beni Gök Gürleten'in gazabından korur!" diye bağırarak Loki.

Böylece cüceler ocaklarına demir koyup yanan ateşte ısıtmışlar. Sonra onu çıkarıp örslerinde yuvarlayıp ağır çekiçleriyle dövmüşler. Sonunda daha önce hiçbir insanın görmediği harika

bir mızrak yapmışlar. Sonra onu paha biçilemez mücevherlerle işleyip, yedi kez denenmiş altınla kaplamışlar.

"Bu Gungner mızrağıdır." demişler. "Bunu, yüce Baş tannya, onun alçakgönüllü yer işçilerinin en iyi armağanı olarak götür."

Loki de, "Şimdi de bana kibar Frey için bir hediye yapın." demiş. "Hayatımı ona borçluyum. Ona, onu her yere taşıyacak hızlı bir at almaya söz verdim."

Bunun üzerine, Ivald'ın oğulları ocağa altın atmışlar. Büyük mağara salonun çatısı sallanıyor gibi olana kadar, ocağı körüklemişler. Duman geniş bacadan çıkarak, dağ zirvelerine doğru yayılmış. İşleri bitip de, ateşler sönünce direkleri, yelkenleri ve iki sıra uzun kürekleri olan altın ejderha pruvalı güzel bir gemi korlaşan kömürlerin içinden yükselmiş ve salonun büyük bir kısmını kaplayana dek genişlemiş. Gemi silahlı ve atlı bin savaşçıyı içine alabilecek kadar büyükmüş. Sonra cücelerin bir sözüyle küçülmeye başlamış ve meşe yaprağı kadar küçülmüş. Ivald'ın küçük oğlu onu bir peçete gibi katlayıp Loki'ye vermiş. Verirken de;

"Bunu kibar Frey'e ulaştır." demiş. "Bu Skidbladner gemisidir. Bir yolculuğa çıkmak istenince, bu gemi tüm Asa ırkını, onların silahlarını ve eşyalarını taşıyabilir. Nereye gitmek isterse istesinler, rüzgâr gemiyi her zaman istenilen limana götürecektir. Ama ona ihtiyaç duyulmadığında, iyi Frey onu benim yaptığım gibi katlayıp cebinde güvenle taşıyabilir."

Loki çok sevinmiş. Thor için bir armağanı olmadığından hayal kırıklığına uğramış olsa da, cücelere kibarlıklarından dolayı içtenlikle teşekkür edip altın saçları, Gungner mızrağını ve Skidbladner gemisini alarak, Ivald'ın oğullarıyla vedalaştıktan sonra eve doğru yola koyulmuş. Mağaranın çıkışına götüren dar

yola varmadan, daha önce gördüklerinden daha küçük ve daha çirkin iki kambur cüceyle karşılaşmış.

İsmi Brok olan cüce, "Burada ne arıyorsun?" diye sormuş.

"Sifi için saç, Odini için bir mızrak ve Frey için bir gemi aldım." diye cevaplamış Loki.

"Onlara biz de bir bakalım." demiş Brok.

Loki tuhaf hediyeleri kibarca göstermiş ve onlara, kendi fikrinde, bütün dünyada daha önce hiçbir cücenin böyle muhteşem şeyler yapmamış olduğunu söylemiş.

Brok, "Kim yaptı onları?" diye sormuş.

"Ivald'in oğulları."

"Ivald'in oğulları bazen iyi işler yaparlar. Ama onlardan daha iyi yapan birçok cüce var. Örneğin, buradaki kardeşim Sindre, seninkiler kadar iyi üç başka değerli eşyalar yapabilir."

"Mümkün değil!" diye bağırarak Loki.

"Sana doğruyu söylüyorum." demiş cüce. "Tavandaki bütün elmaslar üzerine bahse girerim ki, o sadece güzel değil, Asaların daha çok takdir edeceği hazineler yapabilir."

Loki, "Kabul! Kabul!" diye bağırarak. "Bahse giriyorum. Kardeşin becerisini hemen dene."

Üçü doğruca Sindre'nin demir ocağına gitmişler ve kardeşler hemen işlerine başlamışlar. Ateş hararetiyle gürlerken, kıvılcımlar bacadan, yıldız yağmuru gibi çıkarken, Sindre ocağa bir domuz derisi koymuş ve Brok'a tüm gücüyle ateşi körüklemesini ve o söyleyene kadar durmamasını emretmiş. Alevler sıcak ve kızgınmış. Ocak da göz kamaştıran bir ışıkla korlaşmış. Brok ateşi körüklemeye devam ederken, Sindre gözünü kırpmadan erimiş ve şekilsiz kütlenin etrafında yavaşça değişen renkleri izliyormuş.

Kardeşler işlerine böyle dalmışken, Loki kendisini büyük bir at sineğine dönüştürüp Brok'un eline konmuş ve acımadan onu ısırılmış. Fakat cüce ateşi körüklemeye devam etmiş ve kardeşi bağırana kadar da durmamış.

"Yeter!"

Sonra Sindre titrek mavi alevlerin içinden uzun fildişleri ve güneş ışığı gibi parlayan altın kılları olan iri, vahşi bir yabandomuzu çıkarmış.

Cüce, "Bu domuzun adı Altın Kıl'dır." demiş. "Bu Brok ve kardeşinin kibar Frey'e bir armağanıdır. Gemisi Skidbladner onu denizde götürebilir belki, ama Altın Kıl, onu karada ve havada rüzgâr hızıyla taşıyacak güvenilir bir hayvandır."

Sonra cüceler ocağa altın atmışlar ve Brok ateşi körüklemiş. Sindre de önceki gibi alevleri seyretmiş. Büyük atsineği Brok'un yüzünde vızıldayıp, gözlerine doğru atılmış. Sonunda da boynuna konarak çektiği acı yüzünden alnından büyük ter damlaları dökülene kadar ısırılmış. Ama cüce kardeşi tekrar bağırana kadar, cüce ne durmuş ne de bocalamış.

"Yeter!"

Bu kez Sindre en nadir ve en pahalı mücevherlerle ışık saçan som altından harika bir yüzük çıkarmış.

"Bu Draupner yüzüğüdür." demiş. "Odin'in parmağında yakışacak kadar değerlidir. Her dokuzuncu gece, onun her yönden dengi olan sekiz başka yüzük ondan düşecektir. Bu yüzük dünyayı zenginleştirir, çölleri güllerle süsler. Ayrıca bereketli hasatlar getirerek, çiftçilerin ambarlarını tahılla, evlerini de neşeyle doldurur. Bunu yer halkının ona ve insan ırkına en iyi armağanı olarak Baş tanrıya götür."

Sonra cüceler Norveç ülkesinin dağlarından getirdikleri demiri almışlar. Beyazlaşıp kızgınlaşana dek, onu ateşlerinde dövükten sonra, Sindre onu ocağa atmış.

Brok'a, "Bu armağanların en güzeli olacak." demiş. "Ateşi önceki gibi körükle ve iş bitene kadar hayatın pahasına sakın durayım deme."

Fakat Brok ateşi körüklerken, kardeşi de parlayan ateşe bakarken, atsineği bir kez daha gelmiş. Bu sefer cücenin gözlerinin arasına konmuş ve gözlerine kan oturana dek göz kapağını ısırılmış. Kan yanaklarından akıp cüceyi kör etmiş. Sonunda, dayanılmaz bir sıkıntı ve çılgın bir acıyla Brok ateşi bırakmış ve sineği kovmak için elini kaldırmış. Sonra Sindre ocaktan yaptığı şeyi çıkarmış. Bu, sapının yarım santim kısa olması dışında her yönden çok iyi yapılmış mavi çelik bir çekiçmiş.

Sindre, tekrar normal haline dönen Loki'ye, "Bu sağlam Mjolner'dir." demiş. "Gök Gürleten, onasöz verdiği çekici alabilir, fakat bu senin değil, bizim hediyemiz. En güçlü dev bile Thor'la uğraşamayacak. Ne kalkan, ne zırh, ne de dağ duvarı, yani dünya üzerindeki hiçbir şey Mjolner'in şimşek darbelerine dayanamaz."

Brok, Sindre'nin şekillendirdiği üç değerli eşyayı almış ve Loki'yle birlikte Asa ırkının evine Asgard'a gitmiş. Odin, Thor ve Frey'i hediyelerden hangisinin en iyi olduğunu incelemeleri ve karar vermeleri için seçmişler; Loki'nin verdiği ve Ivald'in oğulları tarafından yapılmış olan üç hediye ve Brok'un verdiği ve Sindre'nin yaptığı üç hediye. Hakemler hazırlanınca, Loki öne çıkarak Odin'e her zaman hedefi vuran Gungner mızrağını, Frey'e onu dilediği her yere götürecek Skidbladner gemisini ve sonra da Thor'a güzel Sif'in kafasına yerleştirmesi için altın saçları vermiş.

Saçlar uzamış ve daha önceki ipeksi buklelerinden on kat daha güzel olmuş.

Asalar dikkatlice hazineleri inceleyip, marifetlerini konuştuktan sonra küçük Brok alçakgönüllülükle öne çıkıp hediyeleri uzatmış. Odin'e zenginlik dağıtan değerli Draupner yüzüğünü, Frey'e Altın Kıl adlı domuzu vermiş. Ona, bunun onu gitmek isteyeceği her yere en iyi şekilde götüreceğini ve parlayan kılları sayesinde, en karanlık gecede ve en karanlık yolda bile aydınlatıp attan daha hızlı gideceğini söylemiş. En son, Thor'a Mjolner çekicini vermiş. Odin'in mızrağı gibi onun da asla bir hedefi şaşırmayacağını ve vurduğu her şeyi parçalara böleceğini, nereye fırlatırsa fırlatsın tekrar eline döneceğini söylemiş.

Sonra Asalar hemen Thor'un çekicinin hediyelerin en iyisi olduğunu ve cücenin bahsi kazandığını açıklamışlar. Fakat Brok bahsin bedeli olarak Loki'nin başını istediğinde, kurnaz arabozucu şöyle demiş;

"Anlaşmaya göre, başım sizindir. Ama boynum bana aittir. Hiçbir şekilde ona dokunup zarar veremezsiniz." (26)

Brok, kardeşine ve demir ocağına Loki'nin başı olmadan dönmüş, fakat Asa ırkı ona bir sürü pahalı ve eşsiz hediye vermiş.

(26) Sif

Sif, güney mitolojisindeki Ceres'e karşılık gelir. (bkz. *Grimm*, s. 309.) Loki ve cücelerin hikâyesi *Younger Edda*'dan alınmıştır. Bu hikâye, Longfellow'un *Avrupa Şiiri ve Şairleri* kitabında bu konuyla ilgili şiirinin çevirisi bulunan Alman şair Oelenschlager tarafından güzel bir biçimde çevrilmiştir.

XVI. MACERA

BRUNHILD'İN EVDE KARŞILANIŞI

Ertesi sabah güneş doğup, ışııyla dağ zirvelerini, Nibelung ülkesinin geniş yeşil alanlarını aydınlattığında ve ihtişamı verimli yaylara yansıdığına, Siegfried kontları ve güçlü adamlarıyla vadiyi geçerek deniz kıyısına gitti. Orada çok hoş bir görüntüyle karşılaştı. Küçük koy, demir atmış altın burunlu yüz geminin yelkenleriyle bembeyaz görünüyordu. Nibelung'ların en cesur ve en iyi üç bin ada savaşçısı kumsalda sıraya girmiş ve zırhlarını giymiş, efendilerinin emrini uygulamaya hazır halde bekliyorlardı. Siegfried neden böyle aceleyle onları bir araya topladığını anlattı. Her birine mücevher ve altın hediyeler ve pahalı giysiler verdi. Sonra aralarından onunla Isenland'e gelecek en güvenilir bin savaşçıyı seçti. Seçtiği savaşçılar geride kalan arkadaşlarının veda ve sevinç çığlıkları arasında bekleyen gemilere bindiler. Her şey hazır olunca, demirler yukarıya çekildi ve yelkenler açıldı. Küçük filo hafif rüzgârlarla sürüklenerek koydan çıktı. Sakin denizde doğuya doğru ilerledi. Siegfried'in, direğinde altın ejder bayrağı dalgalanan gemisi onlara öncülük ediyordu.

Siegfried'in Isenland'den ayrılışının dördüncü günü, Dankwart ve zalim yaşlı Hagen, Isenstein kalesindeki bir odada oturuyorlardı. Dışarıda, aşağıda, Kraliçe Brunhild'in sarışın savaşçılarının

volta attıklarını ve kraliçenin bir sözüyle öldürmek veya bu ülkeden sonsuza dek sürmek için yabancıları yakalamaya hazır olduklarını duyuyorlardı. Yaşlı Hagen'in kaşları birleşmiş, suratı bir fırtına bulutu kadar kararmıştı. Gergin bir şekilde kılıcının kabzasıyla oynuyordu. Sonra;

"Bir zamanlar kral dediğimiz adam, Gunther şimdi nerede?" diye sordu.

Dankwart, "Yukarıdaki balkonda, kraliçe ve hizmetçileriyle konuşuyor." diye cevapladı.

Hagen kısık sesle, "O korkak biri." dedi. "Bir zamanlar kraldı ve itaat edilecek kadar saygıdeğerti. Fakat şimdi kral kim? Ne yapılacağını bu sonradan görme Siegfried söylüyor ve kralımız Gunther, körü körüne ve çocuk gibi onun dediklerini yapıyor. Dört gün önce gemiyi alıp, güvenli bir şekilde eve dönebilirdik. Ama şimdi gemimiz gitti, övünen kahraman gitti. Bize dövüşüp, ölmekten başka yapacak bir şey kalmadı."

Gözlerinde vahşi bir ışık parlayan Dankwart kılıcını kafasının üzerinde savurdu ve "Odin'in sevgisinden eminiz." dedi. "Valhal' da bize söz verilen bir yer var. Çünkü kanla lekelenmiş kılıcı yanında olan ve kalbi korkuyla dolmadan cesurca ölen birini Baş tanrının zafer taşıyıcıları kibarca eve taşıyacaktır. Galiba şu anda bile, ben kahramanların ziyafet salonlarında oturuyor ve bol bol içilen likörden yudumluyorum."

* * *

Bu sırada Gunther, Kraliçe Brunhild'le yüksek bir pencerede oturuyor ve doğan güneşe karşı alabildiğine uzanan büyük denize bakıyordu. Birdenbire, deniz, sanki sihirle, dost rüzgârlarla,

Aegir'in kızlarının yardımları ve güçlü kürekçilerin kaslı kollarının becerisiyle gelen gemilerle doldu.

Brunhild merakla "Beyaz yelkenli ve ejder pruvalı bu gemiler de neyin nesi?" diye sordu.

Gunther bir süre hızla gelen filoya baktı. Siegfried'in öncü gemisinin dalgalanan ejderha bayrağını görünce, gözleri parladı. Çünkü artık, beklenen yardımın geldiğini biliyordu. Gülümseyerek;

"Bu beyaz yelkenli gemiler benimdir." dedi. "Korumalarım olan savaşçılarımdan en güvendiğim bin tanesi gemide. Hepsi benim için ölmeye hazır."

Gemiler limana yanaştı. Denizciler yelkenlerini kapattı ve demir attılar. Prenslere yaraşır biçimde giyinmiş Siegfried, kontları ve komutanlarıyla geminin altın pruvasında göründü. Parlak zırhları güneşte ısıldıyor ve parlatılmış kalkanları birçok altın ayna gibi ışık saçıyordu. Isenstein halkı bundan daha güzel bir görüntü görmemişti.

Kraliçe Brunhild uzun uzun gemilere baktı ve sonra dönerek, gözyaşlarına boğuldu. Çünkü tekrar yenildiğini ve Normların fermanlarına karşı mücadele etmenin nafile olduğunu biliyordu. Yaralı kalbi acıyla sıkıştı. Kalbindeki acıyı ve uzun süredir çektiği özlemi bastırarak ve gözlerinde tuhaf ve sert bir parıltı ile Gunther'e sordu;

"Şimdi bana ne yaptıracaksınız? Beni adilce yendiniz ve bundan böyle tutarsız fikirlerim canınızı sıkmayacak. Arkadaşlarınızı kibarlıkla mı karşılayayım yoksa onları geri mi yollayayım?"

"Sizden rica ederim ki onları Isenstein'in geniş salonlarına hoşça karşılayın." diye yanıtladı Gunther. "Çünkü benim adamlarımdan daha doğru ve daha soylu hiç kimse yoktur."

Böylece kraliçe, Siegfried ve Nibelung askerlerine gemiden ayrılmalarını ve saraya gelmelerini söyleyen bir mesaj gönderdi. Kendisi, bir mayıs sabahı kadar mutluluk saçan bir halde onları karşılamaya gitti. Sonra kahramanların şerefine büyük bir şölen hazırlattı. Uzun ve alçak kirişli şölen salonu kılıçların çarpışma sesleriyle değil, eğlence sesleriyle cınladı. Kraliçenin sarışın, mavi gözlü savaşçıları denizden gelen uzun boylu yabancılarla yan yanaydılar. En yüksek yerde Brunhild oturuyordu. Yüzü aşırı solgundu, ama hâlâ göz alacak kadar güzeldi. Yanında, kral giysileri içindeki Gunther mutluydu ve gülümsüyordu. Onların etrafında ise kontlar ve komutanlar, Isenland'ın güzel hanımları, sinirli bakışları altında gülümseyen Hagen, korkusu hâlâ geçmemiş Dankwart ve üzgün ve düşünceli olan Siegfried vardı. Vakit eğlence ve neşeyle geçiyordu. Sabah yıldızı doğan güneşin ışığıyla kaybolana dek konuklar uyumaya gitmediler.

Kahramanlar Isenland'de birkaç gün daha kaldılar. Sonra ılık bahar günleri ısınmaya başladıkça, tüm yüzler güneye çevrildi. Kraliçe Güney ülkesine gitme konusunda endişeliydi. Sonunda ayrılık vakti geldiğinde Isenland halkı kraliçelerine veda etmek için toplandı. Sonra Brunhild, Dankwart'ı çağırarak ona altın anahtarları verdi ve ondan, altın ve mücevherlerin olduğu odaları açıp, hepsini esirgemeyen elleriyle fakirlere dağıtmasını istedi. İnsanlar gözyaşları içinde ona hayır duaları ediyor ve kibar dileklerde bulunuyorlardı. Mutluluk saçan kraliçe, bekleyen beyaz kanatlı gemiye bindi. Fakat o, yabancıların ülkesine yalnız gitmiyordu. Çünkü beraberinde onunla yolculuk edecek yüz genç kız, seksenden fazla asil genç erkek ve ülkenin en cesur iki bin mavi gözlü askeri vardı.

Herkes beklemede olan gemilere binince, demirler yukarıya çekildi. Yelkenler meltemle doldular. Ağır yüklü yüz gemi,

dostların gözü yaşlı vedaları ve denizcilerin sevinçli çılgınlıkları arasında koydan çıkıp denize açıldı. Isenland'ın acılı insanları, günlük işlerine, acı ve zevkle karışık eski yaşamlarına, ışığa ve karanlığa geri döndüler ve çok sevdikleri savaşçı kraliçelerini bir daha asla görmediler.

Değerli yükleri asil adamlar ve güzel hanımlar olan neşeli beyaz filo, yaşlı Aegir'in krallığından hızla geçti. Kraliçe Ran ağlarnı sermeyi unutmuş gibi görünüyordu. Çünkü deniz çok durgun ve sessizdi. Dalgalar suyun huzurlu göğsünde uyuyorlardı. Sadece yüzen gemileri yakından izleyen Dalgacık ve Aydınlık Gökyüzü dans ederek eğlenceye katkıda bulundular. Gemide müzik ve şarkılar ortamı canlandırdı. Sabahtan akşama dek eğlence ve oyun sesleri duyuldu. Fakat günler birbirini kovalıyor ve gemidekiler, üstlerindeki mavi gökyüzü, altlarındaki ılık mavi sular dışında hiçbir şey görmüyorlardı. Ve hepsi sert toprağı, tarlaları, vahşi ormanı bir kez daha görmek istiyordu. Gemiler devamlı ilerliyor ve her geçen dakika onları istenen cennete biraz daha yaklaşıyordu.

Sonunda, dokuzuncu gün, yaşlı Aegir ve kızlarının bazen savaş açarak bazen de gizlice, deniz krallığını genişletmek için uğraştıkları yeri, ovalara doğru uzanan uzun ve düz sahil şeridini gördüler. Denizciler sakin sudan yükselen yeşil kıyıyı ve arkasındaki kalabalık ve karanlık vahşi ormanı görünce, uzun deniz yolculuklarının sona ermek üzere olduğunu anladılar. Bu yüzden havayı neşeli çılgınlıklarıyla doldurdular. Sonra sert bir meltem çıktı, yelkenleri doldurdu ve gemileri sanki canlı yaratıklarınmış gibi, suda ileriye doğru fırlattı.

O zaman Kral Gunther'in aklına, cesur maceralarının mutlu haberini ve savaşçı kız Brunhild'i kraliçesi olarak getirildiğini bildirmeleri için Burgonya'ya elçiler göndermesi gerektiği geldi. O

yüzden yaşlı Hagen'i çağırdı ve ona aklına gelen bu fikri söyledi. Ondan elçi olmasını istedi.

Kaşları çatık komutan "Hayır!" diye geri çevirdi bu isteği. "Ben iyi haberler taşıyıcısı değilim. Odin her insana hediyeler verdi. Bazılarına aydınlık kalpler, mutlu yüzler ve güzel sesler verdi ve sadece bu insanlar iyi haber ve mutlu selamları götürmeye uygundur. Fakat diğerlerine daha karanlık ruhlar, daha neşesiz suratlar ve daha kaba huylar verdi. Bunlar savaşın asıl yükünü taşıyıp, Odin'in kahramanlarıyla kıyım yapmaya koşabilirler, fakat güzel hanımların yanında olmaktan ve saraya iyi haber götürmekten rahatsız olurlar. Rica ederim, bu dar gemide kalayım. Burgonya'ya elçi olarak dostunuz Siegfried'i gönderin. O böyle bir işe çok uygun."

Gunther hemen Siegfried'i çağırdı. Geldiğinde ona şöyle söyledi;

"Dostlarımın en iyisi, karayı görüyor olsak da yolculuğumuz daha sürecek. Çünkü nehir hâlâ uzakta. Nehre vardığımızda ise, yatağının dolambaçlı olduğunu göreceğiz ve akıntı da aleyhimize olacak. İlerlememiz yavaşlayacak. Ev halkı baharda ayrıldığı-mızdan beri bizden hiçbir haber almadı. Şüphesiz endişelidirler. Bizim nerede olduğumuzu bilmek istiyorlardır. Şimdi, önümüzde yeşil ve karanlık görünen karaya yanaşırken, seni, asil Greyfell ve istediğin kadar yoldaşla sahile bırakacağız ve sen de Burgonya'ya gidip bizi bekleyen sevenlerimize eve döndüğümüzü haber vereceksin."

Siegfried önce geri adım attı ve bu sorumluluğu üstlenmemek için bir bahane aradı. Herhangi bir tehlikeden korkmuyordu, ama birinin kölesi olarak emrini uygulamak zoruna gidiyordu. Sonra Gunther daha farklı bir tonda konuşmaya başladı.

"Asil Siegfried," dedi. "Eğer bu işi benim için yapmayacak-san, yalvarırım, dönüşümüzü uzun süredir bekleyen kardeşim güzel Kriemhild hatırna yap."

Bunun üzerine, prens kralın elçisi olmayı seve seve kabul etti. Ertesi gün gemi kıyıya yanaştı. Siegfried arkadaşlarıyla çabucak vedalaştı. Sonra, onunla beraber Burgonya'ya gidecek olan yirmi dört Nibelung komutanıyla karaya indi. Her şey hazır olunca, Siegfried ve savaşçıları en sevdikleri atlara binip, dörtlü gittiler. Parlayan zırhları ve sallanan kuş tüyleri kısa bir süre içinde ormanın yeşil ağaçları arasında gözden kayboldu. Gunther ve krallık maiyetini taşıyan gemi demir alarak, uzak nehrin ağzına doğru kıyı boyunca yavaşça ilerledi.

Siegfried ve Nibelung komutanları, birçok garip yerden geçerek, günlerce yol aldılar. Ormandan ve taşlı çorak bir arazi-den dörtlü geçip çiftlik ve otlak bakımından zengin ve pek çok sevimli kenti olan bir ülkeye geldiler. Bu yerin halkı ışık saçan Siegfried'i, yanındaki uzun boylu savaşçıları, onların asil atlarını ve geniş, parlak zırhını görünce çok şaşırdı. Çünkü onlar, eski altın günlerde tanrılar öyle yaptığı için, Siegfried ve arkadaşlarını da orta dünyayı dolaşan bir tanrılar topluluğu sandılar. O yüzden gülümseyip, onları kibar sözlerle selamladılar ve yollarına çiçekler ve şükranlar sundular.

Bir günlüğüne, Siegfried'in çocukluk çağında çırak arkadaş-larından biri olan Veliant'ın kardeşi olduğu söylenen ünlü arpçı Eigill'in yaşadığı Vilkina ülkesinde konakladılar. İnsanlar onlara Eigill'in hikâyesini anlattılar. Eskiden, o ülkenin kralı yaşlı Nidung, okçuluk yeteneğini test etmek için ona bir elmayı vurmasını emretmiş. Yada bazılarının dediğine göre küçük oğlunun başındaki bir meşe palamudunu vurmasını emretmiş. Eigill bunu yapmış.

Fakat ceketinin altına sakladığı diğer iki ok yere düşmüş. Kral onları ne için sakladığını sorunca, "Eğer oğlumu öldürseydim, seni de öldürecektim, ey zavallı!" diye yanıtlamış. ⁽²⁷⁾

Bundan sonra kahramanlar toprağın keskin taşlarla örtülü, yolların dik ve sarp olduğu engebeli bir tepeye geldiler. Atların nalları düşmüştü. Ayrıca yolculuktan dolayı öyle zayıflamışlardı ki ünlü bir demirci olan Welland'ın evini aramak zorunda kaldılar. Demirci atlara tekrar nal yaptı. Ve üç gün üç gece onları kibarca ağırladı. Bazıları der ki Welland, Veliant'ın diğer adıdır ve bu bizim, Siegfried'in çocukluk günlerinden tanıdığımız aynı ustabaşı Veliant'tır. Ama öyle olsa da, o zamanın bütün demircilerinin ustasıydı. Hiç kimse ondan daha becerikli değildi. İnsanlar onun büyükbabasının o ülkenin ilk kralı Vilkinus, büyükannesi Wachitu'nun derin denizde yaşayan güzel bir denizkızı olduğunu söylerlerdi. Ayrıca, babası Wada'nın, ona mesleğini öğreten kurnaz cücelere çiraklık yapması için, onu çocukken, suda, beş fersah derinlikte omzunda taşıdığı söylenirdi. Eğer bu hikâye doğruysa, o Veliant olamazdı. O, bazen kuğuya dönüşüp diğer kuğu kızlarla yüzdüğü hoş bir göle uçan güzel bir kadınla evliydi. Kadın sızak yaz günlerini sazların ve zambakların arasında geçirirdi. Demirci Welland'ı anlatan daha bir çok garip hikâye vardı; Bir seferinde tek bir ağaç gövdesinden tekne yapmış ve onunla tüm orta dünyayı dolaşmıştı, bir ayağı topal halde, kanatlı harika bir elbiseyi şekillendirip, havada bir şahin gibi uçmuştu ve Anglo-Sakson kahramanı Beowulf için hiçbir demircinin yapamayacağı

(27) Eigill

Eigill, William Tell'in orijinalidir. Hikâye *Thidrik Saga*'sında anlatılır. (bkz. Tell efsanesinin bütün tarihi için Grimm'in *Cermen Mitolojisi*, s. 380 ve Baring-Gould'un *Orta Çağların Garip Efsaneleri*, s. 110.)

olağanüstü bir zırh yapmıştı. ⁽²⁸⁾ Welland konuklarını öyle güzel ağırladı ki ondan ayrılmayı hiç istemediler. Fakat dördüncü gün, vedalaşıp tekrar yola koyuldular.

Kahramanlar artık öncekinden daha büyük bir hızla ilerliyorlardı. Boş topraklardan, dik tepelerden ve hoş ormanlık vadilerden geçerek, tekrar güzel çayırlara, geniş otlaklara ve mısırla yeşillenmiş tarlalara geldiler. Karşılaştıkları herkes onları kutsadı ve onlar için dua etti. Sonra çiftlikleri ve insanların yaşadığı yerleri arkalarında bıraktılar. Kuğu kızların yüzerken birbirleriyle konuştuklarını ve havada çember oluşturdıklarında tatlı sesleriyle mutluluk şarkıları söyledikleri ışıldayan bir göl kenarından geçtiler. Sonra çalıdan başka hiç bir bitki yetişmemiş kasvetli bir bataklığa geldiler. Daha önce hiç ayak basılmamış çorak, taşlı bir dağa tırmanarak, sonunda sonsuza dek sessizliğin rahat-sız edilmeden hüküm süreceği vahşi, karanlık bir ormana girdiler.

Sessiz tann Vidar'ın, insan seslerinden uzak, yüzyıllık meşe ve karaağaçların ağırbaşlı gölgelerinde yaşadığı orman burasıydı. Burada Vidar sessizlikte ve müthiş bir görkem içinde yaşıyordu. Thor kadar güçlüydü, ama gücünü kontrol altında tutuyordu. Ak saçlı tann yalnız başına doğanın tapınağında oturuyor ve doğanın kendisiyle söyleşiyordu. Doğanın sessiz ama karşı konulamaz güçlerinin korkunç eylemlerine başlayacağı günü bekliyordu. Baş, kurumuş ve sararmış yapraklarla süslüydü ve kaşlarından ve yanaklarından uzun beyaz yosunlar sarkıyordu. Ayaklarında, yüzyıllar öncesinde toplanmış deri parçalarıyla tabanı kalınlaştırılmış demir ayakkabılar vardı. Söylendiğine göre, on-

(28) Demirci Welland

Bu demircinin ismi Weland, Wieland, Volundr ve Velint olarak çeşitli şekillerde verilmiştir. Hikâye *Vilkina Saga*'da bulunur ve en popüler orta çağ efsanelerinden biridir. (bkz. *Grimm'in Mitolojisi*.) Sir Walter Scott, *Kenilworth* adlı romanında, Wayland Smith olayının giriş kısmında bu efsaneyi kullanmıştır.

larla orta dünyanın son büyük savaşında Fenris kurdunun çenesini parçalayacakmış. (Bkz. 29)

Ormanın ağırbaşlı gölgeleri arasında yürürlerken, Nibelung'lardan biri "Bu Fenris kurdu da kim?" diye sordu.

Bunun üzerine Siegfried azgın yaratığın Asa ırkı tarafından nasıl büyütülüp, bakıldığını ve irileşip güçlendiğinde onu Leding denilen demir bir zincirle bağlayarak zarar vermesini nasıl önlemeye çalıştıklarını anlattı. Fakat canavarın gücü öyle büyükmüş ki zinciri parçalayarak kaçmış. Sonra Asalar Drome dedikleri iki kat daha sağlam başka bir zincir yapmışlar. Kurdu çağırıp, onu tekrar bağlamalarına izin vermesi için ona yalvarmışlar. Çünkü böylece ikinci zinciri de parçalaması halinde, gücüyle ilgili şüpheleri ortadan kaldıracakmış. Asaların sözleriyle gururu okşanan kurt boyun eğmiş. Tanrılar onu Drome'la zincirleyip büyük bir kayaya bağlamışlar. Fakat Fenris ayaklarını uzatıp, kendisini sallamış ve zinciri koparmış. Sonra Asalar, böyle iri ve iğrenç bir canavar serbest olduğu sürece kendilerinin güvende olmadığını anlamışlar. Bu yüzden, esmer elflere daha güçlü bir zincir yapmaları için yalvarmışlar. Elfler kabul etmişler ve ipek kadar pürüzsüz, tüy kadar yumuşak, taştan daha sert ve çelikten daha sağlam muhteşem bir zincir yapmışlar. Gleipner dedikleri bu zincir, bir ayının kas gücünden, bir kedinin adımlarından, bir kadının çapaklarından, bir balığın nefesinden, bir kuşun terinden ve bir dağın kaynaklarından yapılmış. Asalar bu zinciri elde ettiklerinde, Fenris kurdunu pohpohlayarak tuzağa düşürüp tekrar bağlamak için kayalık Lyngve Adası'na gitmişler. Fakat kurt, bu kez şans-

(29) Sessiz Vidar (*)

"Vidar, sessiz Asa'nın ismidir. Çok kalın bir ayakkabısı vardır ve Thor gibi güçlüdür. Bütün zorlu işlerde tanrılar ondan yardım alırlar." (*Younger Edda*, Anderson'ın çevirisi.)

(*) *Vidar* kelimesi, ormand demektir. (Ç.N.)

sız Tyr kendi kolunu onun ağzına güven teminatı olarak koyana dek bağlanmayı kabul etmemiş. Sonra onu önceki gibi bağlayıp, gülerек ipeksi bağı kırmasını emretmişler. İri yaratık daha önce yaptığı gibi kendisini germiş ve tüm gücüyle zinciri parçalamayı denemiş. Fakat Gleipner onu sıkıca kavramış. Kurdun yapabildiği en kötü şey şanssız Tyr'in kolunu ısırmak olmuş. İşte bu yüzden Tyr'e tek kollu tanrı deniyor.

"Fakat son büyük savaşta Fenris kurdunun zincirini koparacağı, güneşi yutup, ulu Odin'i öldüreceği ve Sessiz Vidar dışında onu kimsenin kontrol altına alamayacağı söylenir." diye ekledi Siegfried.

Kahramanlar ormanın sessiz yollarından işte böyle birbirleriyle sohbet ederek geçtiler.

Sonunda, bir yaz öğle sonrasında, küçük grup Ren vadisine ulaştı. Büyüyen mısırla yemyeşil olmuş yamaçlı tepelerden bakarken, Burgonyalıların güzel kasabasını ve Gunther'in sarayının yüksek gri kulelerini gördüler. Çok geçmeden, eski kasabanın sokaklarına geldiler. Yorulmuş ve kirlenmiş bir halde, kale kapılarının önünde durdular. Kısa bir süre sonra, Siegfried ve bir grup sarışın uzun boylu yabancı şövalyenin Burgonya'ya, Burgonya krallarının sarayına geldiği kulaktan kulağa yayıldı. Fakat ne Kral Gunther'in ne şeytan gözlü Hagen'in ne de kardeşi Dankwart'ın dönmemiş olduğu kesin anlaşıncı, insanlar endişeye kapıldılar. Çünkü çok sevdikleri krallarının başına bir kaza gelmesinden korkuyorlardı. Sonra, Siegfried'in döndüğünü duyan Gernot ve genç Giselher, memnun ama endişeli yüzlerle onu karşılamaya gittiler.

"Hoş geldiniz saygıdeğer komutan!" diye seslendiler. "Fakat neden yalnızsınız? Ne haber getirdiniz? Kardeşimiz nerede? Sizinle gelen bu tuhaf ve sarışın adamlar da kim? Savaşçı kız Brun-

hild nasıl? Eğer kardeşimiz, onun zalim gücü yüzünden öldüyse, Burgonya'ya yazık! Hemen bize olanları anlatınız."

Siegfried, "Sabırlı olun dostlarım!" diye yanıtladı onu. "Bana konuşacak zaman verin. Burgonya halkının kalbini haberlerimle aydınlatacağım. Kardeşiniz Gunther hayatta ve çok iyi. Bütün orta dünyanın en mutlu insanı odur. Çünkü eşsiz Brunhild'i gelini olarak kazandı. Şu anda iki binden fazla savaşçı ve yüz gemilik bir filoyla nehir üzerinden gelmekte. Her an gelebilir. Bu Nibelung kontlarını ve beni, size eve gelişi için hazırlanmanızı söylemem için gönderdi."

Sonra, Greyfell'den inmeden önce, Isenstein'da olanları anlattı, fakat tuhaf yarışmada olan şeylerle ilgili hiçbir şey söylemedi. Meraklı bir dinleyici kalabalığı etrafını sardı ve içten gelen bir neşeyle, krallarının mutlu talihini dinlediler.

Siegfried hikâyesini bitirince, Giseller'e şöyle dedi;

"Şimdi bu iyi haberleri annenize ve kız kardeşinize ulaştırınız. Çünkü onlar da Kral Gunther'in başına gelenleri bir an önce öğrenmek için istiyorlardır."

Prens, "Hayır!" dedi. "Kralın elçisi sizsiniz ve onlara haberleri de siz vermelisiniz. Uzun süredir kardeşimizi bir daha asla göremeyeceğimizden korktukları için, olanları sizin ağzınızdan duyunca çok mutlu olacaklardır. Sizin geldiğinizi onlara söylerim. Ama getirdiğiniz haberleri onlara anlatacak ilk kişi siz olmalısınız."

Siegfried, "Pekâlâ!" dedi. "Dediğiniz gibi olsun."

Sonra Greyfell'den indi. O ve Nibelung kontları krallara yarışır bir şekilde hoş zaman geçirdikleri büyük salona alındılar.

Eşsiz Kriemhild ve annesi Ute, Siegfried'in Burgonya'ya döndüğünü ve Kral Gunther'den haber getirdiğini duyar duymaz onu görmek için aceleyle hazırlandılar. Siegfried öyle asil, parlak

ve memnun görünüyordu ki kötü haber getirmediğini hemen anladılar.

Onun varlığıylaürperen Kriemhild, "En asil prens, evimize hoş geldiniz!" dedi. "Ama neden geldiniz? Kardeşim Gunther'in başına ne geldi? O niye sizinle birlikte Burgonya'ya gelmedi? Eğer savaşçı kraliçenin zalim gücüyle yok olduysa, bizler de bittik demektir."

Siegfried gülerek, "Şimdi bana bir elçi bahşisi veriniz." dedi ve şöyle devametti; "Kral Gunther hayatta ve çok iyi. Güzel Brunhild'in ona meydan okuduğu güç oyunlarını o kazandı. Şu anda da Ren üzerinden gelini ve büyük bir lord, leydi ve savaşçı maiyetiyle geliyor. Gerçekten, gemilerinin yelkenleri tüm nehri bembeyaz yaptı. Ben de buraya onun isteğiyle, onun eve gelişini ve eşsiz kraliçeyi karşılama için her şeyin hazır olmasını söylemek için geldim."

Bu mutluluk verici haberleri duyan Kriemhild ve Kraliçe Ute'nin keyfine diyecek yoktu. Yaptığı her şey için prene içtenlikle teşekkür ettiler.

Güzel kız, "Bir bahşisi gerçekten hak ettiniz." dedi. "Memnuniyetle size onu altınla öderdim. Çünkü siz bizi hoş haberlerle sevindirdiniz ve kalplerimizdeki endişeyi kaldırdınız. Fakat sizin gibi asil erkekler ne hediye ne de bahşiş kabul ediyorlar. O yüzden size sadece en içten ve en derin teşekkürlerimizi sunuyoruz."

Siegfried neşeyle, "Hiç de değil." dedi. "Bahşisi küçümsediğimi düşünmeyin. Otuz ülkenin krallığına sahip olsam bile sizden gelecek bir hediyeyle gurur duyardım."

Kriemhild, "Öyleyse, bahşişinizi alacaksınız." dedi ve hediyeyi gidip getirmeleri için hizmetçilerini gönderdi. Her çeşit eşsiz ve pahalı değerli taşlarla işlenmiş yirmi altın bileziği kendi nazik

elleriyle verdi. Siegfried böyle eşsiz bir prensesin elinden böyle paha biçilemez bir hediye aldığı için gerçekten mutluydu. Alçakgönüllülükle önünde eğilip ona teşekkür ederken, yüzünden gün ışınları saçıldı. Fakat mücevherlere hiç ihtiyacı yoktu. Onları uzun süre saklamak da istemiyordu. O yüzden, onları iyi dilekleriyle saraydaki genç ve güzel kızlara verdi.

O andan itibaren, günler boyunca Gunther'in sarayında büyük bir telaş vardı. Her tarafta kralın eve karşılanacağı mutlu gün için hazırlıklar yapanların gürültüsü duyuluyordu. Geniş salonlar ve uzun gri kuleler çiçeklerle, dalgalanan bayraklarla ve daha birçok süslü armayla süslenmişti. Hoş kasabanın evleri ve sokakları tatil giysilerini kuşanmıştı. Kriemhild'in gül bahçesinden nehir kıyısına giden gölgeli yol her gün özenle süpürülüp temizleniyordu. Gözcüye beklenen filonun gelişini her dakika kollaması tembih edildi. Burgonya'daki her kasabaya, kaleye ve her kırsal bölgeye, Gunther ve gelininin mutlu eve dönüşünü bildiren, fakir zengin herkesi neşeli eğlenceye gelmeye davet eden elçiler gönderildi.

On birinci günün sabahı, güneş çimlerin üzerindeki çiği kurtuttuktan sonra, en üst kuledeki yerindeki keskin gözlü gözcü, aşağıda bekleyen halka mutlu bir ses tonuyla seslendi;

"Sonunda geldiler! Nehirde uzaktan gelen beyaz yelkenli gemiler görüyorum. Fakat meltem kuzeyden esiyor, denizciler küreklerini çekiyor ve acele eden gemiler sanki rüzgârın kanatlarıyla taşınyormuş gibi hızla geliyorlar. Cesur ve güzel insanlar gelin ve cesur ve güzel insanları karşılamaya çıkın."

Kraliyet ailesi, savaşçılar ve güzel leydiler hemen hazır atlarına binerek, kalenin kapılarından neşeyle çıktılar. Doğruca nehir tarafına sürdüler. Önce, asil Kraliçe Ute gitti. Kalabalık, uçuşan bayraklar, müzik ve su kıyısına giden gülle kaplı patikayı saran

davulların gürültü sesleriyle yürüyorlardı. Hepsi kar beyazı küçük atlarına binmiş yüz güzel genç kızı eşsiz Kriemhild takip ediyordu. Gururlu ve mutlu Siegfried ise atı Greyfell ile onun yanında idi.

Kalabalık nehir kıyısına ulaştığında, hoş bir görüntüyle karşılaştı. Filo iyice yakınlaşmış ve nehrin görünen her tarafı hızla gelen gemilerin altın pruvaları ve kalkanlar asılı parmaklıklarından yansıyan ışıkla parlıyordu. En önde Kral Gunther'in gemisi vardı. Kral güvertede yanında muhteşem Brunhild'le duruyordu. Yaz sabahının taze meltemi gemiyi büyük bir kalabalığın beklediği kıyıya yanaştırıyordu. Altın ejder karaya narin bir şekilde süzüldü. Hızla kıyıya demir atıldı. Sonra kral giysileri içindeki Gunther güzel kraliçesiyle gemiden indi. Bekleyenler bu manzarayı izlerken, karşılama çığlıkları ve onlara karşılık atılan mutluluk bağırışları göğü yırtıyor gibiydi. Kraliçe Ute, eşsiz Kriemhild ve kral kardeşleri çifti selamlamaya gittiler. Kriemhild, Brunhild'in elini tutarak, onu öptü ve ona şöyle dedi;

"Kız kardeşim hoş geldiniz! Tekrar tekrar hoş geldiniz! Evimize, akrabalarınıza ve sizi kraliçeleri olarak selamlayan halkınıza hoş geldiniz! Günleriniz neşeye geçsin, yıllarınız huzurla dolsun!"

Orada bulunan herkes onları selamladı. Mutlu sesleri sabah havasında tatlı bir şekilde çınladı, sesler nehir kenarından yükselip tepe yamaçlarının arasında yankılanarak, çayırları ve bağları aştı ve Burgonya'nın en uzak sınırlarına ulaştı. Eşsiz Brunhild gülümseyerek, selamlara karşılık verdi. Yumuşak ve tatlı sesiyle;

"Güzel Ren ülkesinin insanları!" dedi. "Yeni yurdumun halkı! Günleriniz gün ışıyla dolsun. Acı ve üzüntü yaşamlarınızda hiç bulunmasın. Gelecek günlerimiz bu mutlu eğlence anlarımız gibi olsun!"

Güzel kraliçe onun için hazırlanmış olan altın bir arabaya bindi. Gunther kendi atına bindi. Bütün herkes kaleye dönmeye hazırlandı. Leydiler, lordlar ve kraliyet ailesinin muhteşem heyeti nehirden hisara doğru güllerle sarılı patikadan ilerledi. Ren ülkesinde daha önce bu kadar güzel bir görüntü görülmemiştir. En önde kral ve onun yanında ı ışık saçan Greyfell'in üstünde Siegfried gidiyordu. Arkalarında, güzel yüzlü kızların ipeksi iplerle yönlendirdiği iki beyaz öküzün çektiği kraliçenin altın arabası vardı. İçinde Brunhild, mistik runik harfler kazılı fildişi bir tahtın üzerinde oturuyordu. Onun arkasında Kraliçe Ute ve kral oğulları, somurtkan Hagen, Dankwart, Volker, tüm kontlar, Burgonya ve Nibelung'un en güçlü savaşçıları ilerliyordu. En arkada ise kar beyazı atlarında oturan yüz genç kızla beraber Kriemhild geliyordu. Çiçekli bahçeleri geçip, kasabanın sevimli sokakları arasından ilerleyerek, göz alıcı bir hayal gibi, kalenin salonlarına girdiler. Hoş geçit alayı sona ermişti.

Bundan sonra, on iki gün süren bir şenlik düzenlendi. Geniş salonlar mutluluk, müzik ve neşeli gülüşlerle çınladı. Kralın dönüşünün onuruna oyunlar ve turnuvalar düzenlendi. Cesur atlı adamlar hızla koşuşturdular veya erkekçe mücadele ettiler. Mızraklar havada uçtu. Her yerde bağırışlar ve mutluluk çığlıkları duyuldu. Bir süreliğine her tarafa heyecan hakimdi. Herkes mutluluk ve güzel duygular içindeydi. Hiç kimse neşe ve kaygısız eğlenceden başka hiçbir şey düşünmedi. Sonunda şenlik günleri bitince, konuklar Gunther ve kraliçeyle vedalaştılar. Herkes evine ve her zamanki işine döndü. Burgonya'nın muhteşem halkı için bundan böyle hep mutlu günler geçireceği düşünülebilirdi. Fakat ne yazık ki çok kısa bir süre içinde, zalim ayaz ve soğuk kuzey rüzgârları kısa yazın çiçeklerini ve goncalarını dondurdu ve neşeli günler yerini hüzünlü gecelere bıraktı.

XVII. MACERA

SIEGFRIED'İN NIBELUNG ÜLKESİNDEKİ YAŞAMI

Kral Gunther'ine ve dönüşünün şerefine on iki gün boyunca devam eden şenlik sona erince, konukların hepsi evlerine döndü. Siegfried de Ren ülkesi krallarıyla vedalaşıp, kendi ülkesine doğru yola koyulmak için hazırlandı. Fakat yalnız gitmeyecekti. Eşsiz prenses Kriemhild de onun gelini olarak gelecekti. Henüz sona ermiş olan neşeli eğlence sırasında evlenmişlerdi. Evlilikleri eğlenceyi daha da arttırmıştı. Çünkü korkusuz Siegfried ve eşsiz Kriemhild'den daha güzel veya daha asil bir çift daha önce hiç görülmemişti.

Gunther, Siegfried'in elini sıkarken, "Sizden ayrılmak beni üzüyor." dedi. "Sizin neşe saçan yüzünüzü artık göremeyeceğimiz veya şen sesinizi duyamayacağımız için işlerimizin yolunda gitmemesinden korkuyorum."

Siegfried, "Kardeşim, öyle söylemeyiniz." dedi. "Tanrıların sizin için hazırladığı daha birçok güzel şey var. Ve eğer bana ihtiyacınız olursa, çağırmanız yeterli. Hemen yardımınıza gelirim."

Burgonya kralları krallıklarının dördüncü kısmını alması ve onlardan ayrılmayı artık düşünmemesi için kahramana yalvardılar. Fakat Siegfried bunu kabul etmedi. Çünkü babasını ve an-

nesini bir kez daha görmeyi ve sonra kendi ülkesi Nibelung'a dönmeyi çok istiyordu. O yüzden nazik teklifleri için krallara teşekkür etti ve planlanmış yolculuk için hazırlanmaya başladı.

Yaz dönümü günü erkenden kahraman ve eşi, Gunther'in sarayından çıktılar ve kuzeye doğru yöneldiler. Onlarla beraber, Kriemhild'in uzak ülkedeki yeni evinde onun köleleri olmaya yemin etmiş, komutanları Eckewart olan beş yüz cesur Burgonyalı vardı. Ayrıca otuz iki güzel genç kız Kriemhild'e eşlik ediyordu. Siegfried'in yanında da Nibelung kontları vardı.

Kale kulelerinde durup onların arkalarından bakanlar için üzücü olsa da, topluluk kumsala inip, sırayla ve neşe içinde nehir yolunda yürürken çok güzel bir görüntü oluştu. İnsanların hepsi genç ve güzeldi ve dünya çoğuna göre henüz denenmemişlerle doluydu. Sabah günışığında, bir daha dönmeyi düşünmeden anavatanlarından ayrıldılar. Her savaşçı, kırmızı yaldızlı eyerlerle ihtişamlı bir şekilde süslenmiş, muhteşem dizginleri ve rengârenk koşum takımları olan süvari atı üzerindeydi. Savaşçıların zırhları parlak ve göz kamaştırıcıydı. Mızrakları güneşte ısıldıyor ve altın kalkanları çevrelerindeki muhteşem ışığı yansıtıyordu. Kızlar da mavi pelerin giymişlerdi. Nadir eşyaları uzak Arabistan'dan getirtilmişti. Her biri ipek örtülerle süslü ve parlak mavi koşum takımlı kar beyazı küçük atlarına binmişlerdi.

Birkaç gün boyunca, topluluk nehri takip etti, verimli çayır-
ların ve güzel bağların içinden geçti. Ardından, iç karartıcı ve çorak bir araziye ve vahşi bir ormanı aşarak sonunda Kral Siegmund'ın topraklarının başlangıcı olan tepelere vardılar. Siegfried güzel Kriemhild'le eve dönüşlerinin haberini babasına iletmeleri için önlerinden bir elçi grubu gönderdi. Haberleri duyunca, yaşlı kral Siegmund ve Siegfried'in nazik annesi gerçekten de çok mutlu oldular.

Kral, "Ne güzel bir gün!" dedi. "Güzel Kriemhild'in taç giymiş bir kraliçe ve Siegfried'in de atalarının tahtında bir kral olduğu gün bugünden üç kat daha güzel olacak."

Mutlu haberleri getiren elçilere altın ve gümüş hediyeler yağdırdılar ve onlara ipek ve kadife giysiler verdiler. Ertesi gün, kont ve güzel leydi maiyetiyle oğullarını ve gelinlerini karşılamaya çıktılar. Bütün bir gün, eskiden kralın sarayı olan Santen'in eski kalesine yolculuk ettiler. Orada mutlu çifti karşıladılar. Kriemhild'e ve neşe saçan Siegfried'e içten selamları sevgi ve şefkat doluydu. Sonra, hiç gecikmeden Siegmund'ın sarayına döndüler. Siegfried'in düğünü onuruna Burgonya'dakinden daha görkemli olan ve on iki gün süren bir eğlence düzenlendi. Bu oyun ve eğlence günlerinin ortasında, yaşlı kral tacını ve asasını oğluna verdi. Bütün insanlar Siegfried'i büyük ülkelerinin kralı ve Kriemhild'i güzel kraliçeleri olarak selamladılar.

Eski hikâyeler, Siegfried'in baba topraklarında barış ve memnuniyet içinde nasıl hüküm sürdüğünü, gittiği her yeri neşeyle nasıl aydınlattığını, krallığının her köşesine mutluluk, içtenlik ve ışık dağıttığını ve kibar Sigelind öldükten sonra, sarayını diğer krallığı olan uzak Nibelung ülkesine nasıl taşıdığını anlatır. Artık onu bulacağımız yer garip ve tekin olmayan o ülkedeki sağlam yapıları dağ hisarıydı.

Kralları ve onun güzel eşi, onlarla birlikte yaşamaya gelince, Nibelung halkı çok sevindi. Sisler bir kez daha kalktı, gökyüzü açıldı ve aydınlandı. İnsanlar gecenin artık gittiğini ve daha güzel günlerin yakında olduğunu söylediler. O yaz gerçekten fevkalade ve parlaktı; Siegfried'in Nibelung ülkesindeki bu kısa hükümdarlığı çok uzun yıllar hatırlanacaktı. Çağlar sonra, insanlar, Siegfried'in, halkın refahını önemsemesiyle, bilgeliği ve sınırsız ilmiyle, savaş zamanındaki kahramanlıkları ve barış zamanında kazandığı

zaferlerle ilgili şarkılar söylemeyi seviyorlardı. Erkekler güçlü ve cesur, kadınlarsa güzel ve akıllıydı. Siegfried'in iyi yönetilen toprakları geniş ve verimliydi. Tarlalar bol hasatla sapsarıydı. Verimli meyve bahçeleri güzel vadilerde yetişiyordu. Tepeler muhteşem üzüm bağlarıyla donanmıştı. Deniz kenarında güzel şehirler kuruluyor, çeşitli yükseklikte sağlam hisarlar inşa ediliyordu. Her ülkeye giden ve Hindistan'dan kahve ve baharat, Zazamang'tan pahalı ipekler, İberya sahillerinden güzel meyveler ve kuzeyin donmuş kıyılarındaki deniz yaratıklarının dişleri gibi her diyardan zengin mallar getiren büyük gemiler yapılıyordu. Bu ülke daha önce hiç bu kadar huzurlu olmamıştı. Siegfried halkına toprağın en iyi nasıl ekileceğini, gömülü hazinelere ulaşmak için toprağın nasıl kazılacağını, demir, bronz ve diğer tüm metallerin ustaca nasıl işleneceğini, rüzgârı, suyu hatta yıldırım bile nasıl köleleri ve uşakları yapacaklarını öğretti. Barışta olduğu kadar savaşta da mükemmeldi. Çünkü hiç kimse Nibelung halkına ve sadık kölelerine zarar vermeye veya onları rahatsız etmeye cesaret edemiyordu.

Bir seferinde, Siegfried'in, halkına haksızlık eden Hundinglere karşı nasıl savaş açtığı ve onlar karşısına yüz kürekli uzun bir ejderha gemisiyle nasıl çıktığı anlatılır. Siegfried denizin ortasında iken ve görünürde hiç kara yokken korkunç bir fırtına kopmuştu. Şimşekler çakmış, rüzgârlar uğuldamış ve gemi parçalanmak üzereydi. Korkan denizciler yelkenleri indirmeye başlamışlardı. Fakat Siegfried onlara durmalarını emretti.

"Neden korkuyorsunuz?" diye bağırdı onlara. "Nomlar her insanın yaşam örgüsünü ördüler ve hiç kimse kaderinden kaçamaz. Eğer tanrılar bizim boğulmamızı istiyorlarsa, kadere karşı mücadele etmek aptalca olur. Biz Hudinglerin ülkesine gitmek için yola çıktık. Gemimiz bizi oraya götürmek zorunda. Rüzgâr yelken ve direkleri parçalasa bile, yelkenleri direklere çekin."

Denizciler onlara emredileni yaptılar. Kasırğa, gemiyi güçlü kollarıyla yakaladı ve onu şimşek hızıyla, kabaran dalgaların üzerine fırlattı. Siegfried soğukkanlılıkla dümende durmaktaydı ve uçan gemiyi yönlendiriyordu. O anda, önlerinde suların içinden yükselen kayanın ucunu gördüler. Kayanın üzerinde ise, gri pelerini rüzgârda uçuşan, mavi başlığı başının üzerinden sarkan yaşlı bir adam durmaktaydı.

Adam, "Fırtınada ilerleyen bu gemi de kimin?" diye sordu.

Geminin baş kısmında duran adam, "Bu, Kral Siegfried'in gemisidir." diye yanıtladı onu. "Dünyada ondan daha cesur bir adam yoktur."

Kayalıktan gelen ses, "Doğru söylüyorsun." dedi. "Küreklerinizi bırakın, yelkenlerinizi indirin. Beni gemiye alın."

Gemi adamın yanından salınırken, denizci "İsminiz nedir?" diye sormuş.

"Kuzgunlar savaş ganimetinin üzerinde mutlulukla öterken, insanlar bana Hnikar derler. Ama bana dağdan gelen Karl, Fengr ya da Fjolner deyin. Hadi, yelkenlerinizi indirin ve beni gemiye alın!"

Adamlar Siegfried'in emrine uydular. Bir anda rüzgâr durdu, deniz sakinleşti ve dağları bulutların arasından ılık güneş ışıldadı. Hundinglerin ülkesinin sahili karşılarında görüldü. Kendisine Fjolner diyen adama baktıklarında onu bulamadılar.

Siegfried bir gün Nibelung ülkesindeki güneşle aydınlanan salonunda oturuyordu. Yanında bir haziran sabahı kadar güzel Kriemhild vardı. Siegfried'in tek başına orta dünyada yolculuk ettiği ve kahramanlıklar sergilediği eski günlerden konuşular. Sonra Siegfried Andvari'nin parlayan hazinesini, sadık cüce Alberich'in paha biçilemez hazineye hâlâ bekçilik ettiği dağ hisarını ve mağarayı hatırladı.

Kriemhild, "Dağ hisarını ve parıldayan hazineyi görmeyi ne kadar da çok isterim!" dedi.

Kral, "Göreceksin." dedi.

Derhal atlar eyerlendi. Ve dağa yapılacak bir gündüz gezintisi için hazırlıklara başlandı. Bir saat sonra, Siegfried, kraliçesi ve küçük bir şövalye ve leydi grubu geçitlerden ilerlemeye başladılar. Öğleden sonra, Alberich'in konutu olan, dağ tarafında granitten yapılmış kasvetli bir hisara vardılar. Her zaman orada oturan uykulu dev kapıyı açtı. Grup dar saray avlusuna girdi. Öncekinden daha kısa, solgun, küçük ve daha gri görünen Alberich onları karşıladı.

Siegfried'in önünde eğilerek, "Hoş geldiniz asil efendim!" dedi. "Alberich bugün size nasıl bir hizmet sunabilir?"

Kral, "Bizi hazine mahzenine götür." dedi. "Kraliçem sarı, ışıltı saçan hazineyle gözlerine ziyafet vermek istiyor."

Cüce kabul etti. Onları, dar kapıdan geçirip uzun alçak bir mağaraya yönlendirdi. Öyle kasvetli ve karanlıktı ki kraliçe korkuyla arkasına baktı. Fakat Siegfried'in yüzündeki gülümsemeyle ikna olunca, rahatlayarak yürümeye devam etti. Giriş yolu, kraliyet grubunun önünde alçak gönüllü bir kibarlıkla eğilen minik perilerin ellerinde tuttukları küçük meşalelerle aydınlatılmıştı. Fakat girişteki salonu geçince, yolu göstermek için meşaleye gerek kalmadı. Çünkü mağaranın tavanına kadar yığılı olan parlayan altın ve ışıltı saçan mücevherler öbeği, her tarafı güneş ışığından daha parlak bir ihtişamla aydınlatıyordu.

Siegfried, "İşte, cücenin hazinesi bu! Andvari hazinesine, çağlar boyunca toplanmış zenginliğe bakın! Güzel Kriemhild, bundan sonra, bu yılan yüzük dışında burada bulunanların hepsi senindir!"

Yüzüğün parıldayan altın pullarına ve kırmızı gözlerine hayran olan kraliçe, "Niye o da benim değil?" diye sordu.

"Ne yazık ki," diye açıklamaya girişti Siegfried, "onun üzerinde bir lanet var. Loki yüzüğü onun elinden koparınca, ihtiyar Andvari yüzüğü lanetledi. Ona sahip olan kişinin kalbi cimri birinin bencil, soğuk ve sinsi kalbine dönüşüyor ve o kişi, ondan sonra yılan gibi yaşamaya başlıyor. Ya da eğer etkisine karşı koyabilirse, o zaman da arkadaşmış gibi davrananların kurnazlığıyla gelen ölüm onun sonu oluyor."

Kraliçe, "Sen neden onu saklıyorsun?" diye sordu. "Onun getireceği felaketi niye göze alıyorsun? Onu neden can düşmanına vererek, denize atarak ya da ateşte eriterek lanetten kaçmıyorsun?"

Siegfried, gençliğinin en parlak döneminde, Işıldayan Fundalıkta, bu hazinenin koruyucusu olan Fafnir'i nasıl öldürdüğünü ve kazdığı dar çukurun içindeyken korkunç yarattığın kanının üzerine akarak onu nasıl kapladığını anlattı.

Ve şöyle devam etti; "Ve Odin'in kuşları bana dediler ki, iğrenç sıvıyla kaplanan vücudumun her kısmı sonsuza dek kılıç, mızrak ve her çeşit keskin silahın darbesine karşı dayanıklı olacakmış. Bu yüzden ne belli düşmanların ne de hain bir sahte arkadaşın darbesinden korkmak için bir nedenim yok."

Kraliçe eşinin, yaralara karşı olan güvencesini öğrenmeden önce görüldüğünden daha endişeli görünüyordu. "Peki, bütün vücudunun ejderhanın kanıyla kaplandığına emin misin? Onun değmediği küçük bir nokta bile yok mu?" diye sordu.

Siegfried, "Sadece omuzlarımin arasındaki çok küçük bir noktaya değmedi." dedi. "Çünkü daha sonra orada, yapışmış bir ökse yaprağı buldum. İğrenç sıvının oraya değmediğini biliyo-

rum. Fakat kim sırtından vurulmaktan korkar ki? Korkaklar dışında kimse oradan vurmaz."

Ölümcül yüzükle ürkerek oynayan kraliçe, "Bu küçük ökse yaprağı bize tarıfsız bir acı getirebilir." dedi.

Fakat Siegfried onun korkularına güldü. Yılan yüzüğü aldı ve onu işaret parmağına geçirdi. Odin yaşamasına izin verdiği sürece, felaket getirsin ya da getirmesin, o yüzüğü takacağını söyledi.

Parlayan altınlara ve paha biçilemez değerli taşlara uzun uzun baktıktan sonra, kalabalık döndü ve kasvetli giriş yolundan ve dar kapıdan açık havaya çıkana dek Alberich'i takip etti. Hazır bekleyen atlarına binerek, eve doğru koyuldular. Fakat Siegfried dış kapıda duraksadı ve ayrılırken, cüceye;

"Dinle Alberich!" dedi. "Andvari hazinesi artık benim değil! Onu kraliçeme armağan ettim. Artık sadece onun hazinesi olan bu hazineyi koru ve ona gözcülük et. Kraliçemin onunla ilgili emri ne olursa olsun, onu yerine getir."

Saygıyla eğilen cüce, "Sözünüz kanundur ve uyulacaktır." dedi.

Sonra uyuşuk kapıcı ağır kapıyı kapattı. Kraliyet grubu neşeye geri döndü.

Eve dönüş yolunda farklı bir rota izlediler. Denize açılan dar bir dağ geçidinden ve iki dumanlı dağ arasındaki kayalık boğazdan geçtiler. Bu yolun bir tarafında büyük bir mağara açılıyordu. Öyle karanlık ve derindi ki kimse içeri girmeye cesaret edemedi. Onun önünde durup, dinlerlerken, kasvetli derinliklerden korkunç inlemeler, üzgün sızlamalar ve belli belirsiz vahşi çığlıklar duyuldu. Sesler sanki dünyanın merkezinden geliyormuşçasına uzaktan geliyordu. Onları dinlerlerken, etraflarındaki yer titredi ve sallandı. Boğazın diğer tarafındaki dumanlı dağ öncekinden daha kara dumanlar çıkarmaya başladı.

Siegfried, "Loki bugün sıkıntılı." dedi. Sonra hepsi atlarını mahmuzlayarak, dörtlüye eve döndüler.

Grubun ziyaret ettiği yer arabazucunun mağarasıydı. O akşam, Siegfried'in güzel salonunda otururlarken, tanrıların, devlerin ve cüce ırkının dünya üzerinde oturdukları zamanları, orta dünyanın çocukluk dönemini anlatan garip eski hikâyelerle hoşça vakit geçirdiler. Ama en çok rahat durmayan ve sürekli kötülük için uğraşan Loki'den bahsettiler. Ve bu, çocuklarım, arabazucunun kör talihinin anlatıldığı hikâyedir. ⁽³⁰⁾

HİKÂYE

Yaşlı Aegir'in bir kez, derin denizdeki altınla aydınlatılmış salonunda Asa ırkı için yaptığı şöleni biliyorsunuz. Ve Thor, dev Hymer'den daha büyük bir ibrik elde edene dek, Aegir'in büyük bira ibriği kayıp olduğu için şölenin nasıl aksadığını da. Kral Aegir'in ibriğini çalan hırsızın arabazucu Loki'den başkası olmadığı çok muhtemel. Fakat öyle olsa bile, alçaklığı yüzünden cezaya çarptırılmaktan uzun süre kaçamadı.

Sonunda ziyafet hazır olunca, okyanus kralının salonunda mükemmel bir eğlence başladı. Köpüklü bira, konukların arasında elden ele dolaşıyordu. Fakat sorunların çözülmesine yardımcı olan Thor eğlenceye kalamadı. Çünkü Fırtına devlerinin, orta dünya-

(30) Loki

"Tabiatla, Loki hava, ateş ve sudaki bozucu elementtir. Toprağın iç kısımlarında, volkanik bir alevdir. Denizde kızgın bir yılan olarak görülür ve yeraltında onu solgun ölüm olarak fark ederiz. Odin gibi, tüm doğayı kaplar. Günahı, açığözlülüğü, hilekârlığı, hainliği ve kötülüğü sembolize eder." (*Anderson'ın Mitolojisi*, s. 372.)

İranlıların Ahriman'ına, Hristiyanların Şeytan'ına ve biraz da Yunanlıların Prometheus'una benzer.

nın korunmayan bir köşesine bir saldırıda bulunmak için güçlerini sıraya dizdiklerini duymuştu. O yüzden, çekici Mjolner'i kaparak, kibar ev sahibine hoşça kal deyip, demir arabasına atladı.

"İş, her zaman eğlenceden önce gelir!" dedi ve hemen hızlı ve güçlü keçileri ile birlikte havalandı.

Yaşlı Aegir'in salonun her tarafında, neşeli müzikler duyuluyordu. Asa ırkı ziyafet masasında oturuyor ve okyanus kralının lezzetli yiyeceklerini paylaşıyor, şen Dalgalar dans ediyorlardı. Aegir'in iki kölesi, sadık Funfeng ve güvenilir Elder, konuklara hizmet ediyor ve isteklerini özenle yerine getiriyorlardı. Dünyada onlardan daha düşünceli hizmetçiler görülmemişti. Herkes onların hızlılıklarını, yeteneklerini ve itaatkarlıklarını övüyordu.

Sonra, ellerini kötülükten çekemeyen Loki öfkelen-di. Çünkü herkes mutlu ve kaygısız görünüyordu. Hiç kimse onu fark etmiyor ve önemsemiyordu. O yüzden, iyi Funfeng ona et servis ederken, sadık köleye et bıçağını sapladı ve onu öldürdü. Sonra okyanus kralının salonunda büyük bir kargaşa koptu. Asa ırkı masadan kalktı ve arabozucuyu aralarından kovdu. Büyük bir öfkeyle, onu suyu geçene dek kovaladılar. Sonra onu derin ormanda saklanmaya zorladılar. Ondandır, Aegir'in salonuna geri dönüp, şölene devam ettiler. Fakat yemeğe yeni başlamışlardı ki Loki saklandığı yerden sessizce çıktı. Kardeşinin ölümü yüzünden acı içinde olan diğer köle Elder'in bulunduğu Aegir'in mutfağına sinsice girdi.

Loki, "Şenlik salonunda konuşma ve tabak çanak sesleri duydum." dedi. "Açgözlü, aptal Asa ırkı dişleri ve dilleriyle oldukça meşgul görünüyor. Şimdi bana söyle iyi Elder, etlerini yiyip, biralarını içerken ne konuşuyorlar?"

Elder, "Asil kahramanlıklardan bahsediyorlar." diye yanıtladı. "Cesur kahramanlar, yiğit insanlar, güzel kadınlar, güçlü kalpler,

istekli eller, nazik davranışlar ve kibar arkadaşlar hakkında konuşuyorlar. Tüm bunları övgüyle ve güzel şarkılarla anlatıyorlar. Fakat hiçbiri hırsız ve alçak hain Loki hakkında iyi şeyler söylemiyor."

Şekilden şekle giren Loki öfkeyle, "Kimse bu ırktan büyük bir kibarlık isteyemez." dedi. "Şenlik salonuna gitmeli ve bu güzel kalabalığa bakarak, gürültülü eğlencelerini dinlemeliyim. Onları iyice azarlayacağım. Dillerine hâkim olmazlarsa, biralarnakarışmış birçok kötü söz bulacaklar."

Sonra cesur bir şekilde büyük salona gitti ve masadaki şaşkın konukların önünde durdu. Asa ırkı kapı yolunu karartanın kim olduğunu ve şu anda aralarında kimin olduğunu görünce, hepsinin üstüne acılı bir keder çöktü. Eğlenceleri sona erdi. Loki iyice gerildi ve onlara;

"Aegir'in altınla aydınlatılmış salonuna aç ve susuz geldim." dedi. "Yürüdüğüm yol uzun, engebeli ve yorucuydu. Kimse bana hoş geldin demeyecek mi? Kimse bana yer vermeyecek mi? Kimse bana bu değerli içkiden teklif etmeyecek mi? Niye hepimiz böyle sessizsiniz? En iyi arkadaşınız önünüzde dururken neden bu kadar somurtkan ve gerginsiniz? Bana aranızda bir yer verin. Evet, en yüksek yerlerden. Ya da beni bu salondan çıkarın. İki durumda da, dünya beni asla unutmayacak. Ben Loki'yim."

Asa ırkından biri kalktı ve "Bizimle oturmasına izin verin." dedi. "O delidir. Funfeng'i öldürürken, akli yerinde değildi. Yaptığı düşüncesiz hareketin sorunlusu değil."

En içteki yerde oturan zeki Bragi kalktı ve "Hayır, ona aramızda bir yer vermeyeceğiz." dedi. "Bir daha asla bizimle yemeyecek, içmeyecek ve arkadaşlığımızı paylaşmayacak. Katil ve hırsızları tanınız ve onlardan uzak durunuz."

Bu konuşma Loki'yi daha da kızdırdı. Adi sözlerden kaçınmadı ve ölçüsüzce önündeki bütün Asalara küfürler yağdırdı. Şölende bulunmak için ormanın ıssızlığından gelmiş sessiz Vidar'ı sıkıca tuttu ve onu masadan sürükleyerek, onun yerine oturdu. Sonra köpüklü birasını bir dikişte içerek, etrafında oturan herkeşe, ama en çok zeki Bragi'ye alaycı laflar ve ağır sözler sarf etti. Thor'un güzel karısı Sif'e dönerek, onun altın saçlarıyla dalga geçti.

"O gün kel kafana aynada baktığında, ne kadar da güzeldin! Ellerin boş kafana değdiğinde çıkardığın müzik de neydi ama! Şu anda kimin saçlarını takıyorsun?"

Alçak adam, zavallı Sif'in gözlerinden dökülen yaşları görünce, aşağılık bir şekilde güldü.

Sonra aniden, dışarıda büyük bir gürültü duyuldu. Dağlar sallandı. Denizin dibi hareket ediyor gibiydi. Korkmuş ve kızgın dalgalar kargaşa içinde oraya buraya atıldılar. Konukların hepsi sabırsız bir beklenti içinde yukarıya baktı. Bazıları da telaşla salondan kaçtı. Sonra güçlü Thor kapıdan geçti. Çekicini tutuyor ve arabozucuya öfkeli bakışlar atıyordu. Loki titredi ve kadehini düşürdü. Korkunç Asa'nın önünde dizlerinin üzerine çöktü.

"Teslim oluyorum." dedi. "Yalvarırım canımı bağışla. Sonsuza dek senin kölen olacağım."

Thor, "Ben böyle köle istemem." dedi. "Hayatını ancak bir şartla bağışlarım; hemen buradan gidecek ve bir daha asla Asa ırkı arasına gelmeye kalkmayacaksın."

Daha da fazla titreyen Loki, "İstediğin her şeyi yapacağıma söz veriyorum." dedi. "İzin ver, gideyim."

Thor kenara çekildi. Korkmuş suçlu saraydan kaçtı ve bir süre sonra gözden kayboldu. Şenlik bozulmuştu. Herkes Aegir'le

vedalaştıktan sonra, Frey'in güzel gemisi Skidbladner'a bindi. Güzel rüzgârlar onları hızla Asgard'a sürükledi.

Loki Sis ülkesinin karanlık dağ boğazlarına kaçtı. İnsanlar ve tanrıların onu görmemesi için bir süreliğine saklanacak bir yer aradı. Taşkın bir derenin yanındaki derin bir vadide, kendisine demir ve taştan bir ev yaptı. Çevresinden geçen her şeyi görebilsin diye dört tarafa da bir kapı açtı. Orada tek başına birçok kış geçirdi. Bu süre boyunca tanrıları nasıl aciz bırakacağını ve Asgard'daki eski yerini tekrar nasıl kazanacağını planladı. Ara sıra saklandığı yerden sinsice çıkar ve insanların yaşadığı yerlerde kötülük yapardı. Thor yaptığı kötülükleri duyunca, onu yakalamak ve cezalandırmak için arardı, fakat onu hiçbir yerde bulamazdı. Sonunda Asa ırkı, şöyle bir karar aldı; eğer yakalanırsa dünyanın güvenliği için ellerinin ayaklarının bağlanması ve sonsuza dek hapiste tutulması gerekiyordu.

Loki sık sık kendisini en sevdiği şekil olan som balığına dönüştürerek dağ evinde eğlenirdi. Üç yüz metre yüksekliğindeki eğik kayalar arasından düşen büyük Fanander şelalesinin suları altında kaygısızca yatarı. Bir gün yine böyle uzanırken, eski günlerini, mutlu genç dünyada Baş tanrıyla beraber yürüdüğü günleri düşündü. Başka şeylerin yanında, Okyanus Kraliçesi Ran'in sihirli ağını bir keresinde nasıl ödünç aldığını ve şimdi olduğu gibi som balığı kılığına girerek cüce Andvari'yi o ağla nasıl yakaladığını hatırladı.

"Kendime öyle bir ağ yapacağım!" diye bağırdı. "Sağlam bir ağ yapacağım ve ben de insanları avlayacağım."

Sonra tekrar normal şeklini aldı ve vadideki neşesiz evine döndü. Keten, yün ve uzun kenevir topladı. İplik ve sağlam ipler eğirdi. Kraliçe Ran'in sihirli ağının modelini örnek alarak onları

göz göz ördü. Çünkü o zamanlar, insanlar balık tutmak için ağ kullanmayı veya yapmayı öğrenmemişlerdi. Bu yolla balık tutan ilk balıkçının Loki'nin ağını model aldığı söylenir.

Ertesi gün Odin, Hlidskialf'in yüksek salonunda oturuyor ve dünyayı izliyordu. En uzaktaki köşelerdeki insanların bile ne yaptığını görüyordu. Gözleri, Sis ülkesinin dağlık alanlarını işaretleyen koyu çizgiye takılınca, aceleyle ve şaşkınlıkla kalktı ve şöyle seslendi;

"Fanander şalesinin yanında oturup, sağlam ipleri birbirine bağlayan da kim?"

Fakat çevresinde oturanlar hiçbir şey söyleyemediler. Çünkü gözleri o kadar uzağı görecektir kadar güçlü değildi.

Odin, "Heimdal'i getirin!" diye bağırdı.

Beyaz Heimdal, parıldayan Asa köprüsü gökkuşağının dünya ve cennet arasında uzandığı yerdeki güneşli Himminbjorg'un mavi dağları arasında yaşıyordu. O, Odin'in altın dişli, saf yüzlü, temiz kalpli oğluydu. Devler girip, zarar vererek öldürmesinler diye orta dünya ve zayıf insan ırkının evlerini gözetliyor ve koruyordu. Goldtop adında, parıldayan bir at sürüyordu. Elinde Gjallar borusu denilen bir boru tutuyordu. Onunla, son büyük savaşta, dünyayı, Fenris kurdu ve Loki'nin oğullarıyla savaşmak için çağıracaktı. Orta dünyanın bu gözcü koruyucusu, kuşlar kadar uyanıktı. Duyma duyusu öyle keskindi ki dünya üzerindeki hiçbir ses ondan kaçamazdı. Deniz kıyısındaki dalga seslerini, çayırlardaki otların sessiz çimlenme sesini, koyunların sırtındaki yumuşak yünlerin gelişme sesini bile duyardı. Gözleri de olağanüstü derecede net ve keskindi. Geceleri de gündüzleri kadar iyi görürdü. Yüz fersah uzaktaki küçücük bir şey bile ondan saklanamazdı.

Odin'in söylediği sözleri Heimdal'e götüren elçiler aceleyle gittiler. Orta dünyanın gözcü koruyucusu Baş tanrının çağrısı üzerine hemen geldi.

Odin, "Gözlerini, gölgeli sis ülkesini denizden koruyan karanlık dağlara çevir." dedi. "Sonra Fanander şelalesinin döküldüğü aşağıdaki boğaza bak. Ve bana ne gördüğünü söyle."

Heimdal ona denileni yaptı.

"Akıntının kenarında oturan bir şekil görüyorum." dedi. "O şekil Loki. Sağlam iplik ve bağlarla garip bir şekilde meşgul görünüyor."

Odin, "Herkesi bir araya toplayın!" diye emir verdi. "Kurnaz arabozucu bize zarar vermeyi planlıyor. Saklandığı yerden çıkarılıp, daha fazla zarar veremeyeceği bir yere konulmalı."

Sonra Asgard'da büyük bir telaş başladı. Herkes aceleyle Odin'in çağrısına koştu. Arabozucuyu aramaya katıldı. Elinde sıkıca tuttuğu çekiciyle Thor, kırmızı kaşlarının altından şimşekler çakarak yürüyerek geldi. Tek kollu Tyr kılıcıyla geldi. Sonra arpa ve akıllı danışmanlarıyla zeki Bragi, hızlı zekâsı ve hazır elleriyle çevik Hermod ve büyük bir elf, orman perisi ve trol grubu geldi. Bir hortum onları kolları arasına alarak, tepelerin ve kırların ve çayır ve dağların üzerinde taşıyarak, Fanander şelalesinin boğazına bıraktı.

Fakat Loki gafil avlanmadı. Tetikteki kulakları havadaki gürültüyü duymuştu. Gelenlerin kim olduğunu tahmin etti. Henüz bitirdiği ağı, ateşe attı. Hızla akan nehre atladı. Nehirde kendisini som balığa dönüştürerek, köpüklü suların altına saklandı.

Sabırsız Asa ırkı, Loki'nin evine varınca, aradıkları kişinin kaçtığını anladı. Kayaların arasını ve mağaraları iyice aramalarına rağmen, kurnaz kaçaktan bir iz bulamadılar. Sonra ne ya-

pacaklarını düşünmek için onun evine döndüler. Ocağın yanında duran keskin görüşlü, gözleri güneş ışığından daha hızlı olan elf Kwaser, hâlâ sıcak olan közleri üzerinde bozulmadan duran yanmış ağın beyaz küllerini gördü. Ağın gözleri bütün halindeydi ve parçalanmamıştı.

Elf, "Kurnaz adamın ne yaptığına bakın!" dedi. "Bu ağ balık yakalamak için bir tuzak olmalı."

Bragi, "Ya da insan yakalamak için." dedi. "Deniz kraliçesinin ağına ne kadar da benziyor."

Çevik Hermod, "Bu durumda, bu tuzağı kendisi için hazırladı." dedi. "Çünkü şüphesiz her zaman yaptığı gibi kendisini kaygan bir som balığa dönüştürdü. Şu anda da Fanander şelalesinin altında saklanmakta. Burada daha başka ağlar yapmayı planladığı, ipler, ketenler, yünler ve kenevirlerden belli oluyor. Onları alalım ve közlerin üstündeki modele benzer bir tane örelim. Sonra da eğer yanılmıyorsam, o kurnaz adamı yakalayabiliriz."

Tüm Asalar bu sözleri zekice buldular. Hızla işe koyuldular. Kısa bir süre içinde güçlü ve geniş bir ağ yaptılar. Ağ, kömürlerin arasındaki modeldeki gibi güzel, sık gözlerle doluydu. Sonra onu çağılayan dereye attılar. Bir kenarından Thor, diğer kenarından da geriye kalan diğer herkes tutuyordu. Büyük bir zahmetle, ağ akıntıya doğru neredeyse şelalenin ayağına dek serdiler. Fakat kurnaz Loki iki keskin kayanın arasında, dibe çok yakında sürünerek, ağ ona zarar vermeden geçene dek orada bekledi.

Thor, "Tekrar deneyelim." dedi. "Şu ölü taşların yanında derenin dibinde duran bir şey olduğuna eminim."

Böylece ağa ağırlıklar bağlayarak, ağı ikinci kez attılar. Bu sefer ağ derenin dibine doğru indi. Loki saklandığı yerden baktı ve kayaların arasında durarak tekrar kaçamayacağını anladı.

Güvende olmak için tek şansı ya ağın üzerinden sıçrayıp, dökülen şelalenin arkasına saklanmak yada akıntıyla denize doğru yüzmekti. Fakat denize giden yol çok uzundu ve çok sık yerleri vardı. Ayrıca yaşlı Aegir'in onu krallığına alıp almayacağı konusunda şüpheleri vardı. Böyle tehlikeli ve belirsiz bir yönü seçmekten korktu. Bu yüzden, düşmanlarına dönerek, tüm gücünü toplayıp, ağa değmeden havaya doğru muazzam bir sıçrayış yaptı. Fakat Thor ondan daha hızlıydı. Suyu düşer düşmez, Gök Gürleyen, onu hızla eliyle kavradı ve kuyruğundan sıkıca tutarak kaygan balığı yakaladı.

Loki kesinlikle yakalandığını anlayıp, hiçbir şekilde kaçamayınca tekrar normal şeklini aldı. Güçlü Thor'la öfkeyle mücadele etti. Düşmanlarına ettiği lanetler çok ağırdı. Fakat kurtulamadı. Yenilmiş arabozucu, dumanlı dağın altında, doğanın sesinin duyulmadığı, güneşin sıcaklığının hissedilmediği, ışığın ulaşamadığı, derin ve karanlık mağaraya götürüldü. Yüzü damlayan tavana dönük bir şekilde kayalara sıkıca bağlandı. Çünkü son büyük savaşa dek bir daha asla dünyayı kötülükleriyle üzmemesi için özgür bırakılmayacağı söylenmişti. Niord'un dev karısı ve zalim yaşlı Kış'ın kızı Skade korkunç bir zehirli yılan olarak, onu Loki'nin üzerine astı. Böylece yılanın zehri Loki'nin yukarıya dönük yüzüne damlayabilecekti. Acı çeken alçak adamın sevgi dolu karısı Sigyn, Asgard'daki güzel saraylarındaki evini terk etti ve onu rahatlatmak ve sakinleştirmek için bu korkunç hapse geldi. Kafasının üzerinde sürekli bir kâse tutarak, düşen zehirli damlaları yakaladı. Kâse dolunca, onu korkunç evden akan katran karası nehre boşaltıyordu. Fakat kâseyi boşaltmaya gittiğinde, korunmasız yüzüne akan iğrenç yılan zehri yüzünden Loki korkunç bir acıyla bağırıp, kıvranıyordu. O sırada etrafındaki yer sallanıyor, dağlardan ateş ve sülfür gazının dumanları çıkıyordu.

Şeytan ruhlu arabozucu orada, son büyük güne ve orta dünyanın en korkunç savaşına dek işkence çekecekti. Ne üzücü ve tuhaftır ki Loki orada öyle zararsız bir şekilde bağlı tutulurken bile kötülük hâlâ dünya üzerinde kol gezmekte ve Siegfried'le Nibelung halkı için birçok bela ve dehşetli felaketler hazırlamaktaydı.

XVIII. MACERA

KÖTÜLÜĞÜN ORTAYA ÇIKIŞI

Bir gün, Siegfried'in Nibelung'daki sarayına bir grup yabancı geldi. Yabancılar kralla konuşmak istediler.

Kapıdaki görevli "Kimsiniz? Göreviniz nedir?" diye sordu.

"Görevimiz kralla ilgilidir. Bizi gördüğünde kim olduğumuzu öğrenecektir."

Aşağıda garip adamların beklediği ve bu adamların kapıdaki görevlinin sorusuna verdikleri tuhaf cevap Siegfried'e haber verilince, Siegfried sordu;

"Sizce hangi ülkeden geliyorlar? Kıyafetleri ve davranışları bununla ilgili ipuçları veriyor olmalı. Güneyülkesinden mi yoksa doğu ülkesinden mi geliyorlar? Dağdan mı denizden mi?"

Ona haberi veren kont yanıtladı; "Komşu ülkelerin hiçbirine ait değiller. Bizim sınırlarımızda da böyle insanlar yaşamıyor. Çok uzak bir ülkeden gelmiş gibi görünüyorlar. Yolculuktan dolayı bitkin düşmüşler. Deniz yüzünden kirlenmiş kıyafetleri onların güneyden geldiklerini gösteriyor. Uzun boylu ve esmerler. Saçları siyah. Buraya kraliçemizle gelen Ren savaşçılarına çok benziyorlar. Üzerinde altın bir ejderha resmi olan kan kırmızısı bir bayrak taşıyorlar."

Bu sözleri işiten kraliçe hemen "Burgonyalı olmalılar." dedi ve avluda bekleyen yabancıları görmek için pencereye koştu.

Gerçekten, Ren kıyafetleri içindeki uzun boylu, yolculuk yüzünden bitkin ve yorgun olan otuz Burgonyalı gördü. Fakat biri dışında hepsi genç ve Kriemhild'e yabancıydı. Diğerleri ise onların lideriydi. Asil görüntülü ve kibar yüzlü yaşlı bir adamdı.

Kraliçe, Siegfried'e, "Bak!" dedi. "Bu bizim cesur yüzbaşı Gere! Çocukluğumdan beri, kardeşim Gunther'in evindeki en güvenilir adamdır. Bu insanlar benim anavatanımdan geliyorlar ve eski Burgonyamdan haberler getiriyorlar."

Memnun olan kral, "Öyleyse Nibelung ülkemize hoş geldiler!" diye bağırdı.

Yabancıların kaleye alınmalarını, en ihtişamlı odaların onlara ayrılmasını, bol bol yemek hazırlanmasını ve Kriemhild'in anavatanından gelen habercileri, onlara yakışır bir şekilde eğlendirmek için her şeyin yapılmasını emretti. Sonra güvenilir Yüzbaşı Gere, kral ve kraliçenin huzuruna çıkarıldı. Kral ve kraliçe, yüzbaşmayı memnuniyetle karşıladılar ve eski Ren ülkesindeki evi ve akrabaları hakkında birçok soru sordular.

Siegfried, "İyi Gere, söyle bize!" dedi. "Arkadaşlarımızdan getirdiğin haber nedir? Onların iyi ve mutlu olup olmadığını veya başlarına kötü bir şey gelip gelmediğini bir an önce öğrenmek istiyoruz. Onları tehdit eden herhangi bir kötülük varsa, söylemeler ki ben de kılıcım ve hazinemle onların yardımına koşayım."

Yüzbaşı, "Hepsi çok iyiler." dedi. "Başlarına hiçbir kötülük gelmedi. Onları tehdit eden hiçbir felaket yok. Bütün ülkede barış hüküm sürmekte. Güzel hava ve gün ışığı, insanların ambarlarını dolduruyor ve kalplerini sevindiriyor. Ve Gunther, savaşçı kraliçe Brunhild'i kraliçesi olarak saraya getirdiğinden beri huzur

sürüp gidiyor. Görevim ve getirdiğim mesaj şudur; mutluluğa şükreden, Kral Gunther, hasat zamanı bir eğlence düzenlemek istiyor. Eğlence için her şey tamam. Bir tek, eşsiz Kriemhild ve sizi şenlikte, eski yerlerinizde görmek istiyorlar. Kralın emriyle Nibelung ülkesine, sizi bu eğlenceli festivale davet etmek için geldim."

Siegfried bir süre sessizce oturduktan sonra düşünceli bir şekilde yanıt verdi;

"Burgonya'dan buraya gelmek çok uzun zaman alır. Yolda birçok tehlike vardır. Ben yokken insanlarım beni özleyecek ve ben de ne gibi aksilikler yaşanabileceğini bilemem."

Sonra Gere, Kraliçe Ute'den bahsetti. Artık yaşlı ve zayıf olan kraliçe ölmeden önce son bir kez daha kızı Kriemhild'i görmek istiyordu. Yüzbaşı ayrıca, zengin fakir tüm insanların, eskiden ülkelerini varlığı ve asil kahramanlıklarıyla mutlu etmiş, ılık saçan kahramanı bir kez daha görmeyi ne kadar çok arzu ettiklerini anlattı. Siegfried'i sözleriyle ikna etti. Sonunda Siegfried şöyle dedi;

"Cevabımı birkaç gün bekleyin. Dostlarımla ve kontlarla konuşacağım. Onlar ne derse onu yapacağım."

Gere, Siegfried'in sarayında dokuz gün bekledi. Fakat kral cevabı erteliyordu.

Kalbine belirsiz kötücül şeyler doğan kral, her gün, "Yarına dek bekleyin." diyordu. Sonunda yaz dönümü hızla yaklaştığı için, sabırsız yüzbaşı daha fazla kalamadı. Yanında gelenlere Burgonya'ya dönmek için hazırlanmalarını emretti. Kraliçe onların ayrılmaya hazırlandıklarını ve Gere'in kralın keyfini daha fazla bekleyemediğini görünce, kocasına, Gunther'e onun hasat festivaline geleceklerini söylemesi için ısrar etti. Onun ısrarlarına lordlar ve asil kontlar da katıldılar.

"Burgonya kralına, dilediği gibi oraya geleceğinizi söyleyen bir mesaj gönderin." dediler. "Siz yokken, hiçbir zarar gelmemesi için krallığınızla biz ilgileneceğiz."

Böylece, Siegfried Gere'i ve yoldaşlarını çağırdı. Onlara daha önce hiç görmedikleri kadar pahalı hediyeler verdi. Efendilerine, gönderdiği kibar davetini memnuniyetle kabul ettiğini ve hasat zamanı eğlencesi başlamadan önce Kriemhild ile Burgonya'da olacaklarını söylemelerini emretti.

Haberciler tüm hızlarıyla geri döndüler. Ve Nibelung ülkesinde gördükleri harika şeyleri ve Siegfried'in nasıl bir ihtişam içinde yaşadığını anlattılar. Onlara verilen nadir armağanları gösterince, herkes kahraman kralın iyiliğini ve büyüklüğünü öven sözler söyledi. Fakat yaşlı komutan Hagen karanlık bir şekilde somurtarak şöyle dedi;

"Böyle şeyler yaptığı için şaşırmaya gerek yok. Çünkü Andvari hazinesine sahip. Eğer bizim öyle bir hazinemiz olsaydı, biz de krallara layık bir ihtişam içinde yaşayabilirdik."

Güller ayında, Siegfried ve eşsiz kraliçesi birçok leydi ve binden fazla savaşçı maiyetiyle güneye doğru uzun ve yorucu yolculuklarına çıktılar. Onlarla birlikte şehrin kapılarına kadar giden halk onları gözyaşlarıyla uğurlayarak evlerine döndü. İnsanlar, gün ışığının Nibelung ülkesinden sonsuza dek gittiğini hissediyorlardı. Fakat gökyüzü mavi ve bulutsuzdu. Meltemler sıcak ve ılık esiyordu. Kraliyet maiyetinin ilerlediği, denize doğru giden yolu saran orakçıların sesi çok hoş geliyordu. Huzur dolu deniz kıyısına varıncaya dek, sis ülkesinde iki gün gittiler. On gün boyunca denizde yolculuk ettiler. Rüzgârlar yumuşak ve nazikti. Dalgalar gün ışığında uyuyor, uyanınca da neşeyle dans ediyorlardı. Onların gerisinde kalan her günü, gece kadar karanlık bir fırtına bulutu takip ediyordu. Sis ülkesinin güzel sahilleri bu bulu-

tun arkasında sonsuza dek gizlenmişti. Vadileri beş günde geçtiler. Vadi halkı kahraman krallarını gördüğüne çok sevindi. İki gün boyunca sessiz ormandan, bir gün çorak bozkırdan, üç gün boyunca da üzüm bağlarıyla tarlalar ve verimli güzel meyve bahçeleri arasından ilerlediler. Yirmi dördüncü gün Burgonya kralarının oturduğu uzun, gri kuleli, sessiz kasabayı gördüler. Parlayan kalkanları, iyi yapılmış elbiseleri ve sallanan kuş tüyleri olan büyük bir atlı topluluğu onları karşılamaya geldi. Onlar Kral Gernot'un önderlik ettiği Burgonya'nın en iyi bin adamı ve en güzel kadınlarıydı. Siegfried'i, Kriemhild'i ve yanlarındaki Nibelung halkını güzel Ren ülkesine buyur ettiler. Onları, ülkesinde memnuniyetle karşıladılar. Sonra hep beraber kaleye doğru yola koyuldular. Topluluk kasabanın güzel sokaklarından ilerlerken, yolun kenarında duran insanlar, parlayan atının üzerindeki ışık saçan Siegfried'i ve onun yanında, küçük atı üzerindeki eşsiz Kriemhild'i görebilmek için can atıyorlardı. Genç kızlar yollarına güller döktüler, atlarına çiçek demetleri taktılar. Herkes, "Selam sana fatih kahraman! Selam sana eşsiz kraliçe!" diye bağıyordu.

Kaleye vardıklarında onları Kral Gunther ve Kraliçe Giselher karşıladı. Onları, tüm kraliyet ailesinin sevinçle beklediği eski salona götürdü. O mutlu anda, hiç kimse, şimdi, eskiden olduğundan çok daha olağanüstü bir güzellikte olan savaşçı kraliçe Brunhild'den daha memnun görünmüyordu.

Hasat döneminde dolunay çıkıp tüm dünyayı akşamdan sabaha dek yumuşak ışıqla aydınlatınca, uzun süredir beklenen neşeli festival başladı. Endişe, üzüntü ve uzun yolculuğun bitkinliği, on iki gün boyunca tüm Burgonya'yı canlandıran bitmez tükenmez eğlence ve keyifle unutuldu. Her yerde en büyük saygı kahraman Kral Siegfried ve eşsiz güzellikteki Kraliçe Kriemhild'e gösteriliyordu.

Kraliçe Brunhild her nasılsa, bir zamanlar Isenland'de ona, Siegfried'in Kral Gunther'in kölesi olduğunun söylendiğini hatırladı. Bir köleye neden bu kadar çok saygı gösterildiğini ve kralın bile neden ona böylesine saygıyla davrandığını merak etti. Bunu ve Kriemhild'e yapılan övgüleri düşündükçe, beyni kıskançlıkla doldu. Bu şiddetli kıskançlığı ölümcül bir nefrete dönüştü. Çünkü uzun zaman önce dünyanın tekrar göremeyeceği kadar güzel ve mükemmel bir gencin, onu, Odin'in dikeniyile esiri olduğu derin uykudan nasıl uyandırdığını hatırladı. Sonra, Gunther'in bir daha asla sahip olmadığı güç ve yetenekleriyle onu nasıl yendiğini hatırladı. Kendi zayıf, sıradan ve titrek kralıyla karşılaştırdınca, Kriemhild'in kocasının gerçekten ne kadar muhteşem olduğunu düşündü. Bu yüzden ruhu acı, üzüntü ve en derin ıstırapla doldu. Bu düşünceleri bir araya toplayınca, Gunther'in karısı olması için bir şekilde aldatıldığına inanmaya başladı.

Sonunda eğlenceli şenlik sona erip de, konukların çoğu evine dönünce, kocasını buldu ve bu konuyu ona açtı.

"Sana sık sık kardeşin Kriemhild'in neden bir köleyle evlendirildiğini sordum." dedi. "Sen de beni belirsiz bahanelerle geçiştirdin. Sık sık da kölen Siegfried'den, sizin için tuttuğu yerlerden niye haraç almadığınızı ve niye asla sadakat yemini etmediğini merak ettim. Şu an burada kalenizde. Fakat sizin köleniz olarak değil, sizin lordunuz gibi gösteriyor kendisini. Yalvarırım, bu tuhaf şeylerin ne demek olduğunu söyleyin bana. Bir kölenin kendisini efendisiyle aynı seviyeye koyduğu hiç görülmüş müdür?"

Gunther çok üzüldü. Ne diyeceğini bilmiyordu. Isenstein'daki oyunları kazandığı zaman, onu nasıl kandırdıklarını ve bu gerçeğin o zamandan beri ondan nasıl gizlendiğini söylemekten korkuyordu.

"Şimdiye kadar söylediklerimden daha fazlasını açıklamamı bekleme." diye yanıtladı onu. "Siegfried'in kölelerimin en iyisi olduğunu, topraklarının benimkilerden daha geniş olduğunu bilmen yeterli. Birçok sıkıntıdan kurtulmama yardım etti. Krallığıma büyüklük ve güç kattı. İşte bu yüzden ondan asla haraç istenmedi ve işte bu yüzden onu en yüksek onura layık görüyoruz."

Fakat bu cevap kraliçeyi tatmin etmemişti.

"Her görevde efendisine yardımcı olmak bir kölenin ilk görevi değil midir?" diye sordu. "Eğer öyleyse, Siegfried sadece görevini yaptı. Sen ona hiçbir şey borçlu değilsin. Fakat sen bana her şeyi anlatmıyorsun. Beni kandırdın. Mecburen tekrar kandıracaksın. Bir sırnın var ve ben onun ne olduğunu öğreneceğim."

Kral cevap vermedi. Sessizce ve düşünceli bir şekilde yürüdü.

Bundan kısa bir zaman sonra bir akşam, iki kraliçe yüksek bir pencerede oturuyor ve avludaki bir grup erkeğe bakıyorlardı. Aralarında Burgonya'nın en asil kontları, Kral Gunther ve Siegfried de vardı. Fakat Siegfried aralarında bir kale gibi yükseliyor ve bir Tanrı gibi hareket ediyordu.

Kriemhild gururla, "Benim asil Siegfried'ime bakın!" dedi. "Orada nasıl da asil duruyor! Ne kadar yakışıklı ve güçlü! O yanlarındayken, kimse diğerlerine dikkat etmez."

Brunhild üzüntüyle, "Yakışıklı olabilir." dedi. "Ne bileyim, asil de olabilir. Fakat böylesine güçlü bir kralın yanında o kimdir ki? Eğer kardeşin Gunther'in dengi olsaydı, onunla övünebilirdin."

Kriemhild, "O zaten Gunther'in dengi." diye yanıtladı onu. "Sadece dengi değil, ondan daha da fazlası, çünkü ondan daha ihtişamlı ve bedeni de ondan daha güçlüdür."

Öfkelenen Brunhild, "Bu nasıl olabilir?" diye sordu. "Gunther cesur bir şekilde Isenstein'da beni yendiğinde, Siegfried'in onun kölesi olduğunu söylemişti. O zamandan beri ben de sık sık aynı şeyi duydum. Hatta senin eşin bile bana Gunther'in onun efendisi olduğunu söyledi."

Kraliçe Kriemhild bu sözlere güldü ve cevap verdi; "Siegfried'in dünya üzerindeki diğer bütün krallardan daha asil ve daha büyük bir kral olduğunu tekrar söylüyorum. Kardeşlerimin beni bir köleyle evlendirebileceklerini nasıl düşünürsün?"

Brunhild öfkeden köpürerek, "Kocan, Gunther'in ve benim kölemizdir." dedi. "Bize, en mütevazı ve en vasat kölemiz olarak sadakat yemini edecek. Ondan uzun süredir beklenen bütün haraçları ödemededen buradan ayrılamaz. İşte o zaman kimin köle, kimin efendi olduğunu göreceğiz."

Kriemhild, "Hayır!" diye yanıtladı onu, "Bu olmayacak. Haraç hiçbir zaman söz konusu olmadı. Ve eğer bir yemin edilecekse, bunu yapması gereken kişi Gunther'dir."

Artık öfkeden deliye dönen Brunhild, "Buna bir karar verilecek!" diye bağırdı. "Gerçeği öğreneceğim. Eğer Siegfried kölemiz değilse, ben kandırıldım demektir. Ve intikamımı alacağım."

Kriemhild sakın bir şekilde, "Böylesi daha iyi." dedi. "Bırakın her şey belli olsun. Sonra, belki, Isenstein'daki oyunların aslını ve sizi Gunther'in eşi olarak kazananın gerçekte kim olduğunu öğreniniz."

Daha sonra kraliçeler öfkeyle ayrıldılar. (31)

(31) Kraliçelerin Tartışması

Eski biçimlerde, bu tartışma kraliçeler nehirde yıkanırken oldu. *Nibelungen Destanı*'nda bu, kilise kapısına giden merdivenlerde meydana geldi.

Kriemhild'in öfkesi önce korkutan, fakat sonra damlalar ve gün ışııyla gelip geçen bir nisan bulutu gibi kısa sürdü. Fakat Brunhild'in öfkesi Niflheim'dan gelen, ölüm ve felaket getiren korkunç bir kış fırtınası gibiydi. Bir şekilde aldatılmış olduğunu, hayatının mahvolduğunu ve gerçeği öğrenene kadar rahat edemeyeceğini hissetti.

Kraliçeye en sonunda, onu Günter'in karısı yapan zalim hilenin hikâyesini anlatan kişi Hagen oldu. Bu hileyi öğrendikten sonra, kraliçenin utancı ve öfkesi sınır tanımıyordu.

"Lanet olsun!" diye bağıyordu. "Beni Ren ülkesine getiren, güçsüz ve korkak birinin karısı yapan, daha asil şeyler yapabilecek olanın soytarı yapan güne lanet olsun!"

Hagen gülümsüyordu. Çünkü bugünü uzun zamandır bekliyordu.

"Sizi kandırmayı planlayan sadece ve sadece Siegfried'di." dedi. "Eğer öyle olmasaydı, şu anda hâlâ Isenland'ın mutlu kraliçesi olacaktınız. Şimdi size gülüyor. Kraliçesi Kriemhild'i sizi kölesi olarak küçümsemesi için teşvik ediyor."

Kraliçe üzüntüyle dönerek, "Biliyorum, biliyorum." dedi. "Ama ne kadar da asil bir adam! Kimse yapamazken, beni uyandırmak için alevlerin arasından nasıl da geçti! Ne kadar cesur, ne kadar yakışıklı! Ama benim felaketim oldu. O yaşadığı sürece huzurum olmayacak."

Hagen tekrar güldü ve şeytani gözünde tuhaf bir ışık parladı. Sonra şöyle dedi, "Gerçekten cesur ve yakışıklı. Fakat ondan daha alçak bir hain dünyaya gelmedi. Şimdi bu krallığı ele geçirmeyi ve kendi topraklarına katmayı planlıyor. Yoksa neden bu kadar çok savaşçıyla gelsin ki? Hemen Kral Gunther'i göreceğim ve Siegfried'in kötü planlarına bir son vereceğiz."

Brunhild, "Öyle yapın iyi Hagen." dedi. "Onu benim yolumdan çekin. Karısının kibirli gururunu alçaltın. İşte o zaman ben de memnun olacağım."

Hagen "Yapacağım!" diye bağırdı. "Gunther eşi benzeri olmayan bir kral ve bu hep böyle olacak. Ve hiç kimse karısının güzelliğine ve değerine itiraz edemeyecek!"

Sonra kurnaz komutan, Gunther'i bularak, kurnazca sözlerle onun düşüncelerini zehirledi. Zayıf yaşlı kral Siegfried'in ona kumpas kurduğuna ve krallığını ondan zorla almaya çalıştığına kolayca inandı. Ve kahramanın yaptığı birçok iyiliği unuttu. Siegfried'in Işıldayan Fundalıktaki dehşeti nasıl öldürdüğünü, Burgonyalıları korkudan nasıl kurtardığını, kuzey ülkesinin savaşçı sahiplerini nasıl yönlendirdiğini ve onların krallarını nasıl esir aldığını, Isenland'e yaptıkları yolculuğu nasıl mutluluk ve başarıyla sonlandırdığını artık hatırlamıyordu. Ayrıca Siegfried'in, kız kardeşinin kocası olduğunu da unutmuş görünüyordu. Aklında sadece Hagen'in hin sözleri vardı.

Kaşları çatık komutan, "Bu adam yaşadığı sürece, hiçbirimiz güvende değiliz." dedi. "İnsanların onu nasıl dinlediğine bir bak! Onun gelişine nasıl da seviniyorlar! Ona Tanrılarıymış gibi, Gunther'i ise hiç kimseymiş gibi görüyorlar. Eğer akıllıysak, bu kadar tehlikeli bir adamdan kendimizi kurtarmalıyız."

Kral, "Bizden ayrılıp Nibelung ülkesine dönmesine bir hafta var." dedi. "O zamana dek onu dikkatle izle, fakat ona hiçbir şey yapma. O bir kez gidince, asla tekrar geri dönemeyecek." Fakat böyle konuşmasının nedeni Siegfried'e beslediği iyi duygular değil, Nibelung kahramanından korkmasıydı.

Hagen, "O zaman da gitmek gibi bir düşüncesi yok." dedi. "Sadece kötü ve hain planlarını saklamak için öyle söylüyor. O zaman evine dönmek yerine, planları uygulaması için hazır ola-

cağı için kendimizi korumak için çok geç olacak. Eğer hâlâ bana inanmıyorsanız, kendi kararnızı veriniz. Sizi uyardım."

Kurnaz komutan odadan çıkmak için kalkmıştı ki şimdi iyice korkmuş olan Gunther onu durdurdu.

"Hagen!" dedi. "Sen her zaman benim dostum oldun. Söylediğin sözler çok akıllıca. Şimdi bizi ve krallığımızı en iyisi olduğuna inandığın şekilde kurtar. Ben ne yapacağımı bilmiyorum."

Sonra zayıf kral ve savaşçı komutan uzun bir süre fısıldaşıtlar. Ayrıldıklarında Gunther'in yüzünde bir daha asla silinmeyecek utanç ve suçluluk çizgileri belirdi. Gözlerini yerden kaldırmaya cesaret edemedi. Çünkü ondan daha saf kalpli birinin gözleriyle karşılaşır sa, gözlerinin onu ele vereceğinden korkuyordu. Fakat öte yandan, Hagen'in gözünde gizlenen parlıtların altına bir zafer gülümsemesi yerleşti. Sanki takdire değer bir iş yapmış gibi, cesur ve dik bir şekilde yürüyordu.

O gece, kuzeyden sert esen bir fırtına geldi. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağdı. İri dolu taneleri kalenin kule ve çatıları üzerinde pıtırıyor, tarlalardaki sığırları ve ağaçların dost barmaklarındaki kuşları zalimce taşıyordu. Yaşlı Thor cesurca Fırtına Devleriyle dövüştü. Bütün gece boyunca arabasının tekerleklerinin tıngırtısı ve öldürücü çekicinin ağır darbelerinin sesi gökte çınladı. Yalnız odasındaki Hagen oturup ellerini ovalıyor ve zalimce gülümsüyordu.

"Uzun süredir beklenen zaman sonunda geldi." diyordu.

Fakat uyku tutmayan ve kendini suçlu hisseden kral, hiç durmadan bir ileri bir geri yürüyor, fırtınadan kaynaklanan her seste korkuyla ürperiyordu.

Sonunda şafak sökünce, tüm seyirciler üzücü bir görüntüyle karşılaştılar. Yer, ağaçların kırılmış dallarıyla kaplanmıştı. Çiçek-

ler ve çalılar merhametsizce yere atılmıştı. Her yerde, önceki gün müzikleriyle ormanı neşelendiren küçük tüylü şarkıcıların ölü bedenleri vardı.

Güneş bu üzücü manzaranın üstüne henüz doğmuş, iyi şeyler vaadiyle gri kuleleri ve sarkan ağaçları altın sarısına henüz boyamıştı ki, kale kapılarının dışında bir kargaşa fark edildi. Kuzey ülkesi üniforması giyen otuz iki atlı adam Burgonya krallarını görmek istediklerini söylediler.

Kapıdaki nöbetçi, "Kimsiniz? Ve göreviniz nedir?" diye sordu.

"Biz, kuzeyin güçlü kralları Leudigar ve Leudigast'tan haberler getiren elçileriz." diye yanıtladılar nöbetçiyi. "Görevimizi Gunther ve kardeşleri Gernot ve Giselher dışında hiç kimseye iletemeyiz."

Kralın izniyle, Gunther'in, Gernot'un, asil Giselher'in ve onların arkasında da amcaları ve cesur yaşlı komutanları Hagen'in oturduğu konsey salonuna alındılar.

Gunther, yabancılara, "Eski dostlarımız Leudigar ve Leudigast'tan ne haberler getirdiniz?" diye sordu.

Birliğin komutanı "Onlara dost demeyiniz." diye cevapladı. "Sizin düşmanınız olan efendilerimizden şu haberi getirdik: Yıllar önce, savaşta fena halde yenilmişler ve ellerinizde çok acı çekmişlerdi. Bunu yapacak kadar güçlenir güçlenmez sizden intikam almaya ve neden olduğunuz utancı temizlemeye yemin ettiler. Şu an, elli bin adamla ülkenize saldırmak için hazırlar. Eğer hemen onların kölesi olduğunuzu bildirmeyip haraç ödemeyi kabul etmezseniz topraklarınızı harap edeceklerine, şehirlerinizi ve köylerinizi ve tüm kalelerinizi yakacaklarına dair ant içtiler. Kralın mesajı budur. Ve dahası, cevap için beklememiz emredilme-

di. Gecikmeden geri dönüp şartlarına uyup uymadığınızı bildireceğiz."

Her zaman yaptığı gibi Kral Gunther danışmak için Hagen'e döndü.

"Siegfried'i çağır." diye fısıldadı komutan.

Kahraman hemen salona geldi. Krallara yaraşır zarafeti ve savaşçı duruşu, Gunther'in gözlerini yerden kaldırmaya cesaret edememesine neden oldu. Hagen'in kaçamak bakışları bir an için, utanç ve korkuyla doldu. Elçilerin getirdiği haber, Siegfried'e tekrar anlatıldı. Ve Gunther şöyle dedi;

"En asil dostum, bu hain kralların bize göndermeye cesaret ettikleri haberleri duydun. Uzun yıllar önce, onlara savaş açıp bize olağanüstü bir zafer kazandırdığını hatırlıyoruz. Senin tavsiyelerin sayesinde, hayatlarının bağışlandığını ve pahalı hediyelerle evlerine gönderildiklerini de unutmadık. İyiliğimize böyle karşılık veriyorlar. Onlara ne cevap göndereceğiz?"

Siegfried hemen, "Savaşacağımızı söyleyin." dedi. "Cesur Nibelung askerlerimi üzerlerine göndereceğim. Onlar da bir yemini bozmanın veya iyiliğe hainlikle karşılık vermenin ne kadar ciddi bir şey olduğunu öğrenecekler."

Leudigar ve Leudigast'ın elli bin adamla Burgonya'ya saldıracağı ve önlerine çıkan her şeyi yakıp yıkacakları haberi hemen tüm şehir ve köylere yayıldı. Büyük bir kargaşa ortaya çıktı. Kadınlar ve erkekler dehşet içinde oraya buraya koşuyordu. Askerler savaş için aceleyle silahlarını sivriltiliyor ve zırhlarını parlatıyorlardı. Küçük çocukların duydukları her sesle dizlerinin bağı çözülüyordu ve her yerde endişeli yüzler vardı.

Kraliçe Kriemhild kargaşayı görüp caddelerdeki ve saray avlusundaki ağlamaları ve bağırışları duyunca ve bunların nedenini

öğrenince çok üzüldü. Hemen Siegfried'i bulmaya gitti. Onu bulunca, yanına çekerek, bu tehlikeli savaşta yer almaması ve hemen sevdikleri Nibelung ülkelerine dönmeleri için yalvardı.

"Benim asil kraliçem neden böyle korkakça davranmamı ve yardımımı en çok ihtiyaçları oldukları zaman arkadaşlarımı bırakmamı istiyor?" diye sordu Siegfried şaşkınlıkla.

Gözleri yaşla dolan Kriemhild, "Korkakça davranmanı istemezdim." dedi. "Fakat görünmeyen tehlikeler çok yakında. Leudigar ve Leudigas'tan başka hainler ve onlardan daha fazla korkulması gereken adamlar var. Dün gece korkunç bir rüya gördüm. Hâlâ aklımda. Rüyamda, ormanda avlandığını ve iki yabandomuzunun sana saldırdığını gördüm. Çimler ve çiçekler senin kanınla lekeleniyordu. Yaratıkların acımasız uzun dişleri seni parçalıyor ve kimse yardımına gelmiyordu. Sonra acı içinde ağlayarak uyandım. Fırtına bulutları gürlüyor ve korkutuyordu. Çatıya dolular düşüyor, rüzgâr ve yağmur pencere camlarını dövüyordu. Sonra tekrar uyudum. Ve ilki kadar korkunç bir rüya daha gördüm. Rüyamda; ormanda at koşturuyordun, ahenkli adımlarını işitiyordum ve canlı olan her şey seni kutsuyordu. Fakat aniden yerden iki dağ yükseldi. Yüksek granit kayalıklar devrildi, üzerine düştü ve seni gömdü. Sonra tekrar uyandım. O zamandan beri içimde kötü şeyler olacakmış gibi bir his var. Korkunç bir kötülüğün bizi tehdit ettiğini biliyorum. Fakat ne olduğunu söyleyemem. Kuzey krallarıyla savaşa gitme. Nibelung halkı uzun zamandır dönüşümüzü bekliyor."

Siegfried kraliçesinin korkularına neşeyle güldü ve ona şöyle söyledi; "Her insanın kader ağı Nornlar tarafından örülmüştür. Ne o kişi ne de düşmanları bunu değiştiremez. Zamanı gelince, herkes kaderiyle yüzleşmeli."

Sonra onu kibarca odasına götürdü ve sevgiyle vedalaştı. "Burgonyalıların düşmanları kaçışınca, bize burada artık ihtiyaç olmayacak." dedi. "O zaman hemen Nibelung ülkesine döneceğiz. Birkaç gün sabırlı ve umutlu ol. Her şey iyi olacak. Saçma rüyalarını unut ve sadece benim muzaffer dönüşümü düşün."

Kuzey krallarına karşı yapılacak akında, seçilmiş savaşçı topluluğuyla Hagen arkadan gelmesine, Siegfried ve Nibelung savaşçılarının orduya öncülük etmesine karar verildi. Herkes görev almaya çok istekliydi. Ve Kral Gunther, kurnaz danışmanı, Ortwin ve Dankwart dışında hiç kimse Kuzey krallarından gelen elçilerin aslında elçi olmadığını, sadece kötü Hagen'in sahte piyonları olduğunu bilmiyordu. Göreceğimiz gibi, hepsi, arkadaşına güvenen ve olanlara dikkat etmeyen Siegfried'i tuzağa düşürmek için iyi planlanmış komplo idi.

Kısa bir zaman içinde yürüyüş için her şey hazırlandı. Gün çoktan bittiği için, küçük ordunun gün doğar doğmaz yola çıkması gerektiğine karar verildi. Herkes işlerini bitirip geceyi geçirmek için evine döndü.

O akşam geç vakit yaşlı Hagen, Siegfried'in karısına hoşça kal demeye gitti. Kriemhild iç karartıcı korkularını bastırmak, üzücü ve uğursuz rüyalarını unutmak için çok uğraşmıştı, fakat nafile. Çünkü akıllı hâlâ derin bir endişeyle kaplıydı. Kalın kaşlı amcasını yine de en kibar sözlerle karşıladı.

"Kocamın, ihtiyaç duydukları bir anda akrabalarına yardım etmek için burada olmasından dolayı öyle mutluyum ki!" dedi. "Biliyorum ki onun önderliğinde, kesinlikle kazanacaksınız. Fakat sevgili amcacığım, savaşırken seni her zaman sevdiğimizi ve Siegfried'in Burgonyalılara birçok iyilik yaptığını hatırla. Ve eğer onu tehdit eden bir tehlike olursa, benim hatırım için, yalvarırım o

tehlikeyi engelle. Geçenlerde ona söylediğim kırıncı sözler yüzünden Kraliçe Brunhild'in öfkesini hak ettiğimi biliyorum. Ama, kocamın, sadece benim bir hatamdan dolayı suçlanarak acı çekmesine izin verme."

Hagen, "Kriemhild, hiç kimse, ne sen ne de Siegfried suçlanarak acı çekmeyeceksiniz." dedi. "Hepimiz unutkanızdır ve bazen düşüncesiz laflar ederiz. Fakat bu kızgın halimizle söylediğimiz şeyler bize karşı kullanılmamalı. Siegfried'i benden daha çok düşünen kimse yoktur ve onun için her şeyi yaparım."

"Eğer böyle gözü pek ve atılgan olmasaydı, onun için korkmazdım." dedi Kriemhild. "O savaştayken, kendi güvenliğini asla düşünmez. Çok fazla riske girdiği bir anda, ölümle karşılaşmasından endişeleniyorum. Eğer benim bildiklerimi bilseydiniz, onun için siz de korkardınız."

Merakını gizlemeye çalışan Hagen, "Nedir o?" diye sordu. "Seni korkutan şey de ne? Bana onunla ilgili her şeyi anlat, o zaman onu tehlikeden nasıl daha iyi koruyabileceğimi öğrenirim. Onun için kendi canımı bile veririm."

Amcasının sözüne güvenen ve her uyarıyı unutan Kriemhild, Hagen'e, canavar kanıyla ilgili sırrı, Siegfried'in tuhaf banyosunu ve zararlı ökse yaprağını anlattı.

Ve şöyle ekledi, "Ölümcül bir silahın ulaşabileceği bir nokta olduğunu bildiğim için, sürekli bir düşmanın mızrağının bir ihtimal, onu oradan vurmasının korkusu içindeyim. O noktayı korumanın bir yolu yok mu?"

Hagen, "Var." diye cevap verdi. "Ceketinin üzerine, o noktanın nerede olduğunu bileceğim bir işaret koy. Savaş kızıştığında ona yakın duracak ve onu tehdit eden her türlü vuruşu engelleyeceğim."

Kriemhild neşeyle, kahramanın ceketine, ölümcül noktanın üzerine, hemen ipekten bir ökse yaprağı işleyeceğine söz verdi. Çok sevinen Hagen onunla vedalaşarak oradan ayrıldı.

Komutan gecikmeden, zayıf akıllı Gunther'i buldu ve kendisine güvenen Kriemhild'in ona anlattığı her şeyi Gunther'e aktardı. İki komplocu gece yarısına dek kralın yatak odasında oturup kumaz planları hakkında konuştular. Şimdi ölümcül sırrı da bildikleri için, kuzey krallarına yapılacak sahte saldırıyı bırakıp Siegfried'i ölüme götürecek daha kolay başka yollar bulmanın en iyisi olduğunu düşündüler.

Gunther, "Komutanlar çok sinirlenecekler." dedi. "Çünkü hepsi geldiler ve güneş doğunca akına hazırlar. Onları memnun etmek ve planlarını değiştirmek için ne yapacağız?"

Hagen bir an düşündü ve sonra memnun olduğu zamanlardaki gibi, acımasız bir tebessüm yüzündeki koyu çizgileri kırarak yüz hatlarına yayıldı.

Ona şöyle fısıldadı, "Yarın Odenwald'da büyük bir ava çıkacağız."

XIX. MACERA ODENWALD'DA AV

Ertesi gün, tan vaktinde, yıldızlar hâlâ parlak ve ağaçların yaprakları çiğ taneleri ile kaplıyken, bulutlar açık ve yüksekteyken Kral Siegfried savaşçılarıyla beraber kale kapısının önünde duruyordu. Vadiyi, ormanı aşırıp çalılıkları ve tarlaları geçerek, onlara söyledikleri gibi, Kuzey ülkesi krallarıyla karşılaşmaya gitmek için güneşin doğmasını ve Kral Gunther'in emrini bekliyorlardı. Siegfried, onların arasında, soğukkanlı ve Savaş Tanrısı gibi, parlak bir şekilde ışık saçan Greyfell'in üzerinde hareket ediyordu. Yıllar sonra, insanlar, parlayan kahramanın bir daha hiç o kadar olağanüstü görünmediğini söylediler. Geniş avluda bir işaret ve kralın emrini bekleyen bin Burgonyalı cesur asker de vardı. Başlarında, yaz mevsimindeki bir bulut kadar karanlık olan Hagen kurnazlıkla planlarını saklıyor ve saldırı için emirler yağıdırıyordu. Yanlarında korkusuz ve dürüst Gernot, altın kadar temiz kalpli Giselher de vardı. İkisinin aklına da ne bir kötülük ne de şahit olacakları karanlık iş geliyordu. Kapının yanında, Burgonyalıların, Siegfried'in Fafnir'le yaptığı ünlü dövüşün onuruna taşımayı gelenek haline getirdikleri kan kırmızısı canavar bayrağını taşıyan Ortwin vardı. Görünen hiçbir tehlike yokken kendini övmeye hazır ve komutan Hagen'in emirlerini uygulamaya her zaman istekli olan Dankwart da oradaydı. Sonra yanında

nl kılıcı Fiddlebow'la kemancı Tanrı Volker geldi. Bu Tanrı'nın, düşmanları ile mücadele ederken kılıcı ile en tatlı müziği yapabildiği söylenirdi.

Sonunda, güneş doğudaki tepelerin üzerinden görünmeye başladı. Işınları kale duvarlarına yansıyor ve ağağların, çayırların üzerine düşüyor, yaprakların ve çiçeklerin üzerindeki çiğ tanelerini elmaslar gibi parlatıyordu. Bekleyen kahramanlar sevinç çiğliği attılar. Çünkü beklenen anın geldiğini ve saldırının birazdan başlayacağını düşünüyorlardı. Çiğlikları duvarlardan kulelere ve kulelerden ağağlara, ağağlardan tepelere ve tepelerden gök kubeye dek yankılandı. O anda eksik olan tek şey Kral Gunther'in savaş emriydi.

Aniden, sokağın aşağısından, bir borazan sesi duyuldu. Sonra da tepeden kaleye doğru hızla gelen atların toynaklarının takır-dama sesleri geldi.

Hagen kapıdaki gzcye dönerek, "Böyle son anda bize katılmaya gelenler de kim?" diye sordu.

Gözcü, "Onlar yabancı," diye yanıtladı onu, "ve barış bayrağı taşıyorlar."

Birkaç dakika içinde garip atlılar hızla ilerleyip, Siegfried ve kahramanlarının olduğu kale kapısından biraz uzakta durdular.

Hagen, kralın yerine, "Kimsiniz? Göreviniz nedir?" diye sordu.

Atlılar, nceki gün gelen mesajı düzeltmek için Kuzey ülkesinden gelen elçiler olduklarını ve efendileri Leudigar ve Leudigast'ın Burgonya'ya savaş açmaktan vazgeçtiğini, evlerine döndüğünü söylediler. Mütevazı bir şekilde, Ren krallarından ettikleri düşüncesiz tehditleri unutmalarını istiyorlar, onları affederlerse Gunther'e sadakat yemini edeceklerini ve bundan sonra onun kölesi olacaklarını söylüyorlardı.

Bilge adamlarına danışmadan, Gunther, "Onları içtenlikle affediyoruz." diye seslendi. "Bağışlayıcılığımız öyle çok ki onlardan ne sadakat yemini ne de haraç istiyoruz."

Sonra Siegfried'e dönerek, "Bu can sıkıcı meselenin nasıl mutlu sonla bittiğini duyduunuz Siegfried dostum." dedi. "Rica ediyoruz bize yardım etmeyi önerdiğin için teşekkürlerimizi kabul et. Çünkü senin yardımın olmadan, kuzey krallarıyla yapılacak ikinci bir savaş bizim için çok zor olabilirdi. Fakat artık seni memnun eden her şeyi yapmakta özgürsün. Eğer, dün söylediğin gibi, mecburen Nibelung ülkesine döneceksen, savaşçılarını bugün gönderebilirsin, çünkü onlar zaten yolculuk için donanımlılar. Fakat sen bugün bizimle kal. Yarın seni uğurlarız. Böylece Nibelung'lu dostların daha bizim sınırlarımıza bile ulaşmadan, onlara yetişebilirsin."

Siegfried, henüz başlamış bir işi bırakmaktan hoşlanmamıştı. Kralın, kuzey ülkesi krallarından gelen hakareti neden böylesine çabuk affettiğini hâlâ anlayabilmiş değildi. Ayrıca, Gunther'in yüzünde gizlenen suçluluk ve utancı ve Hagen'in artık saklayamadığı kıskanç nefret tebessümünü okuması da zor olmadı. Fakat ne hoşnutsuzluğuyla ilgili bir şey söyledi ne de mayalanan kötülüğü anladığını belli etti. Çünkü güçten de kurnazlıktan da korkmuyordu. Nibelung askerlerine kendisi ve Kriemhild'in ve maiyetindeki leydilerin ertesi gün onların arkasından hızla yola çıkacaklarını söyleyerek, onları yurtlarına uğurladı.

Hagen'in öğrettiği gibi kurnazlaşan Gunther, "Bu bizimle son günün olduğu için, Odin'in ormanında ava çıkmaya ne dersin sevgili Siegfried?" diye sordu.

Siegfried, "Böyle bir eğlencede size katılmaktan mutluluk duyarım." diye cevap verdi. "Üstümdeki zırhımı çıkarıp, av giysilerimi giyeyim. Bir saat içinde hazır olurum."

Siegfried odasına gitti. Çelik zırhını çıkardı ve dolabında en sevdiği av kıyafetlerini aradı. Ama hiçbir yerde bulamadı. Zırh yerine, bazen savaşlarda giydiği, ihtişamla süslenmiş bir ceket giymek zorunda kaldı. Fakat Kriemhild'in titizlikle işlediği ipek beyaz ökse yaprağını görmedi. Sonra kraliçeyi bularak, planların beklenmedik değişikliğini ve ertesi gün Nibelung'a gideceklerini, fakat bugün Gunther'e onunla Odenwald'e gideceğine söz verdiğini söyledi.

Fakat Kriemhild, onu Odenwald'da avlanmak için bile bırakmaması için Siegfried'e yalvardı. Siegfried buna çok şaşırdı. Kriemhild ökse yaprağı hikâyesini Hagen'e anlatmakla çok büyük bir hata yaptığından korkmaya başlamıştı; üstelik huzursuzluğunun gerçek nedenini Siegfried'e açıklayamıyordu.

"Sakın ava katılma!" dedi ona. "Bir şey bana ormanda gizli bir tehlike olduğunu söylüyor. Kalede benimle kal ve yarınki yolculuğumuz için hazırlanmaya yardım et. Dün gece bir rüya daha gördüm. Odin'in kuşları Hugin ve Munin önümdeki bir ağaçta oturuyorlardı. Hugin kanatlarını çırpı ve 'Sahte bir dosttan daha kötü bir şey var mıdır? Gizli bir düşmandan daha korkutucu ne olabilir? Onun hissiz kalbi taştan bile serttir. Sözleri engerek yılanının zehirli dişinden daha keskindir. O, otlarda sürünen bir yılanıdır.' dedi. Sonra Munin de kanatlarını çırpı, fakat o hiçbir şey söylemedi. Daha sonra uyandım ve hemen Loki'nin alçak hilesi yüzünden ölmüş olan gün ışığı Balder'i düşündüm. Onun üzücü ölümünü düşünürken, kuru bir yaprak pencereden çırpınarak geldi ve yatağımın üzerine düştü. Kocacığım, bunlar üzücü işaretler. Korkarım ki acı bir olayı haber veriyorlar."

Fakat Siegfried uyarı sözlerine kulak asmadı ve aptalca rüyaya güldü. Sonra Kriemhild'le vedalaştı. Ve hızla kapıda sabırsızlıkla onu bekleyen avcılara katılmaya gitti.

Grup Odenwald'e varınca, dağıldı. Her adam kendi yönünü seçerek, kendi avını izledi. Siegfried tek bir güvenilir avcısı ve hızlı av köpeğiyle hemen ormanın en vahşi ve en sık yerine gitti. Ormanın kızgın yaratıkları arasında yaptığı avlanma müthişti. Dikkate değer hiçbir şey ondan saklanamadı ve kaçamadı. Büyük bir yabandomuzu dikenli çalılıktaki ininde belirdi ve parlayan kırmızı gözleri, köpürnüştü ağzı ve öfkeden gıcırdayan dişleriyle kahramana sert bir şekilde saldırdı. Fakat Siegfried muhteşem mızrağının tek bir ustaca vuruşuyla hayvanı öldürdü. Domuz çalılıkların üzerine düştü. Daha sonra, üzerine atlamak için pusuya yatmış sarımsı bir aslanla karşılaştı. Hızla ağır yayını çekerek, hayvanın kalbine doğru titreşen bir ok attı. Sonra, bir-biri ardına bir bufalo, dört bizon, boynuzlu güçlü bir geyik ve vahşi hayvanlar avladı.

Bir keresinde, av köpeği, ilkinden daha büyük ve çok daha azgın başka bir yabandomuzunu ininden çıkardı. Siegfried hızla attan indi ve ona doğru hiddetle gelen gri yaratıkla karşılaştı. Kahramanın kılıcı hayvanı ikiye böldü ve kanlı kısımları yere cansız düştü. Sonra Siegfried'in avcı adamı neşeli bir şekilde şöyle dedi; "Efendim, bir süre dinlenmek iyi olmaz mı? Eğer öldürmeye böyle devam ederseniz, Odenwald'da hiçbir av hayvanı kalmayacak."

Siegfried içtenlikle bu neşeli sözlere güldü. Hemen av köpeğini çağırdı ve "Haklısın!" dedi. "İyi dostlarımız bize katılana dek daha fazla avlanmayalım."

Kısa bir süre sonra bir borazan sesi duyuldu. Avcıları ve av köpekleriyle Gunther, Hagen, Dankwart ve Ortwin geldiler.

Siegfried, "Dostlarım, neler avladınız?" diye sordu.

Sonra Hagen avladıkları hayvanları saydı; bir geyik, genç bir ayı ve iki küçük yabandomuzu. Fakat Siegfried'in yaptıklarını

öğrendiklerinde yaşlı komutanın yüzü karardı. Kaşlarını çattı ve kıskanç bir nefretle dudaklarını ısırды. Çünkü dört şövalye, on avcı, yirmi dört av köpeği her çalılığı aramış ve her izi takip etmişti. Öte yandan, Nibelung kralı sadece bir yoldaşı ve bir av köpeğiyle hepsinden on kat fazla hayvan avlamıştı.

Günün başarılarını konuşurlarken, bir boru sesi duyuldu. Bu ses, öğle yemeği için avcılarını çağırıyordu. Şövalye ve avcılar atlarını döndürerek, yavaşça buluşma yerine doğru sürdüler. Havlayan köpeklerin ve ayak seslerinin gürültüsünden dolayı uyanan koca bir ayı aniden yollarını kesti.

Siegfried, "Dostumuz Bruin geliyor." dedi. "Bizi eğlendirmek için tam zamanında! Akşam yemeğinde bazılarının eğlenceye ihtiyacı var. Bizimle gelip, konuğumuz olsun."

Bunu söylerken, köpeğinin ipini gevşetti ve hızla hayvanın arkasından koştu. Korkmuş yaratık, kalın çalılıkların ve karışık fundaların arasından, devrilmiş ağaçların üzerinden koşarak geçti. Sonunda dik bir yamaca ulaştı. Oradaki bir kayalık yarığın içinde duruyor ve hayatı için öfkeyle savaşıyordu. Siegfried gelip de köpeğinin kızgın hayvanı yakalamaya cesaret edemediğini görünce, atından atladı ve güçlü kollarıyla ayıyı kavradı, onu sağlam bir iple bağladı. İpin ucunu da eyerine tutturdu. Sonra atına binerek, ormanın içinden yemeğin hazır beklediği yere sürdü. Bu sırada ise köpek yanında neşeyle atlayıp zıplarken, gönülsüz ayıyı ardından sürüklüyordu.

O ormanda daha önce hiç, Gunther'in halkının o gün gördüğünden daha soylu bir görüntü görülmemişti. Nibelung kralı büyük bir kahramana yakışır şekilde giyinmişti. Takımı, üzerine altın ipliklerle tuhaf armalar işlenmiş gösterişli siyah ipekten ve benekli vaşak derisinden yapılmıştı. (Fakat ne yazık ki, omuzların arasında Kraliçe Kriemhild'in işlediği ipekten bir ökseotu vardı.) Şap-

kası soğuk Sibirya ülkesinden getirtilmiş en siyah kürktendi. Omzunun üzerinde, aslan derisinden yapılmış, tamamen dolu bir ok kılıfı asılıydı. Ellerinde tuttuğu dut ağacından yapılmış göz alıcı büyüklükteki yay öylesine güçlüydü ki ondan başka hiç kimse onu bükemezdi. Yanında altın bir av boynuzu vardı. Gün ışığı kalkanı eyerinden sarkıyorken, güçlü kılıcı keskin kenarlı Balmung, değerli taşlarla parıldayan kılıfının içinde, mücevherli kemerinde asılıydı.

Komutan Hagen'in etrafında duran ve ormandan böyle tanrısıl bir ihtişamla gelen kahramanı gören insanlar hayranlıkla ürperebilirler. Dankwart, kara alınlı ağabeyini fısıltıyla uyardı. Fakat yaşlı komutanın yüzü her zamankinden daha çok hüznüydü. Korkak kalpli Dankwart'a öfkeyle baktı ve kısık sesle şöyle dedi;

"Odin'in kendisi olsa bile, hâlâ cesaretim var. Her insanın kaderini şekillendiren ben değilim, Nomlar!"

Siegfried kampa ganimetiyle dönünce, avcılar sevinçle bağırarak. Köpekler yüksek sesle havladılar ve zincirlerini sallayıp tüylü hayvana ulaşmaya çalıştılar. Kral yere atladı ve onu bağlayan ipleri çözdü. Aynı anda köpekleri de kızgın ve korkmuş yaratığın üzerine saldı. Her taraftan kuşatılmış olan ayı, etrafını görmeden ileriye atıldı ve aşçıların üzerinde yemek pişirmekle meşgul olduğu ateşin üzerinden atladı. Kaplar ve ibrikler büyük bir gürültüyle sarsıldı. Ödü patlayan aşçılar boylu boyunca yere serildiler. Nefis yemeklerin çoğu döküldü. Hızla orman yoluna doğru koşan ayı, havlayan köpekler ve hızlı savaşçılar tarafından kovalandı. Fakat köpekleri vurmaktan korktukları için, hiç kimse ayıya bir ok bile atmaya cesaret edemedi. Ayı o kadar hızlı koşuyordu ki kesinlikle ellerinden kurtulacakmış gibi görünüyordu. Bir geyikten daha hızlı ileriye atlayan Siegfried ayıyı yakaladı. Bir

kılıç darbesiyle ölüm vuruşunu indirdi. Bu hız ve güç başarısını gören herkes çok şaşırdı ve böyle bir kahramanın gerçekten bir eşinin olamayacağını düşündüler.

Gunther'in aşçıları yemeği hazırlayınca, grup çimlerin üzerine oturdu ve herkes yemeğe katıldı. Zindeleştiren hava ve sabah sporu iştahlarını açmıştı. Yemeklerini yedikten sonra içecek bir şey olmadığını fark edince şaşırdılar. Gerçekten de kampta ne şarap ne de su vardı.

Siegfried neşeyle "Eğer bir avcının yolu böyle susuzluktan geçiyorsa, mesleğim avcılık olmadığı için öyle memnunum ki!" dedi. "Keşke susuzluğumu dindirecek bir bardak şarap veya bir fincan soğuk su olsa!"

"Eve döndüğümüzde, bu dikkatsizliği telafi ederiz." dedi Gunther. Kalbi bu yalanla karardı. Şöyle devam etti, "Bu konuda suçlu Hagen'dir, çünkü içeceklerle ilgilenecek olan oydu."

Hagen, "Efendim, burada değil de, Spessart pınarında yemek yeriz diye düşünmekle bir hata yapmışım ve şarabı da oraya gönderdim." dedi.

Siegfried, "Yakınlarda hiç su yok mu?" diye sordu.

Hagen, "Var!" diye cevap verdi. "Buradan çok uzakta olmayan soğuk, gölgelik bir pınar var. Orada su, bir ıhlamur ağacının altından soğuk ve temiz akıyor. Şarap olmadığı için beni affedin, ama sizi oraya götüreceğim. Nadir bir pınar ve su neredeyse şarap kadar güzel."

Siegfried, "Bana göre şaraptan daha güzel!" diye bağırdı ve hemen pınarın gösterilmesini istedi.

Hagen kalktı ve çok uzakta olmayan bir ağacı gösterdi. Siegfried ağacın yayılmış dallarının altında akan ve gün ışığında köpüren suyu görebiliyordu.

Komutan, "İnsanlar bana Nibelung kralının yanışta hiç kimse-
nin geçemeyeceği kadar hızlı koştuğunu söylediler." dedi. "Bu,
Kral Gunther'in ve benim hızlı koşucular diye anıldığımız bir
zamanda söylenmişti. Fakat artık yaşlanmış olsak da, şimdi bile,
birçok genç erkeğin bize ayak uydurmayı başaramayacağını
düşünüyorum. Pınara kadar yarışıp, üçümüzden kimin kazana-
cağını görelim mi?"

Siegfried, "Kabul!" dedi. "Yanşalım, eğer yenilirsem, kazana-
nın önünde yere diz çökeceğim. Hatta sizin kazanma ihtimalini-
zin daha yüksek olması için mızrağımı, kalkanımı, başlığımı, kılı-
cımı ve bütün av tuzaklarını ben taşıyacağım. Siz ise; hızınızı ke-
sen ne varsa üstünüzden çıkaracaksınız."

Böylece Gunther ve Hagen silahlarını bıraktılar ve ağır kıyafet-
lerini çıkardılar. Siegfried ise yayını, ok kılıfını, ağır kalkanını ve
ışık saçan mızrağını aldı. Sonra işaret verildi ve üçü olağanüstü
bir hızla koşmaya başladı. Gunther ve komutan çimin üzerinde
iki vahşi panter kadar hızla koşuyorlardı. Fakat Siegfried yete-
nekli bir okçunun attığı ok kadar hızlıydı. Diğerleri daha yolun
yarısındayken, o, pınara vardı. Kılıcını, mızrağını, yayını ve ok
kılıfını yere bıraktı. Ağır kalkanını ıhlam urağacına yasladı. Sonra
Kral Gunther'in gelmesini bekledi. Çünkü şövalye onuru, ev sa-
hibi susuzluğunu dindirene dek su içmesini engelliyordu.

Gunther kaynağa ulaşınca, öne doğru eğildi ve soğuk, ferah-
latan sudan içti. Doğrulduktan sonra, Siegfried akan pınardan
kana kana su içmek için gölün kenarında dizlerinin üzerine çöktü.
Sonra komutan Hagen gizlice ve hızla iri yayını ve ok kılıfını,
Balmung kılıcını sakladı. Kahramanın mızrağını tutup havaya
kaldırdı ve sevgili Kriemhild'in süslediği ipek ökse yaprağını
şaşmaz bir hizayla vurdu. Bütün geniş orta dünyada bundan da-
ha korkakça ve adi bir hareket görülmemişti. Kahraman kendi

silahıyla, arkadaşı zannettiği biri tarafından sırtından bıçaklanmıştı. Kanı şiddetle aktı ve çimleri kırmızıya boyadı. Köpük köpük olan suyun rengini değiştirdi ve hatta alçak Hagen'in gözleri ve yüzüne doldu.

Fakat ölüm anında bile, Kral Siegfried ruhunun ne kadar asil ve irade gücünün ne kadar büyük olduğunu gösterdi. Ayağa kalktı ve öfkeyle etrafına baktı. Daha önce, hiçbir düşmandan kaçmamış olan şeytan gözlü komutan korkudan hızla kaçmasaydı, tez intikam onu yakalayacaktı. Ölmekte olan kral boşuna yayını ve sağlam kılıcını aradı. Fakat çok iyi saklanmışlardı. Sonra, ölümün hızla gözlerini bulandırmasına rağmen, Siegfried, ağır kalkanını kavradı ve kaçan Hagen'e doğru fırladı. Rüzgâr hızıyla peşinden koşarak onu yakaladı. Son gücüyle, alçak adamı yere yığdı ve ağır çelik levha kırılana dek ona vurdu. Üzerindeki mücevherler çimlerin üzerine dağıldı. Ağır darbelerin sesi ormanın derinliklerinden bile duyuldu. Eğer kahramanın kuvveti tükenmeseydi, Hagen gününü görecekti. ⁽³²⁾ Fakat kan kaybından zayıf düşen ve benzi atan Siegfried sendeleyerek, ormanın ezilmiş otlarının arasına düştü.

Sonra son nefesiyle, sahte dostlarını lanetledi;

"Korkaklar ve hainler! Lanet olsun size! Düşündüğüm tek şey, sizi mutlu etmek ve size hizmet etmektir. Fakat böyle mükâfatlandırıldım. Bu yaptığınızdan acı bir şekilde pişman olacaksınız. Alınlarınıza hain damgası yerleşecek ve sizin için sonsuza dek utanç ve nefret işareti olacak."

Sonra, güçsüz yaşlı Gunther ellerini sıkmaya ve Siegfried'in ölümüne ağlamaya başladı. Fakat kahraman ona susmasını em-

(32) Hagen

Hagen, Balder'in daha eski efsanesindeki Hoder'e benzer. Sigurd sagalarında Hangi denir ve Gunther'in (Gunnar) amcası değil, ağabeyidir.

retti ve sadece onun izniyle veya onayıyla yapılabilecek bir hareketten dolayı pişman olmanın artık neye yarayacağını sordu.

"Gözyaşlarını ve acıyı önceden düşünseydiniz iyi olurdu." dedi ve şöyle devam etti; "Sizin zayıf akıllı bir adam olduğunuzu biliyordum. Ama hiçbir zaman böyle alçak bir işe yardım edeceğinizi hayal etmemiştim. Ve artık, eğer gönlünüzde biraz da olsa erkeklik kaldıysa, sizden kardeşiniz Kriemhild'e bakmanızı istiyorum. Sevgili Nibelung halkı eve dönüşümü daha çok bekleyecek."

Şanlı kahraman can çekişerek öldü. Otlar ve çiçekler kanıyla kaplandı. Sanki ağaçlar onunla aynı şeyleri yaşamışlar gibi, ürperdi ve sonra yapraklarını döktü. Kuşlar ötmeyi kesti ve acı içinde uçup gittiler. Doğanın kalbi sıkışmış gibi, dünya üzerine ciddi bir sessizlik çöktü.

Dört suçlu dışındaki orada bulunan herkes başlarını ellerinin arasına koyarak, acıya boğuldu. Sonra yavaşça Siegfried'i kaldırdılar. Yanında güçlü silahlarıyla onu bir kalkanın üzerine yatırdılar. Acılı gece kara mantosunu orta dünyanın üzerine serince, onu sessiz bir şekilde ormandan çıkardılar, nehri aşarak Gunt-her'in emriyle eski kaleye götürdüler. Kale artık, bir daha asla eskisi gibi neşe ve eğlence sesleriyle çınlamayacaktı. Siegfried'i Kriemhild'in kapısının önüne yatırdılar. Sonra da üzgün bir şekilde hızla kendi yerlerine dönüp, acıyla ertesi günü düşündüler. ⁽³³⁾

(33) Siegfried'in Ölümü

Hikâye, burada *Nibelungen Destanı*'ndaki gibi anlatılmıştır. Eski biçimlerde oldukça farklı anlatılır. Siegfried'in vücudundaki tek bir nokta dışında her yerinin yaralanmazlığı bize Achilles'i anımsatır. O da bir banyo ile yaralanmaz olur ve sadece topuğundan yaralanabilir.

XX. MACERA HAZİNENİN BURGONYA'YA GETİRİLİŞİ

E rtesi gün ne oldu?

Kreimhild'in ölmüş kocası için duyduğu üzüntü ve kederinin öyküsü çok acıydı. Kralların soğuk ve keyifsiz evlerine doğan umutsuz acının sabahının yankılarını uyandırmamak için bunu üzgün ve acılı bir sessizlikle geçelim. Çünkü Burgonya'dan huzur kaçıp gitmiş ve asla geri dönmemişti.

Siegfried ölmüştü. Artık, Nibelung ülkesinin mutluluğu kaybolmuş ve orta dünyanın umudu gitmişti.

Eski hikâyede, sessiz nehrin aktığı otlu çayırların uzağında cenaze yığınının nasıl yapıldığı, yoğun sessizlik içinde, karaağaç ve dişbudak ağacının kurumuş dallarının nasıl toplandığı, kahramanın yatacağı yerin nasıl hazırlandığı, yığının, eşsiz ve nadir değerli taşlarla, iyi yapılmış fildişleriyle, kürklerle, ihtişamla boyanmış kıyafetlerle, ipeklerle, zırhlarla, parlayan miğferler ve ısıltılı kalkanıyla nasıl süslendiği ve hepsinin üzerine Arabistan'dan gelen tatlı baharatların ve en güzel kokuların nasıl serpildiği anlatılır. Sonra Siegfried'i getirip altın sedirine yatırdılar. Yanına hırpalanmış kalkanını, ateş kenarlı kılıcı Balmung'u koydular. Güneş gökte yükselince, Siegfried'i çok seven en asil kontlar cenaze yığını

ateşe verdiler. Güneyden esen hoş bir meltem ateşi alevlendirdi. Beyaz alevler yükseldi. Tüm halk büyük bir acıyla tanrılara yakardı.

Dünya hâlâ gençken ve kahramanlar unutulmamışken insanların birbirlerine anlattığı hikâye işte böyleydi. ⁽³⁴⁾ Bazıları güzel ve talihsiz kraliçe Brunhild'in de sonra kırık bir kalp ve ümitsiz, özlem dolu matem yüzünden öldüğünü ve o yüksek cenaze yığnında Siegfried'le beraber yakıldığını söylerler.

Hepsi gitti, güzeller, güçlüler, eski dünyanın umudu:

Doğumlarından önceki gibi; emek verecek ve yükü taşıyacak...

Özleyecek, bazen yardım edecek ve asla kahramanlıkları

unutmayacak...

Ta ki yeni güneş Balder'in ve mutlu denizsiz kıyının üzerinde

ışığına dek. ⁽³⁵⁾

Daha sonra başka bir hikâyede bu son günler anlatıldı. Kahramanın vücudunun tabutun içinde nasıl yattığı, tüm Ren halkının yaşlı ağıtları arasında sessiz toprağa nasıl gömüldüğü ve Kriemhild'in içten isteğiyle, daha sonra, şimdi Lorsch Katedrali'nin ol-

(34) Siegfried'in Cenazesi

Siegfried'in cenaze yığınının üzerindeki bedeninin yakılmasının hikâyesi eski efsanelerdeki Sigurd'la bağlantılı olarak, bize Balder'in 'Ringhorn' gemisinde yakılışını hatırlatır. *Nibelungen Destanı*'nda Roma-Katolik kilisesinin usullerine uygun olarak defnedildiği anlatılır. Hikâyenin bu biçimi tabii ki, Almanların Hristiyanlığa geçmesinden sonra ortaya çıkmış olmalıdır. Forestier şöyle der; "İmparator III. Frederick (1440-1493) Hollanda seferinden sonra Worms'u ziyaret ettiğinde, büyük olasılıkla daha sonradan tüm Almanya'da anlatılan olağanüstü hikâyenin doğruluğunu kanıtlama görüşüyle, güçlü kahramanın kemiklerini topraktan çıkartacağına söz verdi. Fakat su çıkana dek toprağı kazdırmasına rağmen, bunların hiçbir izi hiç meydana çıkmadı.

(35) Morris: *Volsung Sigurd*, Bk. III.

duğu yere nasıl taşındığı anlatılır. Bu hikâyelerden hangisinin doğru olduğunu söylemek bana düşmez. Siegfried'in öldüğünü, baha-rın kaçıp gittiğini, yaz mevsiminin tüm altın ihtişamıyla Ren ülkesinden yok olduğunu ve kötülüğün, soğğun ve karanlığın gücünün galip geldiğini bilmek yeterlidir.

Bugüne dek, Burgonya krallarının oturduğu şehir, Siegfried'in öldürdüğü yılan ya da canavara hitaben Worms denir. O canavarın bir resmi de şehir sularına yapılmış ve Burgonyalıların bayraklarında taşınmıştır. Ve son zamanlara dek, gezginlere, Siegfried'in inşa ettiği, içinde kahramanın kullandığı iddia edilen birçok garip ve güçlü silahın olduğu söylenen bir kale olan Reisenhaus gösterilir. Orada sergilenen mızrak, uzunluğu yaklaşık sekiz fit olan mükemmel bir mızraktır. Değerli taşlarla süslenmiş ve çelik ve altından yapılmış zırh görülmeye değerdir. Ve şu anda, St. Cecilia Kilisesi'nde, kahramanın kabri olduğu söylenen yapıyı görebilirsiniz. Kasabadan çok uzakta olmayan hoş bir çayıra hâlâ Kriemhild'in Gül Bahçesi denir. Daha uzaktaki bir yere Drachenfels ya da Siegfried'in Fafnir'le karşılaştığı yer olan Canavar Alanı denir. Fakat bu yerin eski efsanedeki Işıldayan Fundalık'la aynı yer olup olmadığını bilmiyorum.

Ve Andvari hazinesine ne oldu?

Hikâye kısaca anlatılır. ⁽³⁶⁾ Matem günleri geçtikten ve insanlar üzgün bir şekilde evlerine döndükten sonra, kraliçe Kriemhild, Nibelung ülkesine dönmekten bahsetmeye başladı. Fakat yaşlı annesi Ute ondan ayrılmaya dayanamazdı. En azından bir

(36) Hazine

Hazineyi Nibelung ülkesinden getirme hikâyesi efsanenin sonraki biçimlerine aittir ve layık olduğu şekilde *Nibelungen Destanı*'nın ilk bölümü bununla kapanır. Hazinenin gömüldüğü yer olan Locheim, Ren'deki Bingen'den çok uzak değildir.

süreliliğine artık ıssız olan Burgonya ülkesinde kalması için yalvardı. Gerçek ve sevgili kardeşleri Gernot ve Giselher de ona yalvardılar. Ve böylece, incinmiş kalbine ve kuşkularına rağmen, bu keyifsiz ve rahatsız yerde bir süreliliğine kalmayı kabul etti. Günler hatta aylar geçti, Kriemhild hâlâ oradaydı. Çünkü hâlâ annesinden ayrılmak ona çok zor geliyordu. Ve kalbi hâlâ acıyordu. Fakat üç yıldan fazla bir süre boyunca Gunther'le ne konuştu ne de onu hatırladığını gösterecek bir harekette bulundu. Ayrıca, Hagen'e hissettiği derin ve yerleşmiş nefreti hiçbir kelime ifade edemezdi. Kara alınlı komutan ne sevgiyi ne nefreti umursuyordu. Eskiden dik yürür, gülümser ve kötülük ve iyilik için hep aynı şekilde surat asardı. Şöyle demişti; "Onun hayatının ve benim hayatımın örgüsünü ben değil, Normlar ördü."

Yıllar kurşun gibi ağır geçti ve Gunther'in sarayına hiç güneş ışığı getirmedi. Çünkü günleri üzüntü, geceleri korkunç rüyalarla doluydu. Sonunda Gunther, komutan Hagen'e, "Eğer orta dünyada bu kasveti geçirecek herhangi bir şey varsa, yalvarırım onu bulmama yardım edin." dedi. "Çünkü aklımı kaybetmek üzereyim."

"Ülkemizi tekrar aydınlatacak, hali kalmayan ruhunuzu canlandırarak ve salonlarınıza neşe getirecek bir şey var." diye cevapladı Hagen.

Kral, "Nedir o?" diye sordu.

Komutan, "Nibelung hazinesi." dedi. Siegfried'in Kriemhild'e hediye ettiği Andvari'nin mükemmel hazinesi. Eğer o bizim olursa, dünyanın efendileri olabiliriz."

"Fakat onu nasıl elde edeceğiz?"

"O, Kriemhild'in. Fakat Kriemhild onu umursamıyor. İstese bile kullanmaz. Eğer sen tekrar onun gönlünü ve affını kazanırsan, eminim onunla istediğini yapmana izin verir."

Gunther kardeşlerine, Kriemhild'le onun arasında, Kriemhild'in tekrar onun yüzüne bakacak ve onunla konuşacak kadar onu affetmesine aracılık etmeleri için yalvardı. Kraliçe sonunda bunu yapmaya razı oldu. Gunther yanına gelince, bitkin yüzü ve beyazlamış sakalları, acılı içten sözleri onu öyle çok etkiledi ki yaptığı büyük hatayı affetti. Ve tekrar ağabeyi olarak karşıladı. Gunther bir daha asla hata yapmayacağına ve onu üzmeyeceğine yemin etti. Fakat bundan çok fazla bir zaman geçmemiştii ki Kriemhild'e Andvari hazinesini Nibelung ülkesinden getirmeyi önerdi.

"Sevgili kardeşim, o hazine burada olursa, senin çok işine yarayabilir." dedi.

"Senin için en iyisi neyse onu yap." diye yanıtladı Kriemhild. "Sadece bana verdiğin yemini unutma."

Sonra Gunther, harika hazineyi görmeye can attığı için ve daha da önemlisi Hagen tarafından sıkıştırıldığı için, Kriemhild'in emriyle Nibelung ülkesine gidip hazineyi getirmek için hazırlıklara başladı. Gernot ve Giseller liderliğinde, sekiz bin adam sağlam gemilerle denize açıldılar ve Nibelung kıyısına vardılar. Kim olduklarını, nereden geldiklerini söylediklerinde ve kraliçenin mühür yüzüğünü gösterdiklerinde, memnuniyetle kendilerinin Kriemhild'in sadık adamları olduğunu bildiren Sis ülkesinin sarı saçlı halkı onları içtenlikle karşıladı.

Burgonyalılar görevlerini bildirince, hâlâ dağ kalesinde göz-cülük yapan ve orayı koruyan cüce Alberich çok şaşırdı. Ve üstüne titrediği hazinesinden ayrılacağı için üzüldü.

Her biri, davetsiz misafirlerle savaşmaya istekli olan çevresindeki binlerce küçük yandaşına, "Ama Kraliçe Kriemhild'in emri ve mühür yüzüğü var." dedi. "O yüzden mecburen uymak

durumundayız. Siegfried'in bizden aldığı pelerin bizde olsaydı, hazine asla bizden alınamazdı."

Sonra üzgün bir şekilde anahtarları verdi. Burgonyalılar hazineyi taşımaya başladılar. Dört gün dört gece boyunca, hazineyi büyük yük arabalarıyla denize doğru taşımakla uğraştılar. Beşinci gün denize açıldılar. Worms'a kazasız belasız ve zamanında vardılar. Mağaranın esmer elfleri ve Alberich'in halkının büyük bir kısmı Gernot'la Ren ülkesine gelmişlerdi. Çünkü hazineden uzakta yaşayamazlardı. Ve ayrıca, altın ve değerli taşların arasında saklanmış, sahibine geniş orta dünyanın efendisi olma gücü veren çok ünlü bir dilek asası olduğu söyleniyordu.

Büyük hazine kulelere ve kalenin mahzenlerine depolandı. Anahtarları sadece Kraliçe Kriemhild saklıyordu. En çok ihtiyaç duyulan yerlere bol bol dağıtıyordu. Açlar doyuruluyor, giysisizler giydiriliyor ve hastalar iyileştiriliyordu. Uzaktaki yakındaki herkes Nibelung ülkesinin eşsiz kraliçesine şükrediyordu.

Hep kötülük planlayan Hagen, Kral Gunther'e fısıltıyla şöyle söyledi; "Kardeşinin böyle büyük bir hazineyi saklamasına izin vermek çok tehlikeli. Tüm insanlar şu an bile sizi bırakıp ona uymaya hazırlar. Krallığı ele geçirip, bize zarar vermeyi planlıyor olabilir."

Sonra da krala, anahtarları alması ve Nibelung hazinesine sahip olması için baskı yaptı.

Fakat Gunther, "Zaten çok büyük bir hata yaptım." dedi. "Kardeşıme bir daha asla zarar vermeyeceğime ve onu üzecek bir şey yapmayacağıma yemin ettim."

"Öyleyse izin ver suçu ben üstleneyim." dedi Hagen ve yürüyüp gitti. Sonra da zorla Kriemhild'den anahtarları aldı.

Gernot ve Giselher şeytan gözlü komutanın bu son alçak davranışını duyunca, çok öfkelenildiler. Kız kardeşlerinin onun

olan şeyi geri kazanmasına yardım edeceklerine söz verdiler. Fakat uyanık Hagen engellenemedi; çünkü Gernot ve Giselher kasabada değilken, büyük hazinenin nehirden Locheim denen yere taşınmasına ve suda fersahlarca dibe batmasına neden oldu. Ve sonra, kendisinden öç alınmasından korktuğu için Ren ülkesinden kaçarak bir süreliğine güneyin çorak tepelerinin ve dağlarının arasında saklandı.

İşte bu Andvari hazinesinin kaçınılmaz sonuydu.

Son Söz

Bu çeşitli Alman ve İskandinav efsanelerinden topladığımız Siegfried'in veya Sigurd'un hikâyesidir. Bu öyküde, sayısız orijinallerden herhangi birini izlemeye kalkışmadım, ama zihinlerinize eski mitlerimizin bazı güzellik kavramlarını ve zenginliğini ileten hikâye kurmaktaki amacıma en uygun olan bazı olayları seçtim. Bunu yaparken, bazen Volsunga Saga'dan, bazen Nibelung Destanı'ndan, bazen Edda'lardan, bazen de muhteşem kuzey kahramanı ile ilgili daha önemsiz efsanelerin bazılarından yararlandım. Bu eski hikâyeler arasında, ayrıntılar çok farklı olsa da, ortak bir kökleri olduğunu gösteren kesin genel bir ilişki ve tutarlılık vardır. Thomas Carlyle şöyle der; "Tarihöncesi çağlara ait bir efsane, önceleri felsefi bir gerçek veya tarihi bir olay olsa da olmasa da, insanların nefeslerinde belli belirsiz yüzer. Her birinin yaratım ayrıcalığı ve ondan önce gelenlerin hepsini model alma ve onlardan ödünç alma gibi büyük bir ayrıcalığı vardır. Bu yüzden, geleneğin tek kökü olmasına rağmen, bir hintinciri ağacı gibi, ağaçların üzerinde kemer oluşturan bütün bir labirent şeklinde gelişir."

Eğer Siegfried geleneğini sonuna dek takip edecek ve büyük hazine Ren'e gömüldükten sonra, cüce Andvari'nin lanetinin ona sahip olanların peşini bırakmadığını, ayrıca, Kriemhild'in Sieg-

fried'in katillerinden nasıl kötü bir intikam aldığını öğrenmek isterseniz, Volsung efsanesine veya Nibelung şarkısına bağlı orijinal hikâyeyi okumalısınız. Bizim hikâyemiz Siegfried ile sonlanıyor.

Aegir'in, Balder'in, Idun'un ve Thor'un hikâyeleri gibi benim bazı kısımlara eklediğim olaylar, bildiğiniz gibi, tamamen Siegfried efsanesine ait değildir. Fakat ben onları, atalarımızın en güzel efsanevi düşüncelerinden bazılarını size tanıtmak amacıyla koydum.

Büyük, yaşlı insanlar bizim eski zamanlardaki akrabalarımızdı ve tarih kitaplarımızda bize inandırıldığı gibi, hepsi de vahşi ve zalim değildi. Şu andaki değerlendirmelerimize göre, fikirleri her ne kadar yanlış olsa da, her ne kadar cahil olsalar da, cesur kalplilerdi, güçlü işçilerdi ve onlara tanınan fırsatlar kadanyla, rollerini çok iyi oynadılar. Sağlam aklın sağlam vücutta olması, iyi, cesur ve yakışıklı olma gibi gerçek erkeklik kavramları belki de Siegfried'in hikâyesinden öğrenilmiştir.

Siegfried'in Hikayesi

JAMES BALDWIN

Dünyanın eski çağlarında insanlar, doğa olaylarını birçok mit ve şiirsel fabl şeklinde anlatırlardı.

Onlara göre; Güneş'in, yıldızların ve Ay'ın üzerinde asılı olduğu mavi gök kubbe, Baş Tanrı'nın dünyanın üstüne astığı koruyucu bir kabuktu. Gök kuşağı, dünyadan cennete uzanan yanardöner bir köprüydü. Güneş ve Ay iki kurdun dünyanın etrafında sonsuza dek kovaladıkları bir devin çocuklarıydı. Yıldızlar, tanrıların cennetlerde yaktıkları, güneğin ateş ülkesinden gelen kıvılcımlardı. Gece, bazen dünyayı çiğle kaplayan köpükten yapılmış bir atın çektiği arabayı süren, esmer ve kötü, dişi bir devdi. Gün, gecenin oğluydu. Veleşinden parlayan ışıklarla yeri ve göğü aydınlatan bir at sürerdi.

Zamanla dünya yaşlandıkça insanlar daha az şişselleşip daha çok pratikleştikçe bu efsane ve hikâyelerin anlamı unutuldu. Ancak etkileri edebiyatta ve duygularımızda devam etti. Bizleri şekillendirdi.

Bütün ulusların mitleri belleklerinde yaşar ve onların bugünlerini anlamalarına yardım eder.

Sigmund'un hikâyeleri de Sakson ve Normandiyalı'ların atalarına aittir. Bunları okudukça Klasik Yunan hikâyelerinden ne kadar farklı olduklarını görür, bugünkü İskandinav ülke halklarının duygu ve düşüncelerini daha iyi anlarız. Onlar tüm insanlığın mirasıdır.

ISBN 978-9944-260-35-0

